

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

X legislatura
Segon període

Sèrie C - Número 62
27 de març de 2013

Comissió de Territori i Sostenibilitat

Presidència de l'H. Sr. Salvador Milà i Solsona

Sessió núm. 4

SUMARI

Sessió informativa

amb el conseller d'Economia i Coneixement sobre el procés de privatització d'Aigües Ter Llobregat (tram. 355-00015/10) p. 3

Sessions informatives

acumulades amb el conseller de Territori i Sostenibilitat sobre el procés de privatització i d'adjudicació de la gestió d'Aigües Ter Llobregat (tram. 355-00007/10, 355-00025/10 i 355-00026/10) p. 6

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

Transcripció i correcció: Mallol Traductors Associats · Imprès al Parlament
ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7992 (sèrie C) · DL: B-3.468-1982 · www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 4

La sessió s'obre a les deu del matí i quatre minuts. Presideix Salvador Milà i Solsona, acompanyat de la vicepresidenta, M. Victòria Forns i Fernández, i de la secretària, Cristina Bosch i Arcau. Assisteix la Mesa el lletrat Miquel Lluís Palomares i Amat.

Hi són presents els diputats Antoni Balasch i Parisi, Lluís Guinó i Subirós, Joan Recasens i Guinot, Meritxell Roigé i Pedrola, Josep Rull i Andreu, Jordi Turull i Negre i Pere Vila i Fulcarà, pel G. P. de Convergència i Unió; Josep Andreu Domingo, Marc Sanglas i Alcantarilla i Agnès Russiñol i Amat, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; Ferran Pedret i Santos, Xavier Sabaté i Ibarz i Jordi Terrades i Santacreu, pel G. P. Socialista; M. Dolors Montserrat i Culleré i Santi Rodríguez i Serra, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; Josep Vendrell Gardeñes, pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa; Jordi Cañas Pérez, pel G. P. de Ciutadans, i David Fernández i Ramos, pel G. Mixt.

Assisteixen a aquesta sessió el conseller d'Economia i Coneixement, Andreu Mas-Colell, i el conseller de Territori i Sostenibilitat, Santi Vila i Vicente.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Sessió informativa de la Comissió de Territori i Sostenibilitat amb el conseller de Territori i Sostenibilitat sobre el procés de privatització d'Aigües Ter Llobregat (tram. 355-00007/10). Conseller del Departament de Territori i Sostenibilitat. Sessió informativa.
2. Sessió informativa de la Comissió de Territori i Sostenibilitat amb el conseller d'Economia i Coneixement sobre el procés de privatització d'Aigües Ter Llobregat (tram. 355-00015/10). Conseller del Departament d'Economia i Coneixement. Sessió informativa.
3. Sessió informativa de la Comissió de Territori i Sostenibilitat amb el conseller de Territori i Sostenibilitat sobre el procés de privatització d'Aigües Ter Llobregat (tram. 355-00025/10). Comissió de Territori i Sostenibilitat. Sessió informativa.
4. Sessió informativa de la Comissió de Territori i Sostenibilitat amb el conseller de Territori i Sostenibilitat sobre el procés d'adjudicació de la gestió d'Aigües Ter Llobregat (tram. 355-00026/10). Comissió de Territori i Sostenibilitat. Sessió informativa.

El president

Iniciem aquesta sessió de la Comissió de Territori i Sostenibilitat per substanciar essencialment dues compareixences que el Govern va demanar que es poguessin fer de forma conjunta i en aquesta comissió: una és la sessió informativa amb el conseller de Territori i Sostenibilitat sobre el procés de privatització d'Aigües Ter Llobregat, i l'altra és la sessió informativa amb el conseller d'Economia i Coneixement sobre el procés de privatització d'Aigües Ter Llobregat.

Atesa la singularitat d'aquesta compareixença, hem acordat amb els compareixents que les intervencions

inicials es faran de forma seguida, començant per l'honorable conseller d'Economia i Coneixement, el senyor Mas-Colell, i, seguidament, l'honorable conseller de Territori i Sostenibilitat, el senyor Santi Vila. A continuació obrirem el torn d'intervencions; atès que és una acumulació de dues compareixences que també van ser sol·licitades per altres grups parlamentaris –com poden veure, el 3 i el 4 de l'ordre del dia–, i que avui es donaran per complimentades, i atès que es fan de forma acumulada, les intervencions dels grups també seran acumulades però el termini per intervenir serà fins a un màxim de quinze minuts, perquè si ho féssim per separat serien deu i deu, per tant, és economia temporal. La Presidència intentarà ser-hi el màxim de flexible. I res més.

Sessió informativa

amb el conseller d'Economia i Coneixement sobre el procés de privatització d'Aigües Ter Llobregat (tram. 355-00015/10)

Dono la benvinguda en nom de la comissió a l'honorable conseller d'Economia i Coneixement, al senyor Mas-Colell, que té la paraula per fer la seva intervenció inicial.

També diem que, si, evidentment, després de les intervencions dels grups ho consideren convenient, poden respondre, aclarir, ampliar..., i si realment algun grup ho considera també necessari, llavors obriríem un segon torn de rèplica ja molt més breu, estrictament per a precisions i puntualitzacions.

Doncs, res més. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller d'Economia i Coneixement
(Andreu Mas-Colell)

Moltes gràcies. Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, comparec avui davant d'aquesta comissió, conjuntament amb el conseller de Territori i Sostenibilitat, per informar sobre el procés de concessió de l'empresa Aigües Ter Llobregat.

Parlaré primer del context del projecte. La contractació de la gestió en règim de concessió del servei d'abastament d'aigua en alta Ter-Llobregat s'ha d'entendre des de l'anàlisi concurrent de tres eixos, que són els següents: primer, la situació economicofinancera de la Generalitat; aquest és el quadre general i important per a les decisions que s'han pres en aquesta concessió. Com vostès saben –ara no ho elaboraré molt– tenim una situació economicofinancera del país i fiscal de la Generalitat complexa: està condicionada per molts factors, des de la insuficiència estructural del model de finançament fins a com es divideixen els objectius de dèficit entre Administració central i comunitats autònomes, passant per l'impacte de la crisi i per una trajectòria macroeconòmica poc consistent, que els anys 8, 9, 10 va portar a una despesa per sobre de la que convenia, i que els anys 11, 12 –i expressament aquest 12– i el que pot venir porta a una despesa per sota del que convindria, condicionada per la política europea d'estabilitat i la seva traducció per part del Govern central. Però, en fi; no és el tema d'avui,

però crec que els havia de donar aquest marc per entendre una de les motivacions importants del que hem fet en aquest projecte i també dels seus ritmes.

Té sentit, i és una tècnica habitual de les agendes públiques, adaptar les polítiques d'ingressos, incloent-hi les polítiques patrimonials, a les circumstàncies del cicle. Per exemple, en èpoques de bonança és natural que les administracions públiques puguin tenir una política d'adquisició d'edificis, de tenir els seus propis edificis, que s'ha d'entendre com una política d'estalvi: no es gasta en consum immediat, sinó que s'estalvia en forma d'edificis. I, similarment, és lògic i la contrapartida d'això que en èpoques de més dificultats econòmiques aquests estalvis es desestalviïn, és a dir, es redueixin aquests estalvis venent el patrimoni que potser s'ha acumulat en forma d'estalvi en èpoques millors. Ho repeteixo: és simplement la implementació dels principis de bon funcionament de la fiscalitat. I el mateix passa amb les polítiques de concessions, la política de concessions de serveis públics, en què altra vegada la tècnica i els principis de l'agenda arreu, en governs de tota mena i en estats de tota mena, doncs, sempre han admès la concessió de la gestió com una tècnica fiscal plenament admissible.

I és, doncs, dins d'aquests processos de gestió d'actius, amb la corresponent generació d'ingressos patrimonials, que hem d'incardinar la concepció objecte d'aquesta compareixença. Això ho és tant en el seu disseny tècnic, com pel que fa als aspectes purament econòmics com pel calendari desenvolupat –com saben, ha sigut important desenvolupar un calendari que permetés culminar dintre del 2012 el procés; si no, no hauria complert les finalitats fiscals que tenia.

La concessió de la gestió d'aquest servei públic, que –vull posar-hi tot l'èmfasi– continua sent públic i gaudeix de totes les garanties necessàries, ha generat uns ingressos patrimonials que ens han ajudat de manera considerable a apropar-nos al compliment del nostre objectiu de dèficit del 2012, i, d'una forma menys comptable i abstracta, ha permès, per tant, gastar diners en les finalitats de serveis més immediats associats amb l'estat de benestar: en educació, en salut, etcètera. Si no haguéssim comptat amb aquests ingressos, que han estat de 995.506.100, en forma de cànon, doncs, vol dir que aquests ingressos..., vol dir que no hauríem comptat amb aquests ingressos per a les despeses en què ha incorregut la Generalitat. Vull dir que aquest cànon és equivalent al valor net comptable dels actius cedits en ús –cedits en ús, eh?–, no venuts; per tant, aquí no s'ha regalat res, ni tampoc hem especulat a l'hora de fixar l'import del cànon.

En data 27.XII.2012, simultàniament a la signatura del contracte la concessionària va ingressar el 30 per cent del cànon –298.651.830– com a pagament inicial, i abonarà la resta en cinquanta anualitats consecutives des de l'inici de la concessió, l'import capitalitzat dels quals a una taxa de descompte anual del 4,95 per cent és equivalent a 686.854.270. L'import del cànon ha estat comptabilitzat en la seva totalitat en l'exercici pressupostari 2012; en termes de tresoreria, aquest és l'ingrés pressupostari; en termes de tresoreria, ha suposat un ingrés en efectiu de 298 milions.

També voldria esmentar –i ho esmentaré després perquè no pugui haver-hi cap confusió sobre els valors de tot plegat– que en aquest procés la Generalitat s'ha quedat els passius de la companyia. La companyia tenia uns passius de deute financer i comercial de l'ordre de 850 milions d'euros; aquests se'ls ha quedat la Generalitat. Per tant, la Generalitat ha venut els actius nets i per això ha rebut aquests ingressos. Ningú s'ha de pensar que aquests ingressos són un valor afegit net: el valor afegit net per a la Generalitat és aproximadament zero. La Generalitat, amb aquesta operació, també ha contribuït, com ara explicaré, a la salut econòmica d'aquesta companyia i, per tant, al preu de venda, quedant-se'n els passius. Els passius financers són la conseqüència de polítiques d'inversions petites i grans; podria mencionar-ne entre les grans, entre les més importants, doncs, la dessaladora del Prat o el túnel de la Font Santa.

Això em porta al segon eix, que cal entendre bé, que és la situació econòmica i financera d'ATLL. L'ens d'abastament Aigües Ter Llobregat, inicialment concebut com a gestor de la xarxa Ter-Llobregat, al llarg dels anys va també esdevenir un ens amb una activitat molt important en inversions en infraestructures –ja n'acabo d'esmentar algunes de les més grans. El finançament d'aquestes inversions ha descansat en dues fonts principals: una, el recurs en l'endeutament en els mercats financers, i, en segon lloc, les aportacions de les administracions, entre les quals cal destacar els fons europeus i els fons provinents de la disposició addicional tercera de l'Estatut d'autonomia de Catalunya.

A tancament de 2011, ATLL, com ja els he dit, acumulava un endeutament financer de 687 milions d'euros i, a més a més, en tenia quasi 200 de deute comercial. El retorn d'aquest deute s'havia de produir, d'acord amb les previsions del mateix ens, per la via d'incorporar a les tarifes de subministrament l'amortització de les inversions efectuades; aquesta incorporació havia estat manifestament incompleta i havia generat un importantíssim dèficit tarifari que comprometia seriosament la continuïtat de les operacions de l'ens.

El reflex en el compte de pèrdues i guanys d'aquesta situació ha estat el següent –els esmento breument les pèrdues d'Aigües Ter Llobregat del 2008 al 2012–: 2008, 3,6 milions; 2009, 11,3 milions; 2010, 44,4 milions; 2011, 33,9 milions; 2012, 34,8 milions; total d'aquest període: 128 milions. O sigui, teníem un problema molt greu de dèficit tarifari. Similarment, l'endeutament financer va passar el 2008 de 393 milions; 2009, 590; 2010, 690; 2011, 687; 2012, 652 milions, en el moment de la venda –ho repeteixo: aquest deute va ser retingut per la Generalitat.

El tancament dels mercats financers va fer, entre altres, inviable el projecte financer aprovat pel Govern de dues legislatures anteriors, el 2010, que preveia equilibrar els comptes de l'ATLL l'any 2021: no es preveien recursos amb l'estructura actual tarifària, amb l'estructura tarifària que hi havia, etcètera; no hi havia recursos financers en el mercat que permetessin finançar el desequilibri patrimonial de l'ens entre 2011 i 2021, cosa que ja es va posar ben de manifest

en els anys 2011 i 2012. Amb aquesta situació de l'empresa i amb la situació fiscal de la Generalitat, la Generalitat no podia atendre les necessitats generades per les pèrdues de l'empresa.

Per altra banda, també subsisteixen importants necessitats d'inversió si es volen mantenir –si volem mantenir– els nivells actuals de garantia i qualitat de subministrament de la xarxa; aquestes inversions indispensables, i que ni la companyia ni la Generalitat en la situació actual estaven en condicions d'endegar, seran realitzades per la societat concessionària. Els enumero molt ràpidament l'estructura d'inversions que la societat concessionària ha de realitzar –tot això està en els plecs–: s'hauran d'executar 728 milions d'euros en obra i amb el consegüent desglossament i forma de finançament; hi ha un pla de millores de 128 milions finançat al cent per cent per la concessionària; l'extensió de la xarxa a nous municipis, 100 milions –això és 50 per cent a càrrec de la concessionària, 50 per cent a càrrec dels municipis–, i obres de renovació i reposició per valor de 500 milions, 100 per cent a càrrec de la concessionària. A més a més s'estableix –i en aquest punt he de dir que els termes dels plecs varen ser consultats i consensuats amb la Intervenció General de l'Estat– de forma expressa que la concessió i les obres s'executin a complet risc i ventura de la concessionària.

Finançar aquestes inversions amb recursos públics en l'actual context de mercat era impensable amb les fonts de finançament utilitzades els darrers anys; ho repeteixo: els mercats els teníem tancats i, per altra banda, la possibilitat d'utilitzar la disposició addicional tercera, com vostès ja saben bé, va desaparèixer –ho continuem reclamant, evidentment, però aquesta font no estava disponible. En aquest context, les fórmules concessionàries previstes en l'ordenament jurídic apareixen com a alternativa, si es vol continuar garantint el subministrament i la qualitat.

El tercer eix –menys important, però també el voldria mencionar perquè em dona oportunitat d'anar donant el pas al conseller de Territori i Sostenibilitat– és tota la voluntat del Govern d'anar cap a polítiques d'agilització normativa i de reorganització del sector públic empresarial; aquest és un objectiu que ve de la legislatura anterior i que continua plenament vigent en l'actual. En el context que ara m'ocupa, que és el d'aquesta concessió, per tal d'avançar en aquest objectiu calia disposar d'un marc normatiu adient i, amb aquesta finalitat, el Govern va elaborar el Projecte de Llei de simplificació i millorament de la regulació normativa, que va donar la Llei 10/2011, de 29 de desembre, al Parlament de Catalunya –lleis òmnibus.

La disposició addicional primera d'aquesta llei determina que el servei d'abastament d'aigua que fins aleshores prestava l'ens públic Aigües Ter Llobregat es prestaria de forma indirecta, i establia un mandat perquè es tramités el procés de licitació corresponent; en compliment d'aquest mandat legal es va portar a terme la contractació mitjançant sistema de concurs, que a continuació el conseller Vila explicarà amb més detall. El punt 2 de la mateixa disposició addicional primera preveu que els drets de naturalesa econòmica

als quals doni lloc el contracte de concessió es consideren ingressos de la Generalitat i s'han de destinar a l'exercici de les competències de la Generalitat en matèria d'aigües. Com ja els he explicat, d'ingressos nets no n'hi han, i el Govern ja ha complert amb una part substancial d'aquest mandat subrogant-se a la posició deutora d'ATLL i assumint els seus passius corrents i no corrents per un import de 850 milions d'euros; o sigui, que sí que la Generalitat ha injectat des del principi molts recursos a garantir la qualitat del servei d'aigua simplement absorbint 850 milions de deute, que són els que faran possible la millora d'aquest servei.

La disposició addicional segona preveu la dissolució de l'ATLL des del moment en què la concessionària comenci la prestació de servei. Efectivament aquesta dissolució es va produir el 31 de desembre del 2012, restant subrogada a la Generalitat en els seus drets i obligacions. Cal remarcar que la supressió d'aquest ens s'ha fet –cal remarcar-ho molt– sense cap perjudici per als seus més de dos-cents treballadors, ans al contrari, atès que, a més de respectar-se tots els seus drets laborals, han vist garantit el seu lloc de treball durant cinquanta anys, és a dir, durant tota la seva vida laboral.

Així, doncs, considerem que s'han assolit molts objectius, que ara els resumiré. El nou model de gestió escollit pel Govern de la Generalitat ens ha permès assolir la pràctica totalitat dels objectius que ens havíem plantejat; entre altres, cal destacar els següents: primer, la continuïtat de la titularitat pública. No es tracta en cap cas d'una venda o d'una privatització dels serveis, és una externalització de la gestió: la titularitat dels actius i dels serveis continua sent pública, i revertirà en el sector públic; l'Agència Catalana de l'Aigua és la responsable del control de l'execució del contracte.

Segon, el manteniment de la quantitat i qualitat del servei. Aviat farà tres mesos que la societat concessionària presta el servei, sense cap tipus d'incidència.

Tercer, la contenció de l'increment de tarifes. Aquest servei patia un dèficit estructural de tarifes evident, com ho demostren l'endeutament i les pèrdues acumulades per l'ens dissolt. L'increment de tarifes resultant de l'adjudicació és molt inferior al que hauria estat necessari per fer viable, sense altre canvi, la dissolta Aigües Ter Llobregat; en concret, la tarifa ha passat de 0,64 euros / metre cúbic a 0,7088 euros / metre cúbic, que s'assolirà en tres anys –13, 14, 15–, de forma que l'increment anual de la tarifa en alta serà aproximadament equivalent a l'IPC, i la seva repercussió a l'usuari final, molt menor.

Quart, el manteniment de la plantilla i dels drets laborals. Al plec del concurs exigíem la subrogació de la totalitat de la plantilla i el respecte als seus drets i condicions laborals, i establíem una puntuació addicional a les ofertes que garantissin una major estabilitat dels llocs de treball. Fruit d'aquesta previsió ha estat que, com he dit abans, la societat concessionària s'ha compromès a mantenir la totalitat de la plantilla durant un període de cinquanta anys, és a dir, tota la vida laboral –cinquanta anys és la durada de la concessió–, i d'això he de dir que ens en sentim especialment satisfets.

Cinquè, la contenció de l'endeutament de l'ATLL. Com hem vist, l'endeutament de l'ATLL havia arribat a nivells insostenibles, entre vuit i deu vegades superiors a les xifres del negoci anual, i posava en greu risc la seva viabilitat.

Sisè, la finalització de l'acumulació de pèrdues. Com també hem comentat abans, l'ATLL en els darrers cinc exercicis havia acumulat pèrdues per import de 128 milions d'euros; aquest fet també ens obligava a actuar responsablement i ens abocava al canvi de model de gestió que hem realitzat.

Setè, la garantia d'inversions futures. El contracte obliga la societat concessionària a realitzar inversions de millora, creixement, expansió, renovació i reposició per valor de 678 milions d'euros, més cinquanta que pagaran els ajuntaments.

Vuitè, la reducció del dèficit de la Generalitat. El dèficit de la Generalitat de l'any 2012 s'ha reduït en 995.506.100, que equival a mig punt per cent del nostre PIB del 2012, i que evidentment ens ha estalviat moltes altres retallades doloroses aquest any 2012.

I en novè lloc, la millora de la tresoreria. La tresoreria de la Generalitat s'ha vist incrementada en 298 milions i escaig d'euros.

Moltes gràcies. Passo, doncs... No, encara hi ha un punt 10, que és que s'han implementat cobraments recurrents. La Generalitat cobrarà de la societat concessionària durant els propers cinquanta anys la quantitat de 686.850.270, expressada en valor actual net a una taxa de descompte del 4,95 per cent. Els cobraments es produiran anualment i les seves quantitats tindran caràcter progressiu. A títol d'exemple, el primer any 2013 es cobraran 10,7 milions d'euros; l'any vint-i-cinquè, el 2037, 52,8 milions d'euros, i l'últim any, el 2062, 86,7 milions d'euros.

Moltes gràcies. Passo la paraula al conseller Vila. *(Pausa.)* No, «passo la paraula» no. Disculpi. Moltes gràcies, president.

El president

Gràcies, senyor conseller. Si em permet, és poca feina, la de president, *(rialles)* però una d'elles és agrair-li la seva intervenció, que ha durant vint-i-cinc minuts i trenta segons, i donar-li la paraula..., ho dic perquè li serveixi d'orientació també al conseller de Territori i Sostenibilitat, si no vol ser menys.

Sessions informatives

acumulades amb el conseller de Territori i Sostenibilitat sobre el procés de privatització i d'adjudicació de la gestió d'Aigües Ter Llobregat (tram. 355-00007/10, 355-00025/10 i 355-00026/10)

I passar la paraula a l'honorable senyor Santi Vila, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat (Santi Vila i Vicente)

(El conseller comença a parlar sense fer ús del micròfon, motiu pel qual no n'han quedat enregistrats els primers mots. Veus de fons.) Sí? Ara. Molt bé.

Moltes gràcies, honorable president. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, membres dels departaments d'Economia i de Territori que ens acompanyen, senyores i senyors, en línia i en continuïtat amb el que els acaba d'explicar el conseller d'Economia em proposo detallar el procediment que hem seguit per fer possible aquesta adjudicació, així com el moment precís en el qual ens trobem des del punt de vista de la prestació del servei.

Abans de començar, deixin-me, però, que els precisi algunes consideracions de tipus general que crec que inspiren tot el procés que hem viscut. En primer lloc, la constatació que en tot aquest procés de licitació ha existit sempre un clar interès públic que s'ha concretat essencialment a donar compliment al mandat del Parlament de prestar el servei d'abastiment d'aigua de forma indirecta, un mandat recollit per llei, eh?, la Llei 10/2011, de 29 de desembre, que tots vostès coneixen. Per tant, una primera idea central: l'aigua, un bé de domini públic; l'aigua, un dret humà fonamental i, en aquest cas, doncs, per tant, tractada com de clar interès públic. El que fem aquí és prestar el servei d'abastiment d'aigua de forma indirecta.

Una segona consideració: l'adjudicació del contracte a Acciona Agua amb la posterior formalització d'aquest contracte el 27 de desembre de 2012 ha estat simplement la culminació d'aquest procés. L'empresa adjudicatària va oferir una proposta econòmica clarament més avantatjosa i amb major benefici social: oferia un preu més baix de l'aigua –com ha comentat el conseller Mas-Colell– i, el que és més rellevant, hi ha un compromís també per part d'Acciona de mantenir la totalitat de la plantilla durant un període de cinquanta anys.

Tercera consideració: el procés s'ha vist caracteritzat en tot moment per la transparència i la professionalitat dels membres de la mesa de contractació del Departament de Territori i Sostenibilitat així com del Departament d'Economia.

Quarta consideració: davant la judicialització d'aquest procés, el Govern només podem estar amatents a les resolucions que es puguin produir, donant-hi compliment o recurrent-les, si així fos el cas.

I cinquena consideració, en què també m'estendré en algun moment: sempre garantint la continuïtat en la

prestació del servei; aquesta ha estat l'orientació que hem donat a totes les accions que hem pres en aquest darrer trimestre de l'any i que, en definitiva, crec que han de ser les que ens guïïn de cara als propers mesos.

Així, doncs, si m'ho permeten els faré una explicació detallada del desenvolupament del procés de licitació, de les garanties de control a la concessionària en l'execució del contracte i de la garantia de qualitat del servei que hem fixat.

En primer lloc, unes consideracions des del punt de vista del marc competencial on ens hem de moure. L'abastament d'aigua és un servei públic d'interès i la Generalitat n'és el seu titular, n'ostenta totes les competències que la legislació vigent en matèria d'aigües li atribueix. Els actius, per tant, i les instal·lacions, tant de producció com de qualsevol altre tipus, continuen sent propietat i de titularitat de la Generalitat de Catalunya. El que s'ha fet en aquest cas, per tant, és l'externalització de la gestió a l'empresa concessionària, que els haurà de mantenir en perfecte estat d'ús, ja que així ho preveuen els plecs de condicions i el contracte, i que en tot cas haurà de pagar un cànon per satisfer el contracte: 995 milions d'euros, que equival amb total exactitud al valor net comptable dels actius cedits en ús.

Per entendre ben bé quin és el marc de competència en el qual ens movem en l'actualitat, cal aixecar una mica la mirada i fer un breu repàs cronològic dels marcs legislatius i reguladors dels quals ens hem dotat. Així, l'any 1990, mitjançant la Llei 4/90, es va crear l'Ens d'Abastament Ter-Llobregat per gestionar i explotar directament el servei d'abastament en alta. Tretze anys després, el Decret legislatiu 3/2003, de 4 de novembre, pel qual s'aprova el text refós de la legislació en matèria d'aigües de Catalunya, reconeixia l'Ens com una entitat de dret públic de la Generalitat amb personalitat jurídica pròpia i el definia encarregat de la gestió conjunta i coordinada de les concessions per a l'abastament en alta de les poblacions incloses en l'àmbit territorial de la xarxa Ter-Llobregat. Per la seva banda, l'Agència Catalana de l'Aigua es reservava un element clau, que és el control de l'explotació de les instal·lacions que constitueixen la xarxa d'abastament Ter-Llobregat. Al seu torn, l'article 117 de l'Estatut d'autonomia del 2006 va reafirmar la competència exclusiva de la Generalitat pel que fa al control en matèria d'aigües que pertanyien a conques hidrogràfiques intracomunitàries; recordin vostès que aquestes conques abasten el 92 per cent de la població i, de fet, el 38 per cent del consum.

La situació d'extrema fragilitat financera d'ATLL, com s'ha explicat, l'any 2011 va empènyer el Parlament a aprovar la Llei 10/2011, de 29 de desembre, de simplificació i millora de la regulació normativa; la seva disposició addicional primera preveia la prestació indirecta del servei d'abastament, però en cap cas la Generalitat perdria, hi insisteixo, la seva titularitat sobre aquest. El servei d'abastament en alta del sistema Ter-Llobregat seguia mantenint la naturalesa jurídica de servei públic d'interès de la Generalitat, tal com estableix l'article 34.1 del Decret legislatiu 3/2003, de 4 de novembre.

En el cas que ens ocupa, el mateix propi plec, en la clàusula 28 del contracte, reconeixia a l'Agència Catalana de l'Aigua, en tant que responsable del contracte, la facultat de control i de supervisió de l'organisme regulador. El que sí que implicava la normativa era la desaparició de l'Ens d'Abastament Ter-Llobregat i la seva subrogació a la Generalitat en la seva posició, que n'assumia, per tant, els seus drets i obligacions; això és just el que vam fer a data 31 de desembre de l'any passat. El departament al qual estava adscrit l'ens –el Departament de Territori i Sostenibilitat– assumiria, per tant, la licitació i adjudicació dels contractes administratius corresponents a la concessió de la gestió.

Per tant, aquest és un aspecte angular de tota la discussió: cal diferenciar entre la gestió i l'explotació del servei, i la seva titularitat, que seguia sent inequívocament pública. La Generalitat de Catalunya no ha estat iniciant en cap cas ni ha dut a terme en cap cas cap procés de mercantilització de l'aigua, ni de vulneració de cap de les directives europees que la regulen. In-sistim, per tant, en aquesta idea fonamental de l'aigua concebuda com a dret humà fonamental, bé de domini públic.

Així, doncs, en desenvolupament de la Llei 10/2011, de l'any 2012, es van modificar els estatuts de l'Agència Catalana de l'Aigua, aprovats pel Decret 86/2009, Decret 153/2012, per tal de crear dins de l'ACA el Consell de la Xarxa d'Abastament Ter-Llobregat com a òrgan d'adopció de mesures amb relació a la gestió de les instal·lacions que integren la xarxa Ter-Llobregat, un organisme creat també aquesta setmana i, per tant, eh?, que confirma que el procediment va seguint els seus ritmes, tal com havien estat previstos inicialment.

Si els sembla, feta aquesta descripció del marc competencial de referència, em concentraré a descriure'ls com ha estat el procediment fent-los notar –i m'agradaria que aquest fos un tema en què tots vostès estiguin realment atents– que aniran apareixent tots els principis que justament inspiren el marc legislatiu, tant a escala de directiva europea com a escala de llei de contractes espanyola i catalana, que garanteixen principis rectors, objectivitat, publicitat, concurrència, competència, transparència. Aniran vostès constatant com, al llarg de tot el procés, van aflorant tots aquests principis, que són, en definitiva, els rectors de qualsevol procés de contractació per part de l'Administració pública.

En primer lloc, quant al procediment, per acords de govern de 14 de febrer i de 22 de maig de 2012, atès que el pressupost del contracte era superior a 12 milions d'euros, el Govern va haver d'emetre una autorització per tal que el mateix Departament de Territori i Sostenibilitat pogués iniciar la licitació del contracte. Saben vostès que aquesta és una exigència imperativa, per llei, a partir de contractes superiors als 12 milions d'euros; així es va fer.

Primer punt: informació pública de l'avantprojecte d'explotació. Abans d'iniciar l'expedient de contractació, l'avantprojecte d'explotació es va sotmetre a informació pública per tal de garantir que es formulessin totes les consideracions oportunes sobre la viabilitat

econòmica de la concessió; també se'n va informar els òrgans de l'Administració general de l'Estat i les entitats locals afectades. Durant el període d'un mes que va durar el tràmit d'informació pública es van rebre moltes alegacions sobre diversos aspectes; van ser contestades totes i cadascuna d'elles de manera individualitzada, tal com és preceptiu. Cal destacar que no es va emetre cap informe contra l'inici del procés de licitació, ans al contrari: informes favorables de la Direcció General de Planificació i Seguiment d'Inversions Estratègiques, que depèn del Departament d'Economia i Coneixement, grup de treball de comptabilitat nacional format per l'INE, el Banc d'Espanya i l'IGAE, l'11 de juliol del 2012.

Segon aspecte: aprovació del plec de clàusules administratives particulars; principi rector: objectivitat. Amb data 27 de juliol del 2012, l'òrgan de contractació –en aquest cas el titular, el Departament de Territori i Sostenibilitat– va aprovar tant el plec de clàusules administratives particulars com el plec de prescripcions tècniques. Cal destacar que cap de les empreses va impugnar aquest plec, per la qual cosa, de conformitat amb la jurisprudència, això va significar que les parts van acceptar tot el contingut d'aquest.

Tercer aspecte: garanties de la correcta prestació del servei, garanties de control. En el mateix plec s'establia que l'Agència Catalana de l'Aigua era la responsable del contracte i, per tant, que es reservava diferents facultats i instruments de control i supervisió com a organisme regulador. En aquest sentit es van modificar els estatuts de l'ACA per crear, com ara els explicava, el Consell de la Xarxa d'Abastament Ter-Llobregat com a òrgan d'adopció de les decisions amb relació a la gestió de les integracions que integren tota la xarxa Ter-Llobregat.

Quart principi: principi de publicitat de la licitació i aclariments; per tant, principi de publicitat. Per les característiques econòmiques i socials del negoci objecte d'aquesta licitació, es va considerar necessari donar publicitat del contracte a través de diversos diaris oficials de la Unió Europea, així com al *Butlletí Oficial de l'Estat* i així com al *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya*. Per tal de fer possible una concurrència –un altre principi rector– efectiva, es va ampliar el termini de presentació d'ofertes fins al 5 d'octubre de 2012, mitjançant anuncis en els mateixos diaris oficials on s'havia publicat aquesta licitació. Aleshores es va atorgar als licitadors un termini de trenta dies naturals per tal que els licitadors formulessin consultes formals sobre les característiques i l'abast de la documentació posada a la seva disposició; de nou, l'Administració va respondre a totes les qüestions formulades.

Cinquè: vinculació al principi de concurrència. Dins el termini establert per presentar propostes, fins al 5 d'octubre del 2012, únicament van presentar propostes, com saben tots vostès, dues empreses: l'agrupació d'empreses encapçalada per Acciona Agua, SA i l'agrupació d'empreses encapçalada per la Societat General d'Aigües de Barcelona. La mesa de contractació es va reunir el dia 8 d'octubre del 2012 per tal de comprovar la concurrència dels requisits exigits pel plec per tal de poder contractar amb l'Administra-

ció: personalitat jurídica i capacitat d'obrar, solvència econòmica i financera, tècnica i mediambiental, així com no incórrer en cap prohibició de contractar amb l'Administració. Aquesta documentació, juntament amb l'altra que el plec determina, formava part del que es coneix com el «sobre A».

Sisè: criteri de valoració de les ofertes. L'òrgan de contractació –el Departament de Territori–, en aprovar el plec va decidir que el pes de la puntuació el duria l'oferta econòmica presentada per les ofertes licitadores: setanta-cinc dels cent punts; això s'inscriu perfectament en tota la filosofia inspiradora de la directiva que regula i que en definitiva ha d'inspirar qualsevol tipus de contractació –en matèria d'aigües, com saben, la directiva de serveis especials és de 2004.

En una primera fase, es va obrir la documentació tècnica presentada per les dues agrupacions licitadores el dia 11 d'octubre del 2012. El 19 d'octubre del 2012 la mesa de contractació va aprovar per unanimitat el contingut d'un informe tècnic elaborat per una mesa tècnica amb alta especialització en la matèria i consolidada trajectòria professional on es justificava una per una la puntuació rebuda per cadascuna de les empreses.

L'agrupació d'empreses encapçalada per la Societat General d'Aigües de Barcelona és qui va obtenir major puntuació en les proposicions tècniques: vint punts respecte als tretze punts obtinguts per l'agrupació encapçalada per Acciona Agua, SA. Un dels aspectes més determinants en aquesta distribució és el següent: el plec establia com a preceptiva l'execució de les obres previstes durant deu anys. Totes dues ofertes ho complien, però en la programació de les obres, en tot moment *indicativa* –aquesta és una paraula absolutament rellevant–, l'agrupació 1, que era encapçalada per Acciona Agua, SA, modificava la distribució anual de les inversions respecte a la proposta formulada, de manera que algunes de les actuacions es situaven en un horitzó temporal superior al de referència. Per contra, el programa presentat per l'agrupació número 2, que era, com hem dit, el representat per la Societat General d'Aigües de Barcelona, preveia una reducció de tres anys en el termini màxim d'execució, aspecte força rellevant i que eventualment hauria de permetre anticipar la disponibilitat de les noves instal·lacions. En funció d'això –i aquest és un aspecte angular que ha estat motiu de controvèrsia–, sobre una puntuació màxima prevista en el plec de clàusules de quatre punts, es va establir que l'agrupació 1 era mereixedora de zero punts i que l'agrupació 2 era mereixedora de tres punts.

Pel que fa a les proposicions econòmiques, el plec establia que l'únic requisit a complir és que l'oferta fos més avantatjosa econòmicament, i el resultat s'obtenia mitjançant l'aplicació d'un seguit de fórmules aritmètiques. El 22 d'octubre es va procedir a obrir públicament les proposicions econòmiques i a llegir-les per a coneixement de tothom. Aquest és un aspecte absolutament transcendent i rellevant, eh?, perquè aquest connecta perfectament amb el marc directiu europeu de referència. El resultat objectiu i indiscutible va ser favorable, en aquest cas, a l'empresa adjudicatària. La

mesa de contractació va actuar de forma objectiva atès que el sistema emprat no possibilita sota cap circumstància cap tipus de marge discrecional, i aquest és un aspecte absolutament transcendent que per l'honorabilitat de la mesa de contractació i de tots els presents és absolutament necessari que no es posi en dubte en cap moment del seguiment d'aquesta qüestió.

Val a dir, doncs, que si bé la puntuació tècnica obtinguda per l'agrupació d'empreses encapçalades per la Societat General d'Aigües de Barcelona era superior a l'obtinguda per l'agrupació encapçalada per Acciona Agua, la diferència de punts respecte a la valoració de la proposició econòmica va ser superior a quaranta punts a favor de l'empresa en aquests moments adjudicatària. Així, Acciona Agua va obtenir una puntuació de la proposta econòmica de 74,73 punts, i la Societat General d'Aigües de Barcelona, de 31,09 punts.

Com els comentava, és especialment rellevant destacar el compromís mínim d'Acciona de mantenir la plantilla actual, fet que li va aportar tres punts i mig davant del 0,24 de la Societat General d'Aigües de Barcelona, amb un compromís de menys de dos anys.

Bé, els estalvio els detalls de la valoració tècnica, on es van tenir en compte aspectes com la memòria del pla d'explotació i manteniment, com la proposta de millores de gestió, com la programació d'obres, com l'organització i la valoració econòmica que en aquest cas, doncs, va tenir en compte la baixa sobre el tipus de licitació de la tarifa mitjana del servei, el nombre d'annualitats en les quals es proposava assolir la tarifa mitjana de l'oferta, el cost financer actiu i mobilitzat, resultat d'inversions autoritzades per l'òrgan de contractació, la baixa sobre els pressupostos de realització de les obres a executar i la millora amb relació al compromís mínim de manteniment del personal actual.

Finalment és cabdal destacar que la tarifa mitjana presentada per Acciona Agua era –i aquest és un aspecte, jo crec, des del punt de vista d'interès social, absolutament rellevant– un 10 per cent inferior a la presentada per l'agrupació encapçalada per la Societat General d'Aigües. A més, la tarifa mitjana que aquesta empresa proposava s'assolirà el 2015; és a dir, durant un temps l'increment de la tarifa s'anirà assolint d'una forma gradual –de fet, amb uns increments que oscil·laran a l'entorn pràcticament del previsible IPC–, mentre que l'agrupació liderada per la Societat d'Aigües de Barcelona implementava la nova tarifa ja a l'inici de l'adjudicació del contracte: això a la pràctica significava que els consumidors en el seu conjunt haguessin de pagar anualment 30 milions d'euros més pel seu consum d'aigua. Una dada subjectiva, aquesta sí, interpretativa, però que jo crec que denota la magnitud de la decisió en un sentit o en un altre.

Setè aspecte: adjudicació del contracte. Un cop la mesa de contractació va determinar que Acciona Agua havia presentat l'oferta més avantatjosa, el 24 d'octubre es va requerir al grup que presentés la documentació pertinent en un termini de deu dies hàbils al 24 d'octubre de 2012; el més important era la presentació de l'escriptura de constitució de la societat concessionària inscrita en el registre mercantil. Un cop presen-

tada aquesta documentació, en data 6 de novembre de 2012, l'òrgan de contractació va dictar resolució adjudicatària del contracte a l'agrupació encapçalada per Acciona Agua, SA i es va notificar degudament la decisió del grup a la Societat General d'Aigües de Barcelona –6 de novembre de 2012, una data que també crec que és important per al relat de tot el procés d'adjudicació que vostès tinguin present.

Vuitè: recurs especial en matèria de contractació, suspens de la tramitació i posterior aixecament d'aquesta suspensió. No obstant, l'agrupació de la Societat General d'Aigües de Barcelona va presentar un recurs especial en matèria de contractació el 23 de novembre del 2012, deixant en suspens la tramitació de l'expedient de contractació per part del departament.

Un principi que surt i ens apareixerà: transparència. Societat General d'Aigües de Barcelona va tenir accés el 30 de novembre del 2012 al projecte d'explotació que l'agrupació liderada per Acciona Agua havia adjuntat a la proposta econòmica. Aquesta proposta havia estat declarada confidencial per resolució del titular del departament, però les interlocutòries del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya de dates 23 i 29 de novembre en van permetre la seva consulta. L'OARCC, però, mitjançant resolució de data 30 de novembre del 2012, va aixecar, a més, l'aixecament d'aquesta suspensió.

Novè aspecte: formalització del contracte, una decisió que és, en definitiva, un acte absolutament derivat de l'adjudicació del contracte; per tant, un acte absolutament inevitable, que no admet marge per a la discrecionalitat després d'haver-se produït l'adjudicació. I no dic cap paraula neutra, eh?, perquè em consta que aquest havia estat un tema aspecte de controvèrsia i crec que és absolutament rellevant: la formalització del contracte, un acte en definitiva derivat de l'adjudicació que s'havia dut a terme el 6 de novembre de 2012, un cop aixecada la suspensió del procediment per la resolució que, com els deia, l'OARCC va formular el 30 de novembre del 2012.

A banda de la documentació prèviament citada, calia demanar per mandat estatal l'autorització a la Comissió Nacional de la Competència per l'operació de concentració que podia suposar la gestió d'aquest servei públic d'abastiment d'aigua en alta. Es va disposar d'aquesta autorització per part de la Comissió Nacional de la Competència el 21 de desembre de 2012, i es va registrar el dia 26 de desembre. Va caldre demanar, per tant, una pròrroga el dia 20 de desembre. No hem d'oblidar que, si el grup encapçalat per la Societat General d'Aigües de Barcelona hagués resultat l'adjudicatari, l'autorització encara hauria estat, de fet, més necessària, sobretot tenint en compte, com saben tots vostès, que la Societat General d'Aigües de Barcelona gestiona gran part de l'abastiment d'aigua en baixa en el nostre país.

Punt desè: Resolució 1/2013, de 2 de gener, de l'Òrgan Administratiu de Recursos Contractuals de Catalunya. De fet, aquesta situació ja la coneixen vostès perfectament, ha estat la més recent: l'Òrgan Administratiu de Recursos Contractuals de Catalunya va dictar

Resolució 1/2013, de data 2 de gener, per la qual va estimar parcialment el recurs especial en matèria de contractació interposat per la Societat General d'Aigües contra l'acord d'adjudicació del contracte de gestió del servei de proveïment d'aigua en alta Ter-Llobregat plantejant l'exclusió d'Acciona del procediment. Dels diferents motius d'impugnació, de fet, l'òrgan només va entrar a valorar-ne dos: va estimar parcialment les al·legacions pel que fa al programa d'execució d'obres i, en canvi, va desestimar el motiu relatiu a la possible concurrència d'una causa d'incompatibilitat. Pel que fa a la programació d'obres –hi entrarem en detall si en tenen, després, interès–, l'òrgan va considerar que la diferent programació de les obres més enllà del marc de referència que feia Acciona era motiu d'exclusió, però recordem que la periodificació era merament indicativa i que, en tot cas, la puntuació que en va fer la mesa va ser de zero.

Onzè punt: interposició de recurs contenciós administratiu per part de l'Administració general de la Generalitat de Catalunya. Per aquest motiu, conseqüents, eh?, amb el convenciment que la mesa de contractació havia actuat correctament, atès que el Departament d'Economia i Coneixement i el Departament de Territori i Sostenibilitat van entendre que el criteri tècnic establert per l'OARCC en la seva resolució no responia a aquest caràcter orientatiu que en tot moment s'havia atorgat a l'annex 9 del plec, es va decidir interposar un recurs contenciós contra aquesta resolució, i demanar, com a mesura cautelar, la suspensió de l'acte impugnat. Aquest recurs, com saben, en aquests moments es troba davant la sala del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, secció cinquena, amb el número 14/2013 d'actuacions. Tant Acciona Agua, com ATLL Concessionària de la Generalitat, com Aigües de Catalunya també han interposat recurs contenciós administratiu contra la mateixa resolució, diversos recursos.

En aquest punt, per tant –i amb això acabo–, només podem confirmar la nostra absoluta disposició amb el compliment de les resolucions judicials que es puguin emetre des d'avui en els propers dies, en les properes setmanes, en els propers mesos. Un cop es disposi del pronunciament del tribunal, caldrà analitzar-lo amb detall per valorar-ne el seu abast i la forma de donar-hi compliment. En el cas que el tribunal decideixi suspendre la resolució de l'OARCC, de moment l'escenari serà absolutament idèntic al que actualment es té: és a dir, un contracte formalitzat amb la societat concessionària i adjudicatària del contracte. En el cas que el tribunal decidís no suspendre l'acte impugnat, l'interès del departament serà recórrer possiblement en casació aquesta decisió judicial; una decisió, però, que en aquests moments no estem en condicions de confirmar perquè caldrà analitzar amb detall quin és el posicionament que pugui emetre en aquest cas.

El que és rellevant i el conseller de Territori els ha de dir a tots vostès és que, des del primer moment de l'adjudicació fins a data d'avui, per nosaltres un principi absolutament rector, com no podria ser d'una altra manera, és garantir, com estem fent, la continuïtat en

la prestació del servei i, per tant, donar garanties a la ciutadania de qualitat del servei al millor preu.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. La seva intervenció ha durat vint-i-quatre minuts i cinquanta segons.

I ara donem pas a la intervenció dels grups parlamentaris. En primer lloc, pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'illustre diputat senyor Marc Sanglas.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Sí, gràcies, president. Benvinguts, honorables consellers i tot l'*staff* tècnic dels dos departaments. Deixi'm començar aquesta intervenció per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana..., que el model que vostès han aplicat no és el nostre model. Nosaltres hem estat participants en algunes de les al·legacions que s'han presentat en tot el procés. Nosaltres no estem conformes a com s'ha dut a terme, no perquè tinguem res en contra de la gestió privada –i això volem que quedi clar–, però sí que entenem que el servei del qual estem parlant, el servei de la gestió en alta de l'aigua, és un servei essencial, és un servei bàsic per a la ciutadania, com bé s'hi referia el conseller Vila, i que, per tant, entenem que aquest servei ha d'estar gestionat des d'un punt de vista públic, totalment públic, no només que els béns efectes estiguin gestionats o siguin públics, sinó que a més a més la gestió ha de ser pública.

Entenem que aquesta gestió ha de ser pública perquè això allunya de totes totes la temptació de gestionar un servei públic només amb criteris empresarials, la qual cosa pot anar en detriment i pot anar en decrement del servei i de l'interès públic, com ho és el tema de la gestió de l'aigua. Pot haver-hi la temptació per part de l'empresa –legítim, per altra banda, de qualsevol empresa privada– d'incrementar el seu compte de resultats a base d'un servei deficient, i això és el que ens preocupa des d'aquest punt de vista.

Vostès..., el conseller Vila s'ha referit a tot un seguit de qüestions, ha fet tot el llistat, diguem-ne, del calendari, del cronograma, de com ha funcionat tot el procés d'adjudicació i n'ha remarcat algunes dates. A nosaltres ens preocupa, també, que tot aquest procés també s'hagi fet en la interinitat d'un govern, perquè això no ha permès en molts casos segurament tenir el control que necessàriament hi havia de fer aquest Parlament; és més: ens veiem ara, en aquesta compareixença. Nosaltres hauríem preferit que el Govern no hagués actuat en aquells moments, tot i que entenem que hi havia una pressa, i aquesta pressa també ens preocupa, perquè segurament aquesta pressa ha obligat el Govern a prendre un seguit de decisions que més endavant poden acabar sent perjudicials. Per tant, prendre aquest seguit de decisions en aquesta interinitat ens sembla que no era el millor.

També entenem que aquesta pressa, i amb l'actuació o amb el resultat i la resolució de l'OARCC, ha acabat

comportant una decisió que ha generat una certa incertesa sobre tot el procés; un procés, diguem-ne, que, malgrat el que apuntava el conseller Vila de netedat, de transparència, de la qual no dubtem, sí que és cert que, davant de l'opinió pública, aquest desencontre entre alguns òrgans administratius i el mateix Govern de la Generalitat ha generat una imatge, diguem-ne, que aquí passava alguna cosa. Si a aquest fet hi afegim alguns canvis al capdavant del departament, doncs, diguem-ne, tenim tot el pastís, tenim tota la història servida. Per tant, a nosaltres ens preocupa la credibilitat del Govern davant de l'opinió pública.

Entenem, i també el conseller Mas-Colell ens n'ha fet un relat, la situació financera d'ATLL, però també ens agradaria sortir en defensa d'ATLL com un exemple de gestió d'empresa pública, ja en els seus inicis i en els seus moments: un consorci inicialment format per aportacions dels municipis, amb molts recursos, i que, per tant, doncs, ens sembla que l'operació que s'ha dut a terme, malgrat que es parli de concessió, reverteix una forta..., diguem-ne, uns elements públics cap a l'empresa, cap a la gestió d'empresa privada, i, per tant, entenem que segurament..., i voldríem –i això és el que vam defensar, ho hem defensat durant tot el procediment previ a l'adjudicació– que es fessin més esforços en el manteniment públic, diguem-ne, de la gestió. Per què? Doncs, perquè era viable. Perquè aquesta empresa era viable i s'havia demostrat a bastament. Una altra cosa és que en algun moment, i per culpa –i aquí sí que hem de fer un parèntesi– de la mala gestió duta a terme anteriorment, amb l'ACA, però també provinent ja de la Junta de Sanejament i de la Junta d'Aigües mateix, extintes ja en aquest moment, al paquet que arrossegava l'ACA s'acaba carregant una motxilla de fort pes cap a ATLL que dificulta la seva gestió, que no la seva viabilitat des del punt de vista econòmic. Per tant, nosaltres veiem que, si tenim empreses que són viables des d'aquest punt de vista, fer el negoci que estem fent en aquests moments és un mal negoci.

Hi insistim: des d'Esquerra ens hem oposat sempre a aquest procés, bàsicament, diguem-ne, perquè entenem –i ho ha reiterat el conseller Vila en diverses ocasions– que es tracta d'un servei públic bàsic. Per tant, que en un servei públic bàsic entrem a una mercantilització ens sembla un greu error, perquè els criteris mai seran els mateixos: un consell d'administració d'una empresa privada mai tindrà els mateixos interessos en la gestió d'un servei que una empresa pública. I això ens sembla que, tenint en compte la importància de les polítiques mediambientals en el país, però també en la societat, són elements, valors que cada vegada són més forts en aquesta societat, i que, per tant, passen a formar part, diguem-ne, també, del conjunt de drets bàsics i drets humans bàsics, com plantejava el conseller. Ens sembla que això s'ha de tenir en compte. Oi que a ningú se li acudirà privatitzar el servei públic d'educació? Doncs per què ho han d'acabar fent amb el servei d'aigües?

En tot cas, a nosaltres el que ens preocupa és també l'increment de costos que pugui tenir aquest conjunt de les inversions que hagi de fer l'empresa sobre la tarifació de l'aigua, i perquè entenem que, això, dei-

xar-ho en mans del concessionari, tot i que hi hagi el control per part de l'Administració... ja sabem en altres ocasions, com també en altres concessions, com s'ha actuat. L'Administració tenim la sensació que de vegades queda a mans de l'ens privat, en comptes de poder gestionar públicament.

Això és el que hem tingut fins ara i això és el posicionament que hem marcat des d'Esquerra Republicana. Tampoc no podem, diguem-ne, amagar que tot aquest procés de privatització, o de concessió, d'Aigües Ter Llobregat s'emmarca dintre d'un context més generalitzat al país sobre el tema de la gestió de l'aigua, un camp propici per a les batalles jurídiques per part dels diferents actors, i que, per tant, això havia de ser un element que havia de tenir en compte el Govern a l'hora de prendre aquesta decisió. Hi insisteixo: perquè ens preocupa la credibilitat del Govern davant de la seva ciutadania, en un context greu des del punt de vista econòmic, però també històric des del punt de vista polític, i en el qual el Govern ha d'estar lluny de qualsevol suspicàcia que es pugui llançar sobre la seva gestió.

Entenem que –i això era previsible, perquè també ha passat en el cas de la constitució de l'empresa mixta entre l'Àrea Metropolitana i Agbar– els mateixos actors han presentat recursos a l'altra banda. Per tant, insisteixo que és un camp abonat, massa vegades, diguem-ne, a la batalla judicial, i el Govern n'havia de ser conscient. Per tant, la introducció de la resolució de l'OARCC encara no fa res més que complicar el sistema.

Per tant, vista la situació i atès el moment que es va fer aquesta adjudicació, com vostè comentava –el conseller Vila comentava–, el 6 de novembre en l'adjudicació del contracte és el que en marca la data final. Per tant, entenem que l'única possibilitat que hi hauria en aquests moments és retrotraure les actuacions, anul·lar el contracte per part de l'Administració. Entenem que això deixaria el Govern de la Generalitat en una situació financera de col·lapse ja més absolut del que té en aquests moments.

Per tant, jo sí que aquí sí que els demano compromís públic en aquesta taula, en aquesta compareixença, en el sentit que apuntava el conseller Mas-Colell a l'inici de la seva intervenció. Nosaltres, el que reclamem al Govern de la Generalitat és que, tan bon punt la situació econòmica del país i financera de la Generalitat millori, es facin els esforços necessaris per recuperar la titularitat pública de l'empresa per part del Govern de la Generalitat. El conseller Mas-Colell apuntava que, en situacions econòmiques actuals, el que calia era desprendre's d'actius per, en les situacions econòmiques millors, recuperar o comprar. Això és el que li demanem al Govern: un compromís ferm davant de la ciutadania que aquesta situació és puntual, és temporal i que, en tot cas, hi ha la voluntat, hi ha la intencionalitat política per part del Govern que, tan bon punt millori aquesta situació, recuperem la titularitat pública de l'empresa, per tot el que li deia. Des del nostre punt de vista, retrotraure ara en aquest moment les actuacions, anul·lar el contracte, suposaria uns efectes indemnitzadors per part del Govern de la Generalitat que, segurament, entraríem en un garbuix difícil de

solucionar econòmicament. Per tant, volem fer aquest exercici de responsabilitat, també, per part d'Esquerra Republicana.

I un prec, perquè, en definitiva, també l'apuntava el conseller Mas-Colell: ens agradaria que tots els grups parlamentaris presents al Parlament, que tant defensen la gestió pública, com nosaltres, també, posessin el mateix èmfasi en la denúncia del dèficit fiscal per part del Govern de l'Estat. No només en el dèficit fiscal, sinó en un element importantíssim per nosaltres en aquest moment, que és el que situa en la situació econòmica que té el Govern de la Generalitat en aquests moments. El Govern de l'Estat ens deu, al Govern de la Generalitat, 8.000 milions d'euros; 8.000 milions d'euros per incompliments constants, per incompliments de la disposició addicional tercera, entre d'altres, que és el que ens motiven i és el que en bona part ens porta aquí. I, per tant, des d'aquest sentit reclamem i demanem a la majoria o a la totalitat dels grups parlamentaris que també hi posin el mateix èmfasi, aquells sobretot que tenen incidència en la governabilitat de l'Estat, i aquells que tenen forta representació al Congrés, perquè reconeguem que aquest deute del Govern de l'Estat amb el Govern de la Generalitat no s'esdevé només en el temps del Govern del Partit Popular sinó que, també, s'esdevé, ja inicialment, en temps dels governs socialistes. Per tant, és tradició i és marca de la casa de l'Estat espanyol el deute constant i permanent amb la Generalitat de Catalunya. Per tant, l'exigència, també, de tota la cambra respecte al deute pendent del Govern de l'Estat amb el de la Generalitat.

I, ja per acabar, deixi'm dir-los que no estem d'acord amb la privatització com a concepte. No estem d'acord en aquesta en concret, pel que els deia: per una qüestió de valor estratègic de l'abastiment en alta de l'aigua. No és una concessió qualsevol, no es tracta..., no concessionem altres serveis, que és veritat que en l'Administració pública és una forma habitual, i que, per tant, és utilitzat per les administracions habitualment, sinó que parlem de qüestions estratègiques. Per tant, per nosaltres és importantíssima la recuperació d'aquesta gestió pública, com ara els deia.

Pensem també, i des d'aquest punt de vista els fem una crítica, que tal com s'ha gestionat el procés ha generat aquesta incertesa del Govern de la Generalitat davant de l'opinió pública, i entenem que algunes presses, que les podríem arribar a entendre pel que ens apuntava el conseller Mas-Colell, poden arribar a ser altament perjudicials en la resolució del procés. Si tot, si la mala praxi, si les presses en la gestió pel fet d'haver de tenir en disponibilitat aquesta quantitat dels mil milions abans de 31 de desembre, han generat unes presses innecessàries en la gestió del procés, i això acaba produint un perjudici al Govern de la Generalitat i, en definitiva, a l'interès públic, el que els demanem és que algú..., ho esperem, i en tot cas aquí els deixo una paraula que llanço a l'aire: espero que algú assumi responsabilitats sobre aquest tema. Perquè si bé la finalitat i l'objectiu era bo quant a intentar eliminar el dèficit, el que entenem és que, davant de qualsevol dubte des del punt de vista jurídic que podia comportar

alguns perjudicis econòmics per al Govern de la Generalitat, el que calia fer segurament era retardar el procés. Perquè si aquestes presses ens han portat a una adjudicació exprés per aconseguir l'objectiu de dèficit, però això ens acaba perjudicant en relativament un termini curt o mitjà de temps, això acabarà sent més perjudicial. Per tant, entenem que aquí sí que hi hauran responsabilitats jurídiques.

En definitiva, per part nostra, hi insistim, pensem que Aigües Ter Llobregat no hauria hagut de concórrer al mercat privat, que hauria hagut de mantenir-s'hi la gestió pública. Demanem un compromís exprés per part del Govern de la Generalitat de recuperar la titularitat pública tan bon punt sigui possible.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Ara, en nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'il·lustre diputat el senyor Jordi Terrades.

Jordi Terrades i Santacreu

Gràcies, president. Agrair als dos consellers les seves explicacions respecte al procés. Mirin, nosaltres considerem que la privatització o l'externalització d'Aigües Ter Llobregat, des del nostre punt de vista ha estat un despropòsit, des del punt de vista de l'interès públic a llarg termini del país, també des del punt de vista polític –i després m'hi referiré– i també des d'un punt de vista empresarial, del sector empresarial públic de la Generalitat de Catalunya. Aquest és un procés que, des del nostre punt de vista, va néixer malament i ja veurem com acabarà.

Deixi'm dir-los d'entrada el nostre posicionament, el posicionament de fons respecte a aquesta qüestió, que ja l'hem expressada en seu parlamentària aquesta legislatura, però també en l'anterior: nosaltres no hauríem privatitzat el servei d'abastiment en alta d'aigua de la regió metropolitana de Barcelona. Creiem, i els ho hem dit, que hi han serveis públics essencials, i aquest n'és un, que no poden ser gestionats només des de la visió exclusiva dels mercats.

Nosaltres creiem que encara estem a temps de fer passos enrere, de retrotreure les accions, i això els ho diem sincerament. Creiem que la distribució en alta de l'aigua no pot estar en exclusiva en mans ni d'Acciona ni d'Agbar. Ho vull deixar clar: ni de l'una ni de l'altra. I els ho diem des de la coherència de les nostres propostes en el passat i en la darrera legislatura.

Vostès s'han cansat de repetir el mantra de l'herència rebuda; avui el conseller Mas-Colell, probablement no amb la insistència que ho ha fet en altres ocasions, però també hi ha volgut entrar: el gran endeutament de l'ACA, de l'ATLL –per cert, i ens ho ha dit: el passiu d'ATLL se l'ha quedat la mateixa Generalitat, no s'ha traspassat a l'empresa adjudicatària– i el dèficit d'exploració. Doncs bé, nosaltres els vam manifestar, a l'anterior conseller titular de l'àrea en els darrers dos anys de l'anterior legislatura, que nosaltres els acompanyarí-

em en una política per reflectir en les tarifes el preu de l'aigua, amb la condició de no privatitzar l'empresa pública. I, a sobre, en la darrera discussió pressupostària, la de l'any 2012, ens vam haver de sentir per part del conseller Recoder crítiques en aquesta posició d'afllorar realment el preu de l'aigua en tarifa per anar esmortint aquest dèficit tarifari. El resultat és: crítiques al PSC per intentar fer-lo afllorar, i ara el resultat final és que l'increment ha estat, aquests darrers dos anys de gestió del Govern de Convergència i Unió, d'un 25 per cent d'increment en el cànon de l'aigua, en números més o menys rodons, i d'aproximadament un 84 per cent de les tarifes d'aigua en alta, i la venda d'Aigües Ter Llobregat per fer caixa.

Convergència i Unió, al desembre del 2010, quan va arribar al Govern ja tenia decidit, des de la nostra opinió, iniciar el procés de venda. El que no entenem és, amb tot aquest temps que hi ha hagut des del desembre del 2010 al desembre del 2012, el cúmul de despropòsits a l'expedient de contractació, que fins i tot porta a l'Òrgan Administratiu de Recursos Contractuals de Catalunya, és a dir, un òrgan de la mateixa Generalitat, a dir-los que ho han fet malament, que el procés d'adjudicació conté errors. Per tant, inseguretat jurídica en tot aquest procés, que ja s'havia palesat en actuacions anteriors de l'Agència Catalana de l'Aigua, deixi'm dir-li-ho de passada. I, arribats a aquest punt, 2 de gener del 2013, la Generalitat decideix recórrer davant dels tribunals a la mateixa Generalitat, a un mateix òrgan de la Generalitat. Jo no sé si algú d'aquesta sala ho havia vist en tots aquests anys; crec que no.

A la vista dels expedients que vam demanar poder consultar, home, és sorprenent la quantitat d'informes, contrainformes, recursos i demandes que tot aquest procés ha acabat i acabarà produint. Per cert, parlant de documentació i de transparència, la sala..., perquè, clar, s'ha parlat molt de transparència, però jo crec que la transparència ve donada al final perquè la sala cinquena contenciosa del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya els diu a vostès que allò que havien declarat confidencial, home, per favor, que es faciliti, no? Em consta que la sala mateix els ha hagut de recordar, en dates no gaire llunyanes, que aquesta documentació que els havia demanat la sala encara no havia arribat als tribunals. Voldria saber si això és així, i si ja s'ha produït aquesta facilitació de documentació a la sala cinquena del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, perquè portem camí de convertir aquesta adjudicació i els termes de la valoració en un secret d'estat, no?, i això que, amb la venda o amb l'externalització que hem fet, han privatitzat una estructura d'estat, fent servir algunes de les definicions que últimament alguns de vostès fan servir, no?

El conseller Mas-Colell, com a gran argument per recórrer contra la decisió de l'Òrgan de Recursos Contractuals, ens deia que seguir-la o complir-la portaria un greu perjudici per a la hisenda pública catalana. Nosaltres creiem que el que es produeix és un gran perjudici per a les butxaques dels ciutadans i de les empreses de la regió metropolitana de Barcelona: l'aigua serà més cara. Ho hem explicat abans, i ara, amb

les preguntes que li formularem..., perquè a la vista de l'expedient que hem consultat hi han algunes coses que no ens queden clares i esperem que en aquesta sessió se'ns puguin respondre, no?

Tenim la sensació que un contracte d'aquestes característiques, de subministrament, ho torno a repetir, a 4 milions i mig d'usuaris, de persones, i a bona part de les empreses del país, s'han primat més els termes de subhasta econòmica que els termes tècnics, no? Aquí tenim una complexitat, jo crec, molt important. Per tant, jo voldria saber-ne la seva opinió: si creuen lògic que en el pes de la privatització, tal com s'ha fet, d'aquest servei d'abastament s'hagin primat els termes econòmics respecte als tècnics. Al final s'ha adjudicat aquesta concessió a un entorn que haurà de tenir una capacitat de producció d'aigua de l'ordre d'un milió de metres cúbics al dia, s'ha adjudicat el servei a una empresa que la solvència contrastada que tots nosaltres en tenim en aquests moments és que ha gestionat al voltant de 40.000 metres cúbics / dia: 20.000 de convencionals i 20.000 de no convencionals.

També voldríem saber si al final el plec de clàusules que hem pogut contrastar i que s'hi requeria una xifra de negocis per poder-se presentar al voltant d'uns milions d'euros, exactament 80 milions d'euros, per ser precís, en la gestió del cicle de l'aigua, correspon a la xifra màxima que alguna de les operadores que s'ha presentat podia acreditar.

Tampoc hem entès que s'hagi aprovat el plec de condicions que han de regir, que va regir aquest concurs, sense que prèviament s'hagués aprovat el reglament d'aquest servei.

Respecte al tema transparència, ja m'hi he referit: nosaltres creiem que la transparència en el procés final ha estat imposada pel Tribunal, no per la pròpia voluntat de l'Administració.

Entrant en el preu de l'aigua i de les tarifes de l'aigua, ens agradaria conèixer com expliquen vostès la viabilitat de l'oferta de l'actual concessionària, que parteix d'uns costos operatius inferiors –pel que hem pogut veure nosaltres, igual estem equivocats– a les previsions mínimes en el primer any de contracte: al voltant d'uns 9,2 milions d'euros.

Els volem preguntar també si creuen que la tarifa que ofereix el licitador, o els licitadors, perquè veurem com acaba tot això, pot ser després alterada a l'alça per la Generalitat. Voldríem saber si ens poden explicar per què la tarifa d'aigua en alta aprovada per Aigües Ter Llobregat i per la Comissió de Preus de Catalunya ha sigut superior a la de l'oferta econòmica presentada per l'actual concessionària, i si això es pensa solucionar.

Ens estranya també que no s'hagi tingut en compte que la concessionària tindrà uns ingressos fixos nous com a conseqüència de la connexió a la xarxa de nous ajuntaments, que ja està anunciada. Que, per tant, la tarifa que s'ha aprovat –des dels càlculs que hem fet nosaltres; en tot cas, els voldríem contrastar amb el Govern– hauria d'haver estat inferior al voltant d'un 4 per cent. És a dir, estem primant, en detriment dels

usuaris, de les butxaques dels usuaris i de les empreses del país, la concessionària: amb els càlculs que hem fet nosaltres, al voltant d'una mitjana d'uns 5 milions d'euros anuals.

Respecte al projecte d'obres, que també en voldríem aclariments per part dels consellers. Vam demanar, i se'ns va facilitar, tota la documentació dels aclariments sol·licitats per les dues empreses que van participar en aquest concurs. N'hi ha una..., perquè jo crec que és especialment significativa, no?, que forma part del conflicte que tenim en aquests moments al damunt de la taula, o que té el Govern, que té el conjunt del país, eh? Es va sol·licitar confirmació de si el programa d'execució d'obres que ha de proposar el licitador –ho tinc aquí– permetia l'adaptació del calendari proposat, però respectant l'ordre i seqüència de les obres, això que ens ha entretingut de si era contractual o no era contractual. La resposta que fa el seu departament, el Departament de Territori i Sostenibilitat, és que sí, que s'ha de respectar l'ordre i la seqüència de les obres. És lògic, eh?, això, des d'un punt de vista de l'actuació «enginyeril», si se'm permet l'expressió col·loquial: hi han trenta-sis obres que s'han de fer, una al darrere de l'altra, si volem mantenir la qualitat del servei dins de la regió metropolitana pel que fa al cicle de l'aigua. Ara ens diuen que això no és contractual? Doncs, escolti, aquí hi ha una contradicció evident entre una resposta que fan vostès mateixos i el que després van valorar. L'òrgan contractual, el de la Generalitat, també hi entra, en aquest tema, i Déu n'hi do com hi entra: els diu que havien d'haver exclòs una de les empreses que es va presentar i que al final ha resultat la guanyadora, i és que aquí la facultat commutativa no regeix, perquè aquí sí que l'ordre dels factors altera el resultat final.

Per anar acabant la meua intervenció, un tema que ens preocupa, i molt, i necessitem també aquí una resposta clara; ens referim a la desconsolidació. A l'informe de l'IGAE es condiona la desconsolidació dels 1.000 milions d'euros, o els 995, a l'assumpció per part del concessionari del risc de demanda, del de disponibilitat i del de morositat. Volem conèixer si s'han ofert garanties i compromisos suficients per al compliment d'aquests requisits i en què han consistit, perquè de la lectura que vam poder fer de l'oferta de l'empresa que ha resultat concessionària no ens queda clar que això sigui així, i això seria un problema si al final l'Eurostat, que és qui haurà definitivament de definir si es desconsolida o no, quan revisi l'expedient, no els els deixa desconsolidar. Tindríem dèficit, que ha estat el gran argument per a l'externalització, per a la privatització, d'Aigües Ter Llobregat, i tindríem una empresa privatitzada. Hi tenim un dubte raonable –per això fem la pregunta–, perquè la concessionària creiem nosaltres que no assumeix riscos.

També tenim dubtes quan veiem la modificació que el darrer consell d'administració de l'Agència Catalana de l'Aigua vol fer a la llei d'acompanyament dels pressupostos, o dels acords que es van adoptar ahir en la constitució del Consell de la Xarxa d'Aigües Ter Llobregat. Nosaltres hi entenem que es vol blindar la posició d'Acciona i d'arreglar *a posteriori* –*a posteriori*

ri de l'adjudicació– els números, vaja, la tarifa a favor del concessionari.

Ara sí que acabo, senyor president. Aquest és un procés amb moltes inseguretats. Les presses són males conselleres: vostès van signar contracte el 27 de desembre del 2012, probablement collats perquè necessitaven desconsolidar i justificar la reducció del dèficit, però sabien que estava pendent la resolució d'un recurs per part de l'organisme de supervisió de la pròpia contractació de la Generalitat, que, dit de passada, tampoc entenem com el dia 30 de novembre del 2012, en qüestió d'hores, suspèn i després aixeca la suspensió; algú també ens hauria d'explicar què va passar per aquí enmig. Les presses són males conselleres, i si això acaba malament per als interessos financers de la Generalitat espero que algú n'assumeixi responsabilitats polítiques.

I ja per acabar, voldríem saber també, perquè avui ha sortit en algun mitjà de comunicació –ara sí que acabo, senyor president–, si la concessionària ja ha fet efectiu l'ingrés del 4 per cent a què està obligada de l'impost de transmissions patrimonials i actes jurídics documentats, perquè ens passem tot el dia queixant-nos de molts dèficits i si al final resulta que aquesta concessionària, que a través del pagament d'aquest impost ha de pagar uns quants «dinerons»..., doncs, no entenem la posició dels discursos que a vegades es fan. Voldríem un aclariment respecte a aquest tema.

Nosaltres creiem que Aigües Ter Llobregat, amb els increments que es van produir, retornava a l'equilibri, que aquest dèficit tarifari que el conseller Mas-Colell ens ha explicat es recuperava amb aquests preus que repercutien del preu de cost de l'aigua. Indicar-li només que de l'any 2008 al 2010, amb les xifres mateix que vostè ens ha donat, aquest dèficit tarifari va ser de 59 milions d'euros; per cert, responsabilitat de tots, eh?, perquè jo recordo...

El president

Hauria d'anar acabant, eh?

Jordi Terrades i Santacreu

...una sessió en aquesta mateixa sala, que quan va haver-hi un anunci per part del conseller Baltasar d'increment de la tarifa aquí tothom va cridar, va protestar i es va oposar a aquest increment de la tarifa, i el Govern d'aleshores no va ser prou valent de tirar-la endavant. Dir que en l'exercici 2011-2012 aquest increment del dèficit tarifari ha superat de llarg el que es va produir del 2008 al 2010.

Tornin a recuperar la gestió pública: la mercantilització de l'aigua en exclusiva a mans d'empreses privades no és bona per al país, des del punt de vista social.

El president

Gràcies, senyor diputat. Bé, ha excedit el temps en un minut cinquanta-nou segons, ho dic per constància.

I ara, en nom del Grup del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Santi Rodríguez, i aprofito per demanar permís per abandonar la presidència per poder intervenir seguidament, després del senyor diputat.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, honorable president. Honorables consellers, gràcies també per la seva intervenció en aquest tema que ja fa... estava a punt de dir «mesos», no, segurament algun any i tot, que ens ocupa. I creiem que una part del debat que tenim al davant és un debat força dogmàtic, no? Dogmàtic en el sentit que l'externalització o no de serveis públics acostuma a ser una posició de dogma, però també segurament el camí que ens ha portat fins a aquesta situació en què estem ara en aquest moment també pot ser fruit dels dogmes, i, per tant, el primer que voldríem clarificar és que per part del nostre grup parlamentari, la intervenció i la posició respecte a aquesta qüestió intentarà ser més pragmàtica que no pas dogmàtica. I des d'aquest punt de vista voldria començar a posicionar-nos sobre quina seria la posició del Partit Popular de Catalunya amb relació a l'externalització d'un servei important, un servei fonamental com és la distribució en alta d'aigua per al consum de molts milions de persones i també per a moltes activitats que tenen lloc a Catalunya.

Per tant, *a priori*, i sense altres condicionants, el nostre posicionament segurament seria el de dir: «Escolti'm, segurament val la pena que intentem mantenir la titularitat pública d'un servei d'aquestes característiques.» Però òbviament no podem pronunciar-nos al respecte de quin és l'òptim..., de la titularitat d'una gestió, d'un servei d'aquestes característiques sense tenir en compte moltes altres circumstàncies que l'envolten, i crec que l'objectiu de la sessió d'avui, precisament, és intentar donar comptes de quines són les circumstàncies que envolten aquest procediment d'externalització, i després, a continuació, faré també algunes reflexions entorn del procediment *stricto sensu* que ha tingut lloc per a l'externalització d'aquest servei.

Però creiem, precisament, com deia, que si estem aquí parlant d'això és fruit dels dogmes. I em permetran que em remunti a una altra època i a unes altres circumstàncies que a tots vostès els sonaran, que és aquella, per nosaltres, mal entesa nova cultura de l'aigua, que segurament ha portat a una situació absolutament insostenible la gestió de l'aigua a Catalunya. Vull recordar grans inversions que en nom d'aquesta, hi insisteixo, mal entesa nova cultura de l'aigua s'han fet a Catalunya, i que segurament ara estem parlant de com i qui les paga. Vull recordar una dessaladora, important dessaladora, al Prat, que també vull recordar que en aquest moment funciona a menys del 10 per cent del seu rendiment perquè si funcionés més encariria molt la tarifa de l'aigua; però també recordar una altra dessaladora, la de la Tordera, que també es va ampliar i que està ara actualment aturada, precisament per evitar increments de la tarifa de l'aigua. Doncs, això són obres, hi insisteixo, d'aquella mal entesa nova cultura de l'aigua, que va comportar unes despeses importantíssimes que van endeutar Aigües

Ter Llobregat i va endeutar també l'Agència Catalana de l'Aigua, juntament amb –i ara em permetran que obri un parèntesi: *a buenas horas, mangas verdes*; tanco parèntesi–..., ara ja algú reconeix que en el seu moment hi va haver un govern que no va ser valent per adoptar les mesures que s'havia compromès a adoptar, que era l'increment de les tarifes de l'aigua per tal de poder pagar tots aquests despropòsits. Per tant, estem davant d'un altre dogma. I ens diran: «Escoltin, és que vostès van criticar l'increment de la tarifa de l'aigua.» Evidentment que nosaltres vam criticar, en aquell moment, la voluntat del Govern d'incrementar la tarifa de l'aigua, perquè enteníem que també era fruit de l'aplicació dels dogmes a la política de l'aigua, com ara mateix acabo d'explicar.

Amb relació a l'entorn econòmic i financer, hem sentit atentament el conseller Mas-Colell explicant quin és aquest entorn econòmic i financer, i jo no diré que el comparteixo; comparteixo parcialment alguns dels aspectes que ha citat, però segurament comparteixo molt més tots aquells aspectes que el conseller no ha citat. I segurament l'entenc, perquè, clar, que el conseller d'Economia hagi de dependre d'un determinat grup polític per aprovar uns pressupostos, tot i que li diuen que no els hi aprovaran, i alhora haver-lo de citar o esmentar com a responsable important de la situació que vivim i que s'hagin de fer actuacions com la que s'ha fet, doncs, suposo que no és ni senzill, ni és còmode.

Però, si m'ho permet el conseller, jo recordaré algunes xifres que vostè no ha citat, perquè segurament les causes de tots els problemes que patim avui en dia no són totes culpa ni de l'Estrat ni del dèficit fiscal. El 2003 a Catalunya tenien un endeutament d'11.000 milions d'euros. Després d'un tripartit de set anys, en què els principals socis de Govern de Convergència i Unió en aquest moment tenien també una responsabilitat, l'endeutament va passar a ser de 34.000 milions d'euros –multiplicat per tres–, i això ens ha dut a una situació actual en què l'endeutament de la Generalitat de Catalunya és de 51.000 milions d'euros. I tot això no ha estat responsabilitat ni del Govern de l'Estat ni de ningú altre que no sigui del mateix Govern de la Generalitat de Catalunya que hi va haver en aquell moment.

Però si vol encara en donaré una altra xifra. Ja sé que a alguns no els agrada recordar xifres, però la setmana passada coneixíem l'informe de la Sindicatura de Comptes que donava els resultats, l'estat general de la Generalitat l'any 2010, i es feia pública una altra xifra escandalosa: un deute per finançaments diferits de 79.000 milions d'euros fins a l'any 2108. Aquestes són les coses que ofeguen Catalunya; ningú altre, de fora no hi ha ningú que ofegui Catalunya. No hi ha dèficit fiscal que cobreixi el forat que alguns van deixar al Govern de la Generalitat de Catalunya –no hi ha dèficit fiscal que cobreixi el forat que alguns van deixar a la Generalitat de Catalunya. I jo entenc que al conseller Mas-Colell li costi dir això, perquè se senten ofesos aquells que després segurament li hauran d'intentar aprovar el pressupost, però, miri, nosaltres no tenim absolutament cap mena de recança de dir les coses com són i com les veiem.

I en aquest entorn general hem de situar, i els ho deia al començament, l'entorn específic d'Aigües Ter Llobregat, i ens ho recordava el conseller: un endeutament de 687 milions d'euros, deutes a proveïdors de més de 200 milions d'euros i un incompliment dels compromisos tarifaris per part de l'anterior Govern. I és evident que aquesta operació d'externalització del servei de subministrament d'aigua en alta té i ha tingut una repercussió important en el dèficit de l'exercici 2012 en el conjunt de l'Estat i també a la Generalitat.

Permeti'm una pregunta, conseller: si s'han cobrat, perquè a més les condicions contractuals així ho permeten, 290 i escaig milions durant el 2012, però hi ha un compromís de cobrament de fins a 995 fins d'aquí a cinquanta anys, què és el que li ha permès que tots aquests recursos fossin considerats com a menor dèficit de l'any 2012 íntegrament? Igual és alguna autorització d'aquells que ens ofeguen? Em refereixo al Ministeri d'Hisenda: igual el Ministeri d'Hisenda ha permès i ha autoritzat que aquests diners que es trigaran cinquanta anys a cobrar es puguin comptabilitzar com a menor dèficit de l'any 2012? És una pregunta que ens agradaria sentir-ne la resposta.

I passo al procediment, i en matèria de procediment crec que ens hem de pronunciar, i ho farem, ho fem, al marge de la valoració que puguem fer de les ofertes que han presentat les empreses. No estem aquí per fer una feina que no ens correspon, que correspon, doncs, a la mesa de contractació, correspon a l'Òrgan Administratiu de Recursos. Nosaltres podem entendre, efectivament, que l'oferta que ha guanyat, doncs, hagi ofert una millor tarifa mitjana del preu de l'aigua, i podem entendre que doni un millor tracte al conjunt dels treballadors, però no podem fer una valoració aïllada del conjunt de les condicions i de les ofertes que ha presentat cada una de les empreses, perquè per la mateixa regla de tres podríem dir: «És que aquesta empresa ha fet aquesta oferta en aquestes condicions perquè, per una altra banda, incomplia unes determinades condicions tècniques, i, per tant, aquest incompliment li permetia oferir unes condicions més avantatjoses des del punt de vista econòmic.» Per tant, intentem abstreure'ns de les ofertes concretes que han presentat les empreses perquè això ens requeriria, hi insisteixo, un grau de coneixement molt exhaustiu de cadascuna de les ofertes i de totes les condicions que envolten les ofertes, que entenem que aquesta tasca ha estat feta ja per la mesa de contractació i també per l'Òrgan Administratiu de Recursos de la Generalitat, i, per tant, creiem que ens hem de centrar estrictament en el procediment, no tant en l'adjudicació i en les condicions de l'adjudicació, sinó en el procediment.

I, mirin, respecte al procediment creiem que hi han, com a mínim –n'hi ha més, eh?–, tres principis que haurien de ser, doncs, molt respectats i molt sagrats, si em permeten l'expressió, no?: transparència, igualtat i neutralitat. Començo per transparència, perquè fa poques setmanes també el president de la Generalitat ens aportava al Parlament com una gran solució contra els casos de corrupció l'aplicació de més transparència en els processos d'adjudicació. Doncs, aquest n'és un exemple, segurament, en el qual, doncs, s'hau-

ria pogut ser molt més transparent del que nosaltres entenem que s'ha estat, no? I creiem que aquests tres principis que he citat, doncs, no s'han respectat; no diré que s'han incomplert totalment, però no s'han respectat com hauria estat desitjable o nosaltres hauríem entès que hauria estat desitjable.

Una primera circumstància, casual: la inoportunitat del moment. El fet que tot aquest procés hagi coincidit amb un moment en què no hi havia..., o el Parlament estava dissolt, estàvem en un procés electoral, estaven davant d'unes eleccions en un procés de constitució d'un nou parlament, amb un govern en funcions i en una transició, però això no és responsabilitat del mateix procediment, perquè la voluntat d'iniciar aquest procediment entenem que és anterior al fet que el president de la Generalitat convoqués unes eleccions anticipades, que aquest sí que va ser inconvenient, des de molts punts de vista, però també, des del punt de vista d'aquest procediment, aquesta coincidència és inconvenient.

Segona qüestió: hi ha una empresa de les concursants que ha de recórrer als tribunals per tenir accés a la documentació i, si ho no tenim mal entès, fins a quatre vegades. El conseller ha citat dues interlocutòries del Tribunal Superior de Justícia –dues; no una: dues– exigint que es doni accés a la informació a una de les empreses que no se li ha donat accés a aquesta informació. Per tant, aquí es posa en dubte la transparència del procés i, per tant, creiem que s'hauria pogut fer molt més per ser transparents en aquest procés i evitar les suspicàcies que inevitablement apareixen quan es coneixen aquestes circumstàncies.

Però hi ha un altre principi malmès: el de la igualtat. I, precisament, ho deia a l'inici d'aquest apartat de procediment, fins a quin punt podem valorar amb igualtat cadascuna de les ofertes que presenta cadascuna de les empreses si s'utilitzen paràmetres diferents a l'hora d'ofertar allò que en el plec de condicions es demana? I aquest dubte no el plantejem nosaltres, aquest dubte el planteja la mateixa mesa de contractació quan qualifica amb un zero una de les ofertes des del punt de vista d'inversions, eh?, des del punt de vista tècnic, però també el planteja l'organisme administratiu que resol els recursos. I aquesta diferència de criteri entre si la valoració que ha de merèixer és un zero o és l'anul·lació..., que vostè ens diu: «És que estima només parcialment...» Déu n'hi do!, només parcialment però arriba a la conclusió –i acabo de seguida, senyora presidenta– que l'oferta guanyadora hauria d'haver estat exclosa, perquè vulnera el plec de condicions i, per tant, entra en les desigualtats en les ofertes. I aquest és el segon principi vulnerat.

I acabo ràpidament amb el tercer, que és el de la neutralitat. De què ens serveix tenir un òrgan administratiu per resoldre els recursos de contractació, que és considerat per la mateixa Administració com independent i com a última instància administrativa, si el mateix Govern de la Generalitat, que és qui el crea, desconfia de la seva mateixa resolució i recorre als tribunals la resolució d'aquest òrgan administratiu? Adopta l'Administració el principi de neutralitat davant la resolució d'aquest òrgan administratiu? Nosal-

tres entenem que no i, per tant, són totes aquestes circumstàncies les que omplen de dubtes el procediment seguit per a l'externalització d'aquest servei.

I aquests són els dubtes que des del nostre grup parlamentari demanem i exigim al Govern de la Generalitat que intenti esvaïr, perquè per davant de tot hi ha d'haver la credibilitat davant dels propis actes, cosa que entenem que en aquest cas no ha succeït d'aquesta manera.

Gràcies, senyora presidenta.

La vicepresidenta

Moltes gràcies, il·lustre diputat. Té ara la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre diputat el senyor Salvador Milà.

Salvador Milà i Solsona

Sí, moltes gràcies, senyora presidenta. Consellers, gràcies per les seves explicacions, però els haig de dir que no ens han convençut sobre ni la bondat ni la conveniència del procés de privatització que han fet.

Intentaré compartir amb vostès algunes informacions i algunes preguntes per justificar, primer, que és perfectament no sols viable sinó convenient mantenir el caràcter de servei públic de l'abastament d'aigua en alta a través d'una empresa pública, cent per cent pública; que no hi han raons ni econòmiques, ni socials, ni jurídiques ni ambientals que ho facin recomanable, sinó al contrari; que a més estem davant d'un bé i un servei i unes infraestructures de caràcter estratègic per al país que fan del tot necessari que es mantinguin com a servei públic, perquè tracten i abasten un dret humà fonamental, que és objecte en aquest moment d'una campanya a nivell europeu per demanar que hi hagi una directiva que així ho reculli, perquè no es pot convertir un dret humà en un negoci privat, ni ens podem apuntar als corrents que a la Unió Europea, aprofitant la crisi, intenten ara propugnar aquesta privatització, sinó que ens hem de posar al costat, com a país avançat que som i que volem ser, de països com França, com Holanda, com Dinamarca, fins i tot com els mateixos Estats Units, o àrees metropolitanes tan importants com la de París, com la d'Amsterdam, com la de Bordeus, com la de Lió, que proposen la publicació d'aquest servei. I a més hi afegirem un aspecte que ningú s'hi ha referit, més que indirectament el conseller Santi Vila: demanarem a la Generalitat que es mantingui, el Govern, en la posició de ferma per defensar l'interès públic de l'abastament d'aigua a l'àrea metropolitana de Barcelona i mantenir el recurs que han establert contra la constitució de la societat d'economia mixta.

Raons ambientals que justifiquen el caràcter públic i desaconsellen i, a més, desautoritzen el procés que han fet: el plec de condicions que regeix el contracte passa absolutament per alt, senyors consellers, els efectes que sobre les previsions de captació de recursos i consums d'aigua i energia tindrà en els propers cinquanta anys el canvi climàtic. Poca broma. La Ge-

neralitat té estudis sobre aquest aspecte que contemplen una evidència, com està també contemplada en el pla d'usos i gestió de les conques internes a Catalunya: hi ha una disminució progressiva, que ja ve d'endarrere i que continuarà per desgràcia en el futur, dels recursos hídrics de Catalunya, del conjunt del nostre sistema integral de l'aigua. I, aquesta obvietat, el plec de condicions no en fa una previsió necessària per a la concessió, sinó que, al revés, estableix de forma obligada uns criteris de captació dels aquífers, dels rius, que són el punt de partida per calcular el cost, que contemplen la paralització efectiva de les dessalinitzadores i que a més encara diu que la hipòtesi, no gens improbable, d'una sequera és una circumstància extraordinària que donarà lloc a indemnització del concessionari –dóna lloc a indemnització del concessionari.

Amb això, a més, hi ha un aspecte que el conseller Santi Vila no hi pot ser aliè: s'incompleix absolutament el pacte del Ter; hi ha un compromís de totes les forces polítiques d'aquest Parlament de retornar progressivament els cabals del Ter. Se'n recorda, senyor Santi Vila, quan era diputat en l'anterior legislatura de la demarcació de Girona, que encara ho continua sent? Doncs, la insistència i... *(Pausa.)* No? Ja no ho és? Perdoni. Doncs bé..., li recomano que..., ho hauria de continuar sent perquè ho feia molt bé. *(Veus de fons. L'orador riu.)* Doncs, aquella insistència de: «Han de tornar els cabals al Ter ja!», i ara vostès fixen que s'ha de mantenir la captació a l'ETAP de Cardedeu d'aquests vuit metres cúbics per segon per cinquanta anys, fent impossible el compliment del pacte del Ter. Ja no he sentit més soroll a Girona; és curiós, eh?, unes comarques tan actives i ja ningú xerra sobre aquest tema.

Però, en canvi, vostès incompleixen en aquest plec de condicions una cosa que va aprovar l'Agència Catalana de l'Aigua, que és el protocol d'explotació de les noves infraestructures d'abastament en l'àmbit de l'àrea metropolitana de Barcelona, sistema Ter-Llobregat, que està vigent des del 2010, que contempla des d'ara fins justament al 2027 la garantia d'abastament tenint en compte el canvi climàtic i que contempla una progressiva utilització de les dessalinitzadores. Ara hauríem d'estar sobre els cent hectòmetres/any, i estem, en canvi, en el plec que vostès ho han contemplat, en la paralització total de la ITAM de la Tordera i amb una utilització de la ITAM del Prat de 0,22 hectòmetres. És el que avui surt al diari: avui el diari *El País* se'n sorprèn, no? És que això ve a conseqüència d'aquesta activitat i d'aquest condicionant que hi ha al plec de condicions. Això posa en evidència que calia, i sembla mentida..., bé, no, no «sembla mentida», perdó: s'han oblidat totalment que hi ha una llei catalana i una directiva europea que es diu «Avaluació d'impacte ambiental de plans i programes», ni se'ls ha ocorregut que l'article 2 d'aquesta llei diu que s'han de sotmetre a avaluació no només els plans d'ordenació territorials o sectorials, sinó tot el conjunt de documents elaborats per les administracions públiques que, independentment de la denominació concreta que tinguin, siguin marc de decisió d'autoritzacions ulteriors que fixin finalitats i objectius, estableixin prioritats en l'actuació pública, harmonitzin i compatibilitzin de-

cisions en la protecció del medi ambient sense, fins i tot, que siguin executables directament. Zero avaluació ambiental; només per això sàpiguen que aquesta concessió és impugnable i ho serà, a nivell europeu, perquè han menystingut un element tan essencial com saber quines són les previsions. I al revés: han blindat la concessió fent del risc i ventura ordinari que són les situacions de sequera un avantatge econòmic per al concessionari, que sempre haurà de ser indemnitzat si es veu obligat a tirar de l'aigua de la dessalinitzadora.

Motius socials; la gestió comporta –indirecta i concessional– un increment desmesurat i injustificat de les tarifes. El conseller Mas-Colell ho ha fet molt bé; ha dit: «La tarifa de partida és 0,65.» Conseller, però això era el mes d'agost; és a dir, quan ja estava iniciat el procés de concessió, la Generalitat a corre-cuita incrementa un 70 per cent, de 0,38 a 0,68, per posar-ho allò que en diuen en castellà *a huevo* de la concessionària i vostè poder dir el que diu ara: no ho incrementaran pas tant, faran només el cost de la vida. Home, ja hi han fet vostès els increments, ja la hi han fet, la feina bruta. Però és que a més ens trobem que el Govern durant molt de temps es compromet a garantir la solvència sobre el tema de l'endeutament; m'ha agradat que expliqués –perquè la ciutadania crec que no ho sabia– que la Generalitat entrega ATLL lliure *de polvo y paja*: es fa càrrec del deute financer, cent per cent.

En definitiva, vistos els marges de la concessió, amb aquest increment de tarifa, que a més pot arribar fins al 0,85, nosaltres creiem que hi han marges suficients per fer viable la gestió cent per cent pública d'aquesta empresa, i ara li demostraré, senyor conseller –intentaré demostrar-ho; és difícil, amb vostè, eh?–, els arguments econòmics financers que fan possible això. Vostès han de saber, i crec que no m'ho negaran, que l'Agència Catalana de l'Aigua i especialment ATLL els va fer arribar un estudi en què es demostrava que era perfectament viable una empresa pública catalana, cent per cent capital públic, amb un patrimoni que té, com vostè molt bé ha dit, senyor conseller Mas-Colell, de més de 690 milions d'euros, que cobreix perfectament un endeutament que no és a curt termini –no és a curt termini–, que amb l'increment de tarifa, inferior fins i tot al que s'ha aprovat i inferior al que està a la concessió administrativa, podia perfectament –podia perfectament– ser viable, constituint-se en empresa pública d'abastament d'aigua. Però aquí és on Economia i Finances, per dos motius, entenem nosaltres, va dir: «Sí o sí, privatització. No em parreu més de viabilitat econòmica d'ATLL. Ja ho sé, que pot ser-ho; però, primer vull ser alumne avantatjat», parlo del 2012, «d'aquestes polítiques de retallades, de...», el que ara són considerades polítiques irracionals, inacceptables, insostenibles de retallada del dèficit l'any passat eren magnífiques, i per tant es tractava d'incardinar-s'hi, aquí, com molt bé el conseller ha reconegut. I segona, segurament també per l'adscripció a aquesta política, que cada cop afortunadament és més marginal a la Unió Europea, que diu que no, que una de les coses que s'han de fer per sortir de la crisi econòmica és privatitzar els serveis públics estratègics com és l'àmbit de l'abastament de l'aigua. En canvi, també s'han obli-

dat de dir, i això m'agradaria que en l'àmbit de l'àrea metropolitana consti, senyor conseller –en aquest cas tant el d'Economia i Finances com el de Medi Ambient–, que és que hi hem d'afegir l'impacte del que representarà la societat d'economia mixta en l'àrea metropolitana de Barcelona. Hi ha un magnífic estudi fet per l'Agència Catalana de l'Aigua, que està unit al recurs contenciós administratiu interposat per la Generalitat, contra la constitució de la SEM que resumeix l'impacte sobre les famílies d'aquesta nova empresa en 62,94 euros l'any, als quals s'haurà d'afegir la nova tarifa d'ATLL, que s'acaba d'aprovar i que s'incrementarà fins a 0,85 euros / metre cúbic, més el cànon incrementat de l'ACA. És a dir, anem a unes tarifes insuportables, i això vol dir que ens trobem no davant de la internalització de costos ambientals, sinó que ens trobem davant d'una veritable repercussió de beneficis empresarials sobre el conjunt dels usuaris de l'àrea metropolitana.

Per últim, vostès s'han referit també al tema que calia fer aquesta privatització i que complien la llei. Conseller Mas-Colell, vostè s'ha contradit amb el que va dir en la seva compareixença en la interpellació que li va fer el Grup Socialista. En aquell moment vostè va dir: «Oh, i tant que destinarem aquests recursos a altres finalitats. Quin sentit té que els destinem a l'aigua?» Aquesta introducció de l'obligació de destinar-ho al cicle de l'aigua estava molt vinculada, absolutament, a una condició que li va posar en aquell moment el seu soci de govern, el Partit Popular, que va exigir que hi hagués aquesta adscripció del benefici que es produís, que anés destinat a la inversió en el cicle de l'aigua, i això no és invertir-ho en la càrrega financera de la Generalitat, és... No, no, senyor conseller. Això és un frau de llei absolutament, i li ho dic així: aquesta no és la finalitat, aquest tema no havia d'estar suportat. Sobretot si tenim en compte..., vostè s'hi ha referit: «Home, ens tornaran cada any..., ara tindrem uns ingressos», ha dit, «d'uns 4, 5 milions d'euros anuals», crec que ha dit. Vostè sap que el benefici que farà la concessionària, reconegut en la seva oferta, és de més de 13 milions d'euros anuals, la taxa de benefici que té? Per tant, hi ha una diferència bastant clara entre el retorn que li faran i el benefici que n'obtindran, i aquest és un tema que no podia passar per alt.

Per tant, ni hi han raons econòmiques, ni hi han raons de tipus ambiental, i en canvi hi han raons socials per retornar aquest servei a la gestió pública. Senyors del Govern, saben vostès perfectament que tindran un cost econòmic molt gran per la forma tan irregular com s'ha produït aquest procés, d'una forma o d'una altra; ho saben, que tindran aquestes conseqüències. Per què no ens avancem i fem ara el que demanava el senyor Sanglas en nom del Grup d'Esquerra Republicana? Fem un exercici de responsabilitat i marquem-nos un full de ruta de com podem desfer el procés amb els menors costos possibles, amb els majors beneficis socials possibles, i preveient el que seran unes reclamacions de responsabilitat o per a Acciona o per a l'ACA d'una quantia considerable.

Gràcies, senyora presidenta.

La vicepresidenta

Moltes gràcies, il·lustre diputat. Té ara la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, l'il·lustre diputat el senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Gracias, presidenta. Gracias, *consellers*, y gracias a los equipos de las dos *conselleries* que están presentes en esta sala. Lamento que no esté aquí también el *conseller* Homs, porque probablemente también tendría algo que decir, dado que la OARCC depende de Presidencia. Pero, bueno, creo que no se nos ocurrió a nadie; quizás deberíamos convocarlo para una próxima reunión. En fin.

Estamos sin duda evaluando la que ha sido o es la mayor privatización o externalización de la gestión realizada jamás por la Generalitat de Catalunya. Una empresa pública hasta la fecha –ahora ya no– que suministraba agua a más de 4 millones y medio de personas. El señor Mas-Colell nos exponía cuáles eran los argumentos que llevaron a este..., bueno, al anterior Gobierno y a este, a formalizar la decisión de vender esta empresa pública, no tanto por criterios ideológicos, de cómo y quién tiene que gestionar los servicios públicos, sino por criterios estrictamente económicos.

Los argumentos dados por el *conseller* son demolidores; los argumentos económicos, quiero decir. Y claro, la gran pregunta que debería planear, quizás no tanto en esta reunión pero sí en la reflexión común de los aquí presentes, es cómo hemos podido llegar hasta este punto, cómo se ha llegado hasta aquí. Algunos querían poner énfasis en la responsabilidad de terceros. Yo sin duda pongo énfasis en la responsabilidad de los propios. Ha habido una pésima gestión, una negligente gestión y una suicida gestión de los recursos públicos en Cataluña en los últimos años. Una situación que ha llevado las finanzas públicas de la Generalitat a la quiebra, y las empresas públicas de la Generalitat a la quiebra financiera. Y los responsables se llaman Partit dels Socialistes de Catalunya, Esquerra Republicana de Catalunya, Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. La evolución del endeudamiento público durante los gobiernos tripartitos es simple y llanamente suicida, y el endeudamiento derivado que dejaron los dos gobiernos tripartitos es simple y llanamente suicida –suicida–, a todos los niveles –a todos los niveles–, y eso tiene que ser un permanente ejercicio de responsabilidad y señalar a los responsables.

Si no hubiera habido una quiebra financiera de los recursos de la Generalitat de Catalunya no estaríamos en este punto. Quizás estaríamos en este punto por criterios ideológicos, que ahora a lo mejor se camuflan de oportunidad económica, pero probablemente no estaríamos aquí. O sea, los datos presentados por el *conseller* son simplemente de juzgado de guardia, ¡de fiscalía! ¿Cómo se pueden dejar de una forma tan descarada empresas públicas en quiebra? ¿Cómo se pueden diferir pagos hasta el año 2108, dejando más de 70.000 millones de euros en endeudamiento, y venir dando lecciones? ¿Se acuerdan ustedes de lo del rey

Midas, no?, que todo lo que tocaba lo convertía en oro. Pues otros todo lo que tocan lo destrozan, lo que pasa es que después lo pagamos todos los catanes.

Pero bueno, como decíamos, estamos ante la mayor privatización de la gestión pública –«externalización de la gestión», como dicen ustedes eufemísticamente– y tenemos que valorar cómo se ha realizado, cómo se ha gestionado el proceso, y solo se puede calificar de una manera: mal –mal. Es que ustedes son infalibles en el error y en el hacer las cosas mal. Ustedes siempre... ¿Cómo se ha gestionado el proceso? Pues a mí me ha recordado mucho al homónimo libro de Kafka: de una forma kafkiana y mala; acaba mal (*l'orador riu*), el libro, y ha acabado mal el proceso. Este proceso ha acabado mal y puede acabar todavía peor.

¿Y por qué se ha hecho mal? Se hizo mal en la tramitación; una tramitación opaca, eludiendo los controles públicos parlamentarios. Impecable, ¿eh?, a nivel jurídico, pero políticamente opaca, voluntariamente. Si uno mira, y mira en qué momento se han tomado determinadas decisiones, pues, lo ve claro: ¿la licitación en el DOGC y en el BOE? El 1 y el 4 de agosto, pleno periodo vacacional, ¿eh?, unas fechas *estupendas*, ¿eh?, para hacer pública una licitación de esta magnitud. ¿Cuándo se adjudica a Acciona el contrato? El 6 de noviembre, en plena precampaña electoral; qué bien, ¿eh? ¿Y cuándo se firma el contrato? El día 27 de diciembre, el mismo día que tomaba posesión el Gobierno. Sí, sí, bien. Pero, claro, el control político y parlamentario del proceso, cero –cero–, inexistente. Hombre, yo no sé... sospechosas coincidencias; yo siempre las coincidencias las dejo en la vida privada, en la política siempre considero que el azar y las coincidencias no se producen: se planifican.

Se ha hecho mal en la tramitación, se ha hecho mal en el cierre del proceso. ¿Por qué se tenía que firmar antes del 31 de diciembre? Pues para poder computar la venta dentro del ejercicio –bueno, «la venta», ya nos entendemos– 2012, para limitar la desviación del déficit.

Pero, claro, cuando uno tiene prisas, generalmente las prisas acaban provocando que se hagan mal las cosas, y entonces también se hace mal en la adjudicación. No lo digo yo, lo dice el OARCC, el Órgano Administrativo de Recursos Contractuales de Catalunya, que en una situación rocambolesca..., aquello de «por primera vez la Generalitat pleiteará consigo misma», o «la Generalitat lleva ante los tribunales a la propia Generalitat». Esto es lo nunca visto –no sé si inaudito, porque no sé si nunca se ha oído. No, esto nunca se ha visto; esto es la primera vez y yo les felicito: ustedes están consiguiendo batir récords en novedad en esto. La propia Generalitat recurre contra la Generalitat porque el órgano de control, ¿eh?, el órgano administrativo de control, lo de los contratos públicos, les dice a ustedes que esa adjudicación es (*pausa*) incorrecta, está mal hecha. ¿Por qué? Porque el adjudicatario final incumple las condiciones del pliego de condiciones. Lo dice el OARCC; pero no solo el OARCC, lo dice la propia mesa de contratación, que dice: «Acciona», ¿eh?, «modifica la distribución anual de las inversiones respecto a la propuesta formulada por el pliego, si-

tuando alguna de las actuaciones en un horizonte temporal superior al de referencia.» (*L'orador mostra uns fulls.*) Dos. Pero es que ustedes dicen que una de las condiciones del contrato, o para acceder a la contratación, es cumplir con el orden de la secuencia de las obras, establecidas en el cronograma... –es que tengo aquí un lío de papeles monumental– que tengo por aquí..., pero bueno, en el cronograma del pliego que Acciona no cumple.

Claro, ¿y esto dónde nos lleva? Pues nos lleva a la judicialización del proceso. ¿Y qué significa la judicialización del proceso? Pues inseguridad jurídica de las inversiones; una imagen lamentable de la Generalitat; una desconfianza de las empresas respecto a la Administración; una posible afectación de servicio del suministro en el caso que la justicia dictamine la nulidad del mismo, porque ATLL se ha disuelto; posibles compensaciones económicas tanto al otro licitante como al que finalmente consiguió la contratación, de momento, en el caso de revertirse la situación. Inseguridad fruto de unas prisas por adjudicar una empresa que era deficitaria y poder conseguir unos objetivos del déficit.

Además, ¿eso qué significa, además de que judicialmente, a nivel de imagen de la Generalitat..., además de la inseguridad que puede provocar en el suministro, qué significa? Algo mucho más grave en la coyuntura que vivimos, y es que no se pueda producir la consolidación de la operación en el déficit de la Generalitat. ¿Por qué? Porque esas prisas y la oferta presentada por, al final, la empresa que ha acabado obteniendo el concurso, vulnera principios que Eurostat define como necesarios a la hora de poder, para decirlo coloquialmente, descontar la venta de la deuda de la Generalitat y por lo tanto de su déficit. ¿Por qué? Porque vulnera..., o presenta dudas razonables sobre el riesgo de disponibilidad, el riesgo de morosidad y el riesgo de demanda. En el momento que toda la operación no corre a riesgo y ventura de la empresa que ha conseguido la concesión y se puede derivar de la misma que la Administración asume parte de las posibles desviaciones de la evolución de los ingresos de la empresa, es decir, puede asumir parte del riesgo, no puede ser contabilizado dentro del SEC 95. Y, por lo tanto, según ha dicho el señor Mas-Colell –que era una de las preguntas que quería formular pero creo que parece que la ha aclarado–, estos 1.000 millones significarían 0,5 puntos más a incorporar al 1,9 o al 2,0 de la liquidación final del presupuesto, según creo entender, ¿eh? Si el señor Mas-Colell me lo puede confirmar se lo agradecería.

¿Y por qué? Pues porque no así tanto el pliego, pero así como la oferta presentada por Acciona en este caso deja abierta la posibilidad de tener que recibir contrapartidas por parte de la Administración en el caso de no conseguir algunos objetivos, por ejemplo en la demanda, en la morosidad o en la disponibilidad.

Claro, esto es muy grave y es muy serio, porque si la urgencia para proceder a la venta de Aigües Ter Llobregat, o a la concesión administrativa, venía derivada de la necesidad de equilibrar las cuentas públicas, y en el proceso de adjudicación la oferta presentada

por la compañía no se sujeta estrictamente al pliego de condiciones sino que deja puertas abiertas para poder reclamar a la Administración recursos públicos, nos sitúa en un problema.

Y también, nuevamente..., no lo digo yo, lo dice la propia oferta de la empresa, de Acciona, que de una forma muy sibilina incorpora un elemento fundamental a la hora de poder a futuro pleitear con la Administración, que es el ingreso cierto respecto al posible en los tramos, en la tarificación, del 85 por ciento como canon fijo y 15 variable. Ellos ponen como una condición cierta y fundamental el mantener esa estructura de la tarifa, porque su oferta económica deriva de esta estructura tarifaria. Y como la Generalitat en el pliego de condiciones se otorga la posibilidad de modificarlo, ellos dictaminan y establecen que su oferta está vinculada y depende de esos ingresos ciertos. Yo les recomiendo que se lo lean; no sé si se lo han leído, pero desde luego cuando la concesionaria dice que el supuesto básico para la viabilidad de su oferta económica depende de la actual estructura tarifaria, ese concepto, «básico», es fundamental a la hora de poderse acoger al artículo 288 del texto refundido de la Ley de contrataciones de los servicios públicos, y deja abierta una puerta para poder exigir más recursos a la Administración y, por lo tanto, eso puede ser considerado por Eurostat como un elemento definitivo a la hora de no poder incorporar esos 1.000 millones dentro del programa de déficit de la Generalitat para este año.

Hay más cosas. Hay no sé yo si el nepotismo, pero la torpeza, o no sé cómo definirlo, cosas que nadie ha llevado..., o que no ha considerado la propia OARCC como un elemento definitivo o condicionante a la hora de validar la oferta de Acciona, pero, bueno, es que el señor Fernando Rodés, que es el presidente del Consejo Asesor de Desarrollo Sostenible, que nombraron ustedes a principios de año, es accionista de Acciona. Hombre, yo no sé..., el informe de la OARCC dice que, como es de Acciona la empresa matriz y no Acciona Aguas... Ya, hombre, ¿pero no han tenido ustedes bastante con el señor Prat? ¿Pero ustedes, estas cosas, simplemente que por imagen no las pueden cuidar un poco? Porque lo nombraron ustedes cuando ya se había iniciado el proceso para privatizar la prestación del servicio. ¿Ustedes no tienen vista o es que simplemente les da igual? ¿O es que se acogen ustedes a esta filigrana de que, como no es accionista de Acciona Agua sino de Acciona, ¿eh?, el «todo queda en casa» no va a significar un problema? «Leches», que hay que tener un poco de ética y estética. ¿Cómo era aquello? «Non est etica sine estetica», ¿no? Pues esto. Aplíquenselo –aplíquenselo.

En resumen, vuelvo a lo que decía al principio: ustedes todo lo hacen mal; tienen una especial, no sé, atracción por la maldad –no por la maldad, sino por el hacer las cosas mal. ¿Las podían haber hecho bien? Sí. ¿Por qué no las hicieron? ¿Por las prisas? Puede ser. Yo creo que una especie de laxitud en la exigencia y un, quizás, todo da igual, porque probablemente a ustedes les da todo igual. Lo de la pulcritud, la transparencia, la corrección... son fundamentales en la credibilidad de una administración, y por eso ustedes están dando una ima-

gen –y acabo, presidente– y transmitiendo una imagen, no sólo dentro de Catalunya sino fuera, de gente que no es de fiar –gente que no es de fiar.

A nivel de preguntas, y muy brevemente. Al señor Vila: ¿cuál ha sido el papel del Consell Assessor per al Desenvolupament Sostenible en este proceso? ¿Ha habido algún informe que propusiese o que defendiese la privatización o la externalización de los servicios públicos de gestión del agua en alta? ¿Vale? ¿Pueden ustedes incorporar o modificar el calendario de ejecución de obras de Acciona con un documento anexo al contrato e intentar con un documento anexo al contrato desviar las posibles sombras de duda acerca del riesgo y ventura exclusivo de la contratante respecto de la Administración, para evitar problemas a futuro en Eurostat? Y al señor Mas-Colell: ¿abonó la concesionaria los 40 millones de euros correspondientes a la ITP que tenía que abonar antes de 31 de enero de 2013? ¿Obligará su departamento a Acciona a pagar el impuesto municipal de uso de subsuelo, la tasa por ocupación de subsuelo como prestadora de servicios públicos?, que creo que no está incorporado, o no lo hemos sabido ver, ni en el pliego ni en la oferta de la concesionaria.

Y finalmente yo les diré una cosa: yo creo que todo el mundo busca trascender, ¿no? Las personas buscan la trascendencia; los gobiernos también. Yo lamento que, así como el anterior Gobierno consiguió pasar a la historia y trascender dejando un endeudamiento hasta el año 2108, ustedes van a trascender y en el futuro simplemente trascenderán por dejar durante cincuenta años condenada una empresa pública a ser gestionada con una voluntad y con un interés económico. Yo siempre digo que las empresas buscan beneficio, es lógico. Cuando las empresas públicas acaban siendo un negocio, si aceptamos que todo lo que dé dinero debe ser privado y todo lo que arroje pérdidas, público, nos estamos equivocando, nos estamos equivocando profundamente –profundamente. Probablemente si los diferentes gobiernos hubieran abordado correctamente una estructura tarifaria acorde, adecuada, unas tarifas adecuadas, podríamos estar hablando de una empresa pública saneada que prestaba un servicio de calidad y que hubiera permanecido en manos de lo público.

Yo lamento que hayamos tenido que llegar a este punto, reparto las culpas en los anteriores gobiernos y también en ustedes por no ser capaces de solucionar vía la negociación, el diálogo con el Gobierno de España recursos suficientes para no tener que llegar a este punto.

Gracias, presidenta.

La vicepresidenta

Moltes gràcies, senyor Cañas. Té ara la paraula, en nom del Grup Mixt, l'il·lustre diputat el senyor David Fernández.

David Fernández i Ramos

Gràcies, presidenta. Bon dia a totes i a tots. I com que s'han dit moltes coses, permeteu-nos recórrer a les cinc

grans preguntes del periodisme i, per tant, fer un «què, qui, quan, com i per què» al que, com s'ha dit, és un dret fonamental, un servei públic essencial que avui ja no ho és tant. És així: és més car, la seva gestió és més opaca i, per tant, està més mercantilitzat. És menys dret i, per tant, és més negoci.

Quatre pujades tarifàries i l'encariment dels canons en són la primera prova, però sobretot és un dret que ja no ho és, que comença a ser..., que és ja un negoci, òbviament, amb una desigualtat: la desigualtat que compon la nostra estructura social, amb un 56 per cent de les classes treballadores cobrant menys de mil euros; per tant, un impacte que genera també més desigualtat social.

Hi ha, de vegades, en el «què», que sempre intentes..., els moviments socials intenten denunciar coses i no se'ls fa cas, però «Aigua és vida» molt abans de les pujades –la plataforma «Aigua és vida», que aplega molts col·lectius– va dir que això suposaria un increment de les tarifes de l'aigua, és a dir, fer negoci, especular i especular amb un dret fonamental, i així va ser: tot just d'aquell comunicat, quan es negava que fos així, va pujar un 18 per cent, després un 70, com s'ha recordat, i finalment les previsions són que augmenti un 300 amb perspectiva de tres, quatre o cinc anys.

El «què»..., jo penso que el conseller Mas-Colell ha sigut molt sincer: el context de mercat, ha dit, i el col·lapse financer. I, per tant, ens venem un tros de país o la gestió d'un tros de país perquè la troica mana, perquè el dèficit obliga i perquè la tirania de la «deuteràcia» persisteix; per tant, a aquest minotaure global al qual també continuem rendint tribut. Sobra dir que són engrunes per a avui i fam per a demà, i que han convertit el dret humà fonamental a l'aigua ara com ara en un actiu financer.

El «què» és òbviament Aigües Ter Llobregat, que és patrimoni públic d'un subjecte polític que és el poble de Catalunya, que l'ha finançada i l'ha construïda des del 1991, on han abocat més de 1.800 milions d'euros en inversió via fiscalitat, via també suport europeu, i, per tant, vint-i-un anys d'esforç col·lectiu per bastir un servei públic de qualitat; una construcció d'un dispositiu públic, precisament, per evitar l'especulació i per evitar que el mercat lliure tregui les seves brutes mans en els nostres recursos estratègics: parlem de malvendre serveis públics i d'una pèrdua radical de sobirania, que a més hipotequem a cinquanta anys. No sé on queden les estructures d'estat, però, en tot cas, per nosaltres és un regal.

Després del «què» ve el «qui», i no són precisament les Germanetes de la Caritat, ni la misericòrdia personificada sense ànim de lucre. A vegades no n'aprenem; els processos privatitzadors dels vuitanta i dels noranta no només al sud d'Europa –per part d'Espanya podem parlar de Telefònica, d'Iberia, de moltíssimes coses– van ser un autèntic frau on vam socialitzar pèrdues i vam privatitzar guanys.

I aquí passa el mateix: qui hi ha darrere en els dos licitadors que volien accedir a la gestió de l'aigua de Ter-Llobregat? Doncs, Acciona i Agbar. Acciona, amb companys inicials de tan dubtosa qualitat democrà-

tica com un banc brasiler, o grups d'inversió privada o l'empori dels Entrecanales, vinculats directament a un cicle de tupinades financeres i de pura especulació. Avui que la gallina dels ous per als capitals privats són les energètiques, sobretot, caldria recordar que a Endesa el senyor Entrecanales, que és qui ha guanyat, va guanyar 2.500 milions d'euros nets comprant i venent; a FCC va guanyar 1.000 milions d'euros comprant participacions i venent; a Airtel, a la dècada dels noranta, va guanyar 2.300 milions d'euros nets, comprant i venent, jugant a l'economia de casino, que és el capitalisme senil. Queda com a postdata anecdòtica, o potser no, que el senyor Entrecanales sigui una persona obertament oposada políticament –hi té tot el dret, només faltaria– al procés sobiranista cap a la plena llibertat política del nostre poble.

I Agbar, doncs, també hi compareixia amb un fons de pensions quebequès i australià, que era, també, com s'ha dit, i s'ha dit també clarament..., que a nosaltres també ens costa a vegades entendre on comença i on acaba el consell d'administració, i de la mateixa forma que no deixa de ser una metàfora que el president del CAREC, Salvador Alemany, sigui qui es beneficia de la privatització de les autopistes, doncs, no deixa de ser singular que el conseller, un conseller d'Acciona, que és el senyor Rodés, que participa a l'empresa que concorria que era Acciona Aguas, SA, cent per cent capital d'Acciona, doncs, sigui el màxim responsable del Consell Assessor per al Desenvolupament Sostenible de la Generalitat. Ha passat també en altres llocs, també a Agbar, eh?, quan el primer govern del «marquès d'ESADE» del 2010, doncs, el senyor Leonard Carcolé, que venia d'Agbar, se n'anava a l'ACA. Per tant, seguim..., no sabem on comença el país i on acaba el negoci.

El «quan»... també s'ha dit, no? En un govern interí, en un àmbit fonamental, en la pitjor privatització que s'ha fet en el que portem de democràcia des del final de la dictadura, hi ha una autoimpugnació que és procedimental jurídicament, però no deixa de ser paradigmàtic que la Generalitat s'autoimpugni pròpies decisions. Només hi faltava, per acabar-ho de reblar, que aquella resolució del 27 de desembre s'hagués produït el 28 de desembre, dia dels Sants Innocents, que, òbviament, som la ciutadania.

Per tant, el «quan». Després ve el «com»: socialitzant pèrdues i externalitzant gestions que només privatitzen beneficis. És senzill, no cal llegir la CUP, cal llegir la premsa econòmica internacional: Suez Environnement, que participa Agbar, que no és el motiu d'aquesta..., doncs, ha repartit aquest any un 0,65 per accions en dividendes, no?

I, també, «com s'ha fet» també afectaria..., *in extremis*, també, perquè Acciona també tenia un pacte amb un fons coreà; els fons coreans i els fons d'inversions i els fons privats de capital acostumen a invertir on hi ha guanys. També van perdre el suport del banc brasiler i quasi *in extremis* van trobar un fons coreà que els donés suport.

Deixem de banda el sànet jurídic, que s'haurà de resoldre en algun moment, però, en tot cas, i atenent les

paraules del conseller Mas-Colell, en el pitjor dels casos, no?, s'ha fet això a corre-cuita, perquè calia tancar un exercici i perquè calia vendre patrimoni per quadrar els comptes que imposen uns gàngsters amb corbata que corren pel sud d'Europa particularment.

«Per què»? A criteri d'aquest grup, perquè s'aprofundeix en un model neoliberal que va començar fa molt de temps, el de privatitzar i desmantellar l'estat del benestar i obrir nous nínxols d'acumulació, fonamentalment recursos energètics i estratègics, i el que avui anomenem «mercats de futur i especulació sobre les pensions».

«Per què», també: perquè hi ha una màxima liberal, que no neoliberal, de l'Adam Smith que era «deixeu fer, deixeu passar, i deixeu podrir, també», i a ATLL se l'ha deixat morir. Aquí s'ha dit també que se l'ha regalat, que a més no assumeixen el deute, que ja s'hi fa la pujada abans que se la compri, és a dir, se'ls fa tot allò que necessiten perquè el negoci acabi de ser rodó, però no han volgut reforçar Aigües Ter Llobregat. També es fa trampa quan es diu que una part important de l'endeutament ve de la greu crisi de la sequera del 2008, també obviem que ha tingut premis com a empresa pública, i premis de reconegut prestigi internacional... aquí podríem fer una pausa, també: aquests premis, a vegades, com siguin com el premi a la transparència de Sabadell, doncs, anem apanyats.

Però, en tot cas, són aigües tèrboles, actualment, sobre la gestió d'un dret fonamental, on el que per nosaltres hi ha és un assalt, no? És un assalt, hi insisteixo, que no cal llegir ni tan sols... Recomanem obertament les reflexions de la plataforma «Aigua és vida», però també són els especuladors internacionals els que ho han dit: el mateix FMI a l'hora de parlar de dogmes assegura que no es pot assegurar que els operadors privats siguin més eficients que les inversions públiques i el subministrament estatal de serveis: «La teoria és ambigua i les proves empíriques, heterogènies», això ho diu el Fons Monetari Internacional.

Vivendi, una de les multinacionals que especula sobre l'aigua arreu del món –i diem «dret humà fonamental» perquè hi ha 1.100 milions de persones que no tenen accés a aigua potable al món–, deia que les empreses privades invertiran en aigua quan en puguin obtenir benefici. Fa sis mesos Gérard Payen, president d'Aqua-Fed i del Water World Forum, deia que «no money, no water», i el senyor Warren Buffett, una de les persones més implicades en el cicle de la finançament de la crisi, ho va dir fa dos anys, que això es deia «lluïta de classes» i que l'estaven guanyant ells –Warren Buffett és la tercera fortuna mundial.

Del mateix temps del «per què» i «com s'ha fet», caldria també ressaltar altres paral·lelismes amb l'altra gran empresa de la gestió de l'aigua, que és Agbar, no?, que actualment no podem entrar ni és motiu d'aquesta compareixença en quina és la crònica negra d'Agbar, però, bé, sense contracte amb l'Ajuntament de Barcelona fa cent anys, sense concurs i amb una denúncia actualment per prevaricació passiva, prevaricació activa i apropiació indeguda.

El parer d'aquest grup és que en nom del mercat lliure ens carreguem els serveis públics, és a dir, ens carreguem el país, que no es tracta de vendre el país com fa el Govern, sinó de tot el contrari, de no deixar-lo comprar. No es tracta de fer més externalitzacions, perquè, si no, al final el que externalitzarem serà el Govern: buscarem una consultoria i a veure quina és l'oferta més barata. I al nostre parer el que és important és deixar sense efecte la privatització, tornar a la gestió pública i directa, a la transparència i a la reinversió dels beneficis a preservar els ecosistemes i particularment els cabals ecològics dels rius i particularment, com s'ha dit, del Ter.

I per acabar, sis preguntes concretes, algunes de les quals es refereixen a presumptes o hipotètics fraus de llei. Si no és rendible –si no és rendible– la gestió de l'aigua, per què és tan llaminera per a multinacionals com Suez Environnement, Agbar o Acciona? Qui controla des d'una perspectiva de garanties el procés de privatització de la gestió? Quin equip de l'ACA hi treballa? Com ens trobem amb la mateixa resposta que amb Agbar, que són tres persones a mitja jornada... A Agbar avui hi ha tres persones a mitja jornada que controlen el procés de privatització d'Agbar. És ridícul, és absolutament ridícul. Per tant, més ombres... És una resposta oficial que ens van donar, eh?

Quin grau de consciència, de rellevància o importància donen tots els consellers a l'àmplia oposició municipalista que ha suscitat aquesta privatització? Actualment, més de trenta-cinc municipis que representen 1,3 milions de ciutadans i ciutadanes de Catalunya. Més enllà que no som «tontos», i que Aigües Ter Llobregat hagi invertit en vint anys 1.800 milions d'euros públics i ara se li digui que en deu anys només n'ha d'invertir 120 també és una amenaça, hi insistim, perquè també cal mirar què han fet aquestes empreses fora d'aquí: podríem anar a Amèrica llatina, no?, i preguntin per Agbar a Xile, a Mèxic, a l'Argentina, a Colòmbia, al Perú, o vagin a Berlín, quin és el model de Berlín? Augment dels costos, pèrdua de llocs de treball, empobriment de les instal·lacions i un preu més alt per un pitjor servei, no?

Però, en tot cas, l'altra pregunta, que també s'ha dit aquí, per nosaltres és un frau de llei: aquests 298 milions d'euros, senyor Mas-Colell, segons la llei òmnibus haurien d'anar al cycle integral de l'aigua, i ens agradaria saber on han anat a parar. Algunes informacions periodístiques, algunes, apuntaven que anaven a pagar nòmines. Però, en tot cas, seria un frau de llei sobre lleis que el seu mateix Govern va elaborar.

I l'altra pregunta que és insondable és què, quan, com i de quina manera ho recuperarem? Perquè, també, els processos de privatització..., després és molt difícil recuperar tot el que s'ha destruït. Qui hi perdrà i qui hi guanyarà? Hi perdrà el país, hi perdrà la gent? Hi guanyaran les multinacionals. Deixar el llop guardià de les gallines és l'anunci d'una carnisseria, i això nosaltres ho vivim així: vivim que estem al barri del Besòs, que passa un Mercedes d'alta gamma, d'última generació, baixa i et roba la T-10; això és el que li passa, a la ciutadania de Catalunya: un atracament neoliberal i un assalt permanent.

I per tant, l'aigua clara. Hi havia un poema de Nicanor Parra molt curtet, del 71, a Xile, que deia: «Es ven país, tractar amb Eduardo Frei.» Aquesta història només acabarà bé si fem uns serveis públics de qualitat, si abandonem l'insult de la privatització i, en tot cas, acabarà, parafrasejant Nicanor Parra, amb dues possibilitats: «Es ven país; raó: Acciona.» «Es ven país; raó: Agbar.»

Gràcies.

La vicepresidenta

Moltes gràcies, il·lustre diputat. Té ara la paraula la il·lustre diputada la senyora Meritxell Roigé, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Meritxell Roigé i Pedrola

Gràcies, presidenta. Consellers, membres dels departaments de Territori i Economia que avui ens acompanyen, començo en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió agraint la celeritat en la seva compareixença conjunta, i el fet que avui, com no podia ser d'una altra manera, hagin clarificat els dubtes plantejats respecte a aquest procés, i hagin posat negre sobre blanc en totes les qüestions que es podien plantejar, que demostra que aquest ha estat un procés fet de forma correcta, i sempre seguint els procediments i garanties establerts.

Entenem, però, des del nostre grup parlamentari, i més després d'haver escoltat els portaveus que m'han precedit, que cal fer un repàs del perquè hem arribat aquí, del fons de tot i del perquè d'aquest procés de licitació d'Aigües Ter Llobregat. Per què ha calgut portar a terme aquesta licitació, per què aquest Govern va prendre al seu moment la decisió de portar a terme la licitació de la gestió de la xarxa d'abastament d'aigua en alta Ter-Llobregat.

El conseller d'Economia ho ha expressat molt clarament: Aigües Ter Llobregat estava en una situació extremadament complicada, a punt de fer fallida. Perquè saben com ens havíem trobat Aigües Ter Llobregat, aquest Govern? El conseller Mas-Colell els ho ha detallat, però voldria fer una mica més de memòria històrica, de la història recent d'aquesta entitat. Si partim, l'any 2006, amb l'anterior govern, el consell d'administració d'Aigües Ter Llobregat va aprovar un programa d'inversions que suposava 602 milions d'euros, programa d'inversions que aquell consell hi va aprovar expressant que aquesta inversió s'aniria finançant a partir de la modificació de tarifes d'aigua. Aquesta modificació de les tarifes, amb un gran increment en les següents anualitats del preu que pagarien els ciutadans per l'aigua, acabava suposant un increment, per exemple, l'any 2009, de l'IPC més el 35 per cent, i així successivament les anualitats. Però què va succeir? Que no es van atrevir a fer aquestes pujades, pujades del rebut de l'aigua, que, evidentment, evidenciaven una mala gestió, un malbaratament de recursos públics. I no podem oblidar que l'any 2010 venien unes eleccions al Parlament, i, per tant, el més fàcil, però també el més inconscient, el més irresponsable,

fou no pujar les tarifes i «els que vinguin ja ho resoldran».

I això s'agreuja quan, a més a més, no inverteixen el que tocava, el que tenien previst, aquests 602 milions d'euros que havia previst el consell d'administració, sinó que n'inverteixen 981. No compleixen els acords del consell d'administració, ni tampoc compleixen l'increment tarifari previst pel mateix consell. I això suposa que l'any 2011 aquest Govern es troba amb un dèficit tarifari del 70 per cent, que dificultava, evidentment, la continuïtat i les operacions d'aquest ens.

I no acaben aquí els despropòsits, ja que al tancament de l'any 2011 ATLL acumulava un endeutament amb entitats financeres de 687 milions d'euros. La irresponsabilitat, les conseqüències d'aquesta gestió, van comportar també uns deutes amb proveïdors que superaven els 110 milions d'euros. Així, aquella ATLL que durant anys havia funcionat, s'havia prestat de forma solvent, la va deixar, l'anterior Govern del senyor Montilla, en una situació de bloqueig, de fallida, i pràcticament incapacitada per continuar la seva gestió.

I això sense oblidar el que va succeir a l'ACA, avui també molt present en aquesta sessió, perquè no podem oblidar la situació en què aquest Govern es va trobar l'ACA l'any 2010, tenint en compte que al tancament de l'any 2010 l'ACA ostentava un dèficit de 106 milions d'euros, amb un endeutament bancari de 1.367 milions d'euros, amb 220 milions de deutes amb proveïdors, i amb molts i molts convenis, signats amb ajuntaments i altres entitats, sense partida pressupostària, que superava els 350 milions d'euros, sense oblidar la mala estructuració de l'endeutament, en què la majoria dels venciments eren a curt termini.

Vist com havien deixat l'ACA, vist com havien deixat Aigües Ter Llobregat, deuen entendre que alguna cosa havíem de fer, aquest Govern, per resoldre aquesta situació tan summament crítica a la qual ens havien portat, en la situació que ens vam trobar el Govern de la Generalitat, explicada molt bé pel conseller Mas-Colell. I també lligat al dèficit fiscal que patim dia a dia, al dèficit que patim respecte a l'Estat, tot els que ens deu l'Estat, tot el que marxa de Catalunya i no retorna aquí, al nostre país.

Voldria també incidir en una cosa, que és el fet que ATLL no estava sanejada, com han dit alguns dels que m'han precedit. ATLL no estava en bones condicions, com he exposat, ni tampoc s'havia vist arrossegada per la situació de l'ACA. Crec que ja n'he explicat totes les xifres, que partien de com estava ATLL. ATLL, evidentment, va funcionar molt bé en una altra època, però la situació en què vam trobar ATLL a finals del 2010 era absolutament nefasta. I una de les possibilitats, òbviament, que se'ns ofería que podríem portar a terme era licitar la concessió de la prestació del servei en el mercat, alternativa que, a més a més, com ha explicat el conseller d'Economia, aporta també altres avantatges, i amb aquest procés s'aconsegueix separar la gestió del servei.

Per tal de fer-ho possible, per tal de fer-ho bé, amb les màximes garanties per al ciutadà, calia prendre unes

determinades precaucions, i així s'ha efectuat des del Govern. S'ha preservat la titularitat del servei, la titularitat pública del servei, i s'ha definit estrictament el paper i funcions del regulador de la prestació del servei. Aquests dos objectius es van aconseguir mitjançant la Llei 10/2011, de 29 de desembre, Llei de simplificació, una de les lleis òmnibus aprovada per aquest Parlament; amb aquesta llei s'assegura, com ha exposat el conseller, que tots els béns adscrits a l'Ens d'Abastament d'Aigua s'incorporin al patrimoni de la Generalitat, i no se'n modifica la qualificació jurídica original, en aquest sentit la Generalitat se subroga en la posició jurídica d'Ens d'Abastament d'Aigua. Per tant, no estem davant la venda de res, atès que els actius, les instal·lacions, tant de producció com de qualsevol altre tipus, eren i són propietat i titularitat de la Generalitat de Catalunya, i el que es fa és cedir el seu ús a una empresa concessionària, que els haurà de mantenir en perfecte estat d'ús, tal com preveuen els plecs de condicions i el contracte, i per fer ús d'aquests actius el concessionari ha fet i farà pagament d'un cànon, per respondre a dita cessió.

En resum, el que s'ha fet no és altra cosa que contractar una empresa especialitzada per poder gestionar amb solvència la xarxa d'Aigües Ter Llobregat. Per tant, i ho reitero, la titularitat segueix sent pública, i aquest Govern no ha venut res. El conseller Vila ho ha expressat molt clarament: la Generalitat de Catalunya no inicia cap procés de mercantilització de l'aigua ni vulnera cap directiva europea, com també hem sentit a dir.

I el que és curiós és que quan Convergència i Unió treu a licitació un servei com pot ser aquest, llavors, pel Partit Socialista, per Iniciativa, venem els serveis públics, ho privatitzem tot, i quan ho fan vostès –quan ho fan vostès–, i ho fan sovint en molts dels ajuntaments que governen, llavors del que parlem és de concessions, llavors no es ven absolutament res; ens passa el mateix, per exemple, amb les escoles: quan governa Convergència i Unió es fan barracons, quan governen els altres es fan aularis o aules prefabricades. Per tant, el llenguatge per vostès implica una manera de fer –una manera de fer– que quan governa Convergència i Unió és absolutament perversa.

Per tant, el que hem de fer tots plegats és no enganyar la gent, explicar el que realment portem a terme: aquí no s'està venent res i la titularitat continua sent pública. Per tant, el resultat d'aquesta concessió, de la gestió d'aquest servei públic, que continua sent públic, té totes les garanties necessàries i ha generat uns ingressos patrimonials que ens han ajudat, com ha exposat el conseller d'Economia, a apropar-nos al compliment del nostre objectiu de dèficit del 2012.

Per tant, en aquest procés hem aconseguit els millors resultats per als ciutadans, i hem assolit importants objectius que garanteixen la prestació del servei en les millors condicions. Continua la titularitat pública, com hem dit, és una externalització, i l'Agència Catalana de l'Aigua és la responsable del control i execució del contracte: es manté la continuïtat i la qualitat del servei, el servei continua amb tota normalitat. S'ha aconseguit la contenció en l'increment de les tarifes:

l'increment de les tarifes resultant de l'adjudicació és molt més inferior del que hauria sigut si ho hagués continuat gestionant, per tal de fer-ho viable, ATLL. Se'n mantenen les plantilles i els drets laborals dels treballadors: tots els treballadors han continuat en les mateixes condicions que tenien. Es preveu la contenció de l'endeutament; ja hem exposat quin era l'endeutament que ens vam trobar d'Aigües Ter Llobregat, i quin podia ser el seu futur si no hi actuàvem, i amb aquesta adjudicació acabarà l'acumulació de deutes. Com també hem comentat abans, Aigües Ter Llobregat en els darrers cinc exercicis havia acumulat importants pèrdues; amb aquesta operació es reconduïx la situació i s'acaba amb aquest gran deute. I existeix una garantia d'inversions futures: 678 milions d'euros d'inversions en obres futures que portarà a terme la concessionària.

I si entrem en la forma, en com s'ha fet aquest procés, el conseller Vila n'ha fet un repàs exhaustiu, de com s'ha portat a terme. Partim, com ha dit el conseller, d'un procés derivat d'un mandat públic, que parteix de molt temps abans, un procés que en tot moment s'ha caracteritzat per la transparència, per la professionalitat, per la bona gestió dels membres de la Mesa de contractació del Departament de Territori i Sostenibilitat. No van haver-hi precipitacions, no van haver-hi presses, al contrari: si es compten els terminis que marca la Llei de contractes del sector públic i la Llei de procediment administratiu per a aquest tipus de procediments, entre la data de lliurament de les ofertes, la d'obertura dels documents de les ofertes, la d'informes de la mesa de contractació, la de proposta d'adjudicatari, les reserves de temps per a possibles impugnacions, l'adjudicació, i, entre aquesta, la signatura del contracte, es pot comprovar que el temps transcorregut és el preceptiu. Es van presentar ofertes el dia 5 d'octubre i es va signar el contracte el 27 de desembre, més de dos mesos i mig després.

Per tant, d'altra banda, és evident que aquesta és una licitació que no és fàcil, és una licitació complexa, però el resultat de la puntuació va ser el que va ser, i va ser fruit de l'oferta més avantatjosa. No hi va haver impugnacions al plec, com s'ha dit –com ha dit el conseller Vila–, i l'objectiu de la controvèrsia amb les empreses, la planificació de les obres, era indicativa, el plec així ho recull: el programa establert per l'ACA podia ser objecte de modificacions. El Departament de Territori ho ha deixat així molt clar, i el plec de clàusules així ho contempla. No és cert el que ha dit el representant del Partit Socialista, el fet que no quedés clar o que el mateix departament no considerés que es respectava aquest criteri pel que fa a l'annualitat, o com es contemplaven les obres. I, en aquest sentit, sí que els llegiré les mateixes clàusules que ho regulen: tenim la clàusula 3, on s'estableix la documentació contractual, i es diu que la documentació següent, de caràcter contractual, i té caràcter obligatori..., i ens diu, cito la documentació: «Excepte l'annex 9 del pla d'obres, que és indicatiu.» Per tant, ho marca clarament la clàusula 3. I també, si ens remetem a la clàusula 35 ens diu que «la Generalitat pot decidir si executa o no alguna de les obres referides en el plec de prescripcions tècniques, a causa de les necessitats del

servei», fet que referma el fet que aquestes obres són, en tot cas, indicatives; això sense oblidar el termini d'exposició al públic dels plecs, que ningú va recórrer al seu moment.

I el cúmul de despropòsits que el representant del Partit Socialista ens ha dit que era tot aquest procés és el que ens vam trobar quan vam entrar al Govern, i és el que ens vam trobar quan vam entrar a Aigües Ter Llobregat. No estariem com estem, no hauríem hagut de fer aquest procés, si s'hagués governat d'una altra manera. I ara caldrà que les instàncies judicials acabin decidint.

Des del Govern i des del nostre grup parlamentari creiem que, partint del màxim respecte per la justícia, el que hem de fer potser no és opinar massa sobre el que s'ha fet, sinó que el que hem de fer, i la nostra responsabilitat és més important en aquest sentit, és que el ciutadà no pateixi cap incidència ni, menys encara, cap perjudici en el servei que rep; aquest és el motiu fonamental pel qual el Govern de la Generalitat va presentar un recurs contra la resolució de l'Òrgan Administratiu de Recursos Contractuals de Catalunya: la necessitat de garantir la continuïtat del servei, de la prestació del servei, amb les millors garanties per al ciutadà. I aquest objectiu a dia d'avui s'ha aconseguit de forma impecable, és a dir, la prestació del servei ha estat ininterrompuda, el ciutadà no s'ha adonat de res, i tot ha continuat de la mateixa manera, i així ho han exposat els dos consellers avui presents. L'objectiu principal és així, i així segueix sent.

Per tant, el que hem fet, ja ho saben; per què ho hem fet, ja els ho hem explicat: després de com va quedar Aigües Ter Llobregat, després de com vam trobar l'Agència Catalana de l'Aigua, després de com vam trobar el govern, poques sortides tenia aquest Govern per tal de tirar endavant. I el com l'ha explicat de forma absolutament detallada el conseller Vila: el procés ha estat correcte i en tot moment s'ha complert la legalitat establerta.

Aviat, esperem, hi tindrem una resolució judicial, i, per tant, acabo reiterant el màxim respecte per les decisions judicials, mentre des del Govern –des del grup parlamentari també– el compromís és ferm de continuar prestant el servei amb les màximes garanties per al ciutadà.

La vicepresidenta

Moltes gràcies, il·lustre diputada. Bé, ara tenen la paraula, de nou, els honorables consellers. Començaríem per –igual que abans, eh?– l'honorable conseller Mas-Colell.

El conseller d'Economia i Coneixement

(El conseller comença a parlar sense fer ús del micròfon, motiu pel qual no n'han quedat enregistrats els primers mots.) ...senyors diputats, moltes gràcies per tots els seus comentaris en un tema que és, evidentment, complex. Aniré adreçant-me pel mateix ordre amb què s'han plantejat, això vol dir que algunes de

les qüestions que s'han plantejat més tard poden ser contestades abans.

Pel que fa al diputat d'Esquerra Republicana. Moltes vegades se'ns diu –no dic específicament vostè–: «Heu de pagar les factures del tercer sector, no heu de retallar per aquí, no heu de retallar per allà.» I nosaltres diem: «Els mercats estan tancats, d'on vols que traiguem els recursos?» I la contesta típicament és: «Aquest és el teu problema.» I, efectivament, és el nostre problema, en les circumstàncies actuals, i per tant hem de tenir una política d'ingressos i, en aquesta política d'ingressos, el ritme amb què es puguin gestionar actius, incloent-hi concessions, n'és una part important. Aquests diners han fet possible evitar retallades al tercer sector, a sanitat, a educació, etcètera, i això jo crec que vostè deu convenir que no és una cosa menor.

En segon lloc –i aquesta és més general–, és evident que, com que aquesta és, com s'ha assenyalat, la concessió més important que ha fet mai la Generalitat, ens hem d'acostumar al fet que aquests processos vénen envoltats de judicialització: ens passa ara i ens passarà sempre. Les grans empreses tenen equips de juristes i, naturalment, diguem-ne, optimitzen totes les possibilitats que tenen, incloses les jurídiques. Per tant, ja es poden fer a la idea que, en aquesta concessió i en altres d'importants d'aquest tipus o d'un altre, tindrem judicialització. I a nosaltres, des de l'Administració –i jo m'atreveixo a dir «a vostès», «a tots»–, el que ens toca és un compliment estricte dels procediments legals en primer lloc, i en segon lloc –i com ha estat assenyalat– garantir que en tot aquest procés els usuaris ho notin com menys millor, és a dir, que no hi hagi incerteses per als usuaris derivades del desenvolupament de la judicialització. Així és com és, així és com ho indica l'experiència internacional i ens hi hem d'acostumar.

En particular, el que no podem fer és decidir, després que les regles s'han posat, que «mira, ara, potser hauríem hagut de posar més pes a les especificacions tècniques», «mira, potser, ara, hauríem hagut de canviar allò», «mira, a mi em sembla que això, que tenia un pes de tant, havia de ser molt més decisiu perquè a mi m'agrada més això, me n'agrada més un altre». Qualsevol gestions, qualsevol plantejaments d'aquest tipus, conscientment o inconscientment, no són neutrals perquè qualsevol plantejament d'aquest tipus plantejat després que es coneixen els resultats està influït pel resultat particular. Les regles han de ser fixes des del principi i s'han de seguir escrupolosament des del principi, i *les regles* és el paquet complet, inclòs el recurs a les instàncies judicials que existeixin; les que no existeixen, no existeixen, ara, però les apel·lacions, els tribunals d'apel·lació, existeixen i s'han fet per alguna raó.

S'ha assenyalat allò de l'OARCC. Jo faig notar que... És clar, algú ha assenyalat que abans aquestes coses no passaven. Jo faig notar que l'OARCC es va crear en la legislatura passada; per tant, és part del desenvolupament de l'estructura de garanties que ha de tenir la Generalitat, i la contrapartida de la independència d'un organisme és l'apel·lació, si no el sistema de balances no estaria ben equilibrat. Per tant, cada instàn-

cia fa la seva feina; és legítim que hi hagi discrepàncies, és legítim que hi hagi processos judicials.

I ho repeteixo: seguiment estricte de les regles i dels plecs com bonament s'ha decidit que s'havien de plantejar abans de tindre la més mínima idea de quins podien ser els guanyadors finals d'aquest procés. En aquest sentit, nosaltres estem convençuts que el procés ha sigut impecable i defensarem això a les instàncies judicials, com ho fem i com, si és necessari, ho continuarem fent, de la mateixa manera que també ho faran les empreses.

M'ha plantejat el tema de plantejar ara la..., de seguida que puguem recuperar, rescatem la concessió. Bé, aquí li diria dues coses: una, escolti, s'ha fet una concessió, s'ha fet un contracte, s'ha signat un contracte; evidentment, els sistemes legals permeten rescats, però això s'haurà de veure segons funcioni. A part d'això, jo no li admetré que aquesta concessió sigui una imperfecció del nostre funcionament polític i administratiu: Europa està plena de concessions en temes d'aigua, l'àrea metropolitana està plena de concessions en temes d'aigua; això és la normalitat, no és cap imperfecció. Aquesta és l'opinió, evidentment, de la coalició política que dona suport al Govern en aquests moments, per tant, penso que és molt improbable que aquesta coalició política, si la cosa funciona normalment, posi en el seu programa polític quan hi hagi les properes eleccions, sigui quan sigui, el rescat d'aquesta concessió. Per descomptat, altres formacions polítiques poden considerar aquest rescat una cosa important, el poden posar al seu programa i, si governen, doncs, sols o en coalició, poden plantejar aquest tema com un tema a arribar en un programa, però la coalició que dona suport al Govern no creu que les concessions com les que s'han fet siguin cap mena d'imperfecció: són un procediment normal per garantir el bon funcionament del servei públic de l'aigua.

Passo al representant del PSC. Una, no em puc estar..., i ja sé que ha sigut una relliscada de la llengua, però no puc deixar d'assenyalar que, en un cert moment, vostè ha dit que el havíem fet era «un gran perjudici als ciutadans de la regió metropolitana de Barcelona». Catalunya és més gran que la regió metropolitana de Barcelona, i l'operació que s'ha fet afecta tot Catalunya; no ha estat un perjudici ni per als ciutadans de la regió metropolitana ni per als ciutadans de Catalunya.

Vostè no és molt coherent: per una banda, ens diu que nosaltres els acompanyaríem en el tema de les tarifes públiques, eh?, i a continuació no deixa passar l'oportunitat per dir que no necessitaven augmentar-se de cap manera. Ja es nota que no eren vostès els que prenen les decisions i, per tant, això que els acompanyaríem en les tarifes públiques queda com una cosa retòrica i força poc creïble després de les altres coses que va dient.

El tema de la consolidació i de la desconsolidació. Aquesta concessió s'ha fet de tal manera que el risc i ventura sigui de la concessionària; això s'ha fet en consulta permanent amb les instàncies de l'Estat expertes en aquest tema i, per tant, estem convençuts que, des d'aquest punt de vista, que té aspectes molt

tècnics, és plenament correcta. És obvi –no sé si he entès bé algun dels temes que es diuen– que qualsevol concessionària, qualsevol institució que fa contractes amb una administració pública –en aquest cas, la Generalitat– ha de tenir garanties i mecanismes que aquesta administració pública no li canviarà les lleis, eh? Això sembla obvi, no? Doncs, ja està, no hi ha risc i ventura, i part del no-risc i ventura també és que el Govern de la Generalitat serà un soci lleial, és a dir, no canviarà la llei l'any que ve per perjudicar el concessionari. Per tant, aquest tema és important. Nosaltres tenim tota la confiança que això s'ha fet bé i no la basem només en les nostres conviccions, sinó en consultes permanents.

Això em fa anar al tema del PP. Efectivament, senyor diputat –efectivament–, nosaltres hem consultat aquest tema constantment, però jo crec que vostè no fa cap favor al Ministerio de Hacienda suggerint que això és una concessió graciosa. Això no és cap concessió graciosa, l'Eurostat és una cosa molt seriosa, i si nosaltres..., iestic segur que el Ministerio de Hacienda hi ha fet una tasca competent i tècnica, i em sembla que està bé que, en temes d'aquests tècnics, puguem consultar-lo per assegurar la viabilitat d'una operació com aquesta i per assegurar que passi el sedàs de l'Eurostat. Per tant, per cortesia, gràcies. Però, sobretot, espero que el Ministerio de Hacienda hi hagi fet la seva feina, i, la feina, que l'hagi feta bé, iestic convençut que aquest ha estat el cas.

Vostè ha dit en un cert moment que ningú ofega Catalunya, que ningú ofega la Generalitat, que tots els 50.000 són conseqüència exclusiva del Govern de la Generalitat. Home, posem les coses amb una mica de perspectiva. Jo suposo que això vostè ho explica als seus companys de València, no?, els deu explicar que tot el que passa a València és conseqüència de la seva mala gestió. Home, em sembla que, al marge que nosaltres puguem tindre discrepàncies –i discrepàncies fortes com es va procedir en el Govern anterior, especialment el 2009 i el 2010–, el problema d'arrel del finançament de Catalunya és el mateix que explica que la situació de València sigui igual o pitjor que la de Catalunya; qui diu «València» podria dir «Múrcia», eh?, o «les Balears», on també hi han companys seus.

Iniciativa per Catalunya. Veig que vostè, quan li convé, apella a Europa. Em sembla molt bé –em sembla molt bé–, però ja li puc dir que no es preocupi, que Europa no eliminarà la possibilitat o el concepte de concessions de la gestió d'aigua. En pot estar absolutament segur, eh?, es pot estar absolutament segur que Europa no dirà a tots els països europeus que no es poden fer concessions d'aigua; pot estar ben tranquil.

Ha parlat del canvi climàtic... això ens portaria a coses més globals. Esmento –probablement el conseller també ho pot esmentar– que, en tot el quadre general de disponibilitats d'aigua, nosaltres mai hem renunciat a l'opció del Roine, i aquesta s'ha de veure en aquest quadre.

Li vull insistir que Aigües Ter Llobregat no era viable, simplement no era viable. I no era viable –i ara sí que el crítico– per una raó molt clara: perquè l'actitud dels

gestors històrics era la mateixa actitud que a vostè li fa dir, primer, que augmentar taxes o cànonns quan és absolutament indispensable és fer feina bruta; jo diria que és fer la feina que toca quan toca. En segon lloc, vostè va dient i repetint que, de fet, la feina bruta aquesta tampoc feia falta, eh?, perquè no hi havia... Escolti, i com s'acumulen els deutes? Qui els ha de pagar? Qui n'ha de cobrir les pèrdues? Evidentment, la resposta tradicional és «posem-ho a deute o posem-ho a impostos». Miri, no ho podem posar a impostos, en aquests moments, perquè ja en tenim masses, i a deute tampoc podem posar-ho, i a deute a curt, tampoc. O sigui que han de reconèixer que Aigües Ter Llobregat era una empresa amb un problema econòmic brutal i amb unes necessitats de capitalització molt grans. D'on surt el capital per capitalitzar empreses? Ja li ho he dit: en aquests moments, no pot sortir ni de crèdits a curts, ni de crèdits a llargs ni d'impostos, o sigui que l'alternativa, no hi donin voltes, era entre el deteriorament del servei d'aigua –el deteriorament seriós del servei d'aigua– o injectar-hi capital, i això és el que una concessió aconsegueix i pretén. I, per tant, podem estar més tranquils respecte al manteniment de la qualitat, que estàvem amb una empresa en molt mala situació econòmica, sense possibilitat de fer les inversions que corresponien; en aquest sentit, la concessió ens permet respirar més tranquils.

Quant a la dedicació del resultat, li ho repeteixo: la Generalitat acaba de contribuir amb 850 milions a la viabilitat del servei d'aigua a Catalunya –850 milions. Com? Absorbint els deutes d'Aigües Ter Llobregat, que vol dir que els deutes d'Aigües Ter Llobregat els pagarem vostè, i els pagaré jo i els pagaran tots els contribuents de Catalunya: 850 milions amb què acaben de contribuir els contribuents de Catalunya en l'aigua. Els ingressos han sigut 900 i escaig, la diferència són cent i dos-cents; no es preocupi, que en els propers cinquanta anys la Generalitat i els contribuents de Catalunya invertiran en aigua suficientment per cobrir aquesta diferència. O sigui que, al final, no es preocupi que la Generalitat de Catalunya haurà dedicat a la qualitat del servei d'aigua més de la quantitat ara ingressada per aquesta concessió i, de fet, ja ara hi ha contribuït amb 850 milions, que no està gens malament.

A veure... *(Pausa. La vicepresidenta intervé sense fer ús del micròfon.)* Que ja vol que tanqui? Que acabi?

La vicepresidenta

No. No, no... *(Per raons tècniques, no ha quedat enregistrada la resta de la intervenció de la presidenta.)*

El conseller d'Economia i Coneixement

Sí, el que a vostè li sembli –el que a vostè li sembli. Acabo de seguida.

Em sembla que és vostè, o potser ha sigut el proper, disculpi, tinc preguntes de Ciutadans, però moltes ja les he contestades... Em sembla que vostè, el representant socialista, no sé si el de Ciutadans, m'ha preguntat sobre si Acciona havia fet un pagament d'impostos. M'estranya que em facin aquestes preguntes perquè

vostès han de saber que la resposta jo no l'haig de saber, i que, en cap cas, jo em puc permetre, en cap context, donar informació sobre gestions tributàries que ni jo conec. Jo el que els puc ben assegurar és que no hi ha cap llei o norma que porti el nom d'Acciona, o de qui sigui, que el quadre normatiu d'impostos és estricte, que l'Agència Tributària Catalana fa la seva feina i que la posició respecte a impostos d'Acciona o de qui sigui estarà..., des del punt de vista de la Generalitat l'exigència sempre serà estricta dintre de les normes, de les lleis i de la normativa. Dit això, ni sé, ni encara que es..., no sé cap tema concret de cap operació tributària.

Respecte a les... Ja he parlat de la necessitat de capital, això també em surt en les preguntes que ha fet el senyor Cañas. De «pleitear» ja... Ha dit això que tot ens és igual. Què vol que li'n comentis? Que ens importa tant com li pot importar a vostè, que suposo que és molt.

Respecte a la CUP... Ha parlat dels beneficis de la companyia. No hi ha beneficis; aquesta companyia no tenia beneficis, aquesta companyia tenia pèrdues que s'havien de cobrir i, per tant, si es cobrien pel pressupost, doncs, eren diners que no estaven per a educació, per a dependència o per a altres finalitats, teníem un problema, ni podia endeutar-se, i per tant les pèrdues de cada any eren dèficit i, per tant, eren diners, ho repeteixo, que no es podien emprar per a altres coses.

I vostè ha acabat esmentant Xile i Nicanor Parra. Jo m'imagino que vostès no deuen ser simpatitzants de la Concertació a Xile, deuen estar més a l'esquerra, per entendre'ns, eh? Però sí que li diria –molt més a l'esquerra– que la Concertació va impulsar multitud de concessions en molts serveis, i que les concessions que va fer la Concertació a Xile han estat instrumentals per a la promoció i el progrés econòmic a Xile, que ha estat considerable. No sé tampoc quina és la posició de Nicanor Parra, no sé si deu estar també més a l'esquerra o amb la Concertació.

Bé, moltes gràcies.

La vicepresidenta

Moltes gràcies, honorable conseller...

El conseller d'Economia i Coneixement

He de dir que moltes gràcies també a tot el que ha dit la consellera, que hi estic d'acord en tot.

La vicepresidenta

(Rialles.) La diputada li ho agraeix, perquè a més a més l'ha apujat de categoria: l'ha fet consellera. *(La vicepresidentariu.)*

El conseller d'Economia i Coneixement

Sí, l'he fet consellera, sí. Disculpes.

La vicepresidenta

(Rialles.) No, no, no. Al contrari, no.

Bé, moltes gràcies, honorable conseller. Sé que l'hem apressat una mica, no?, per respectar una miqueta els temps. Ara donaríem la paraula a l'honorable conseller Vila. L'honorable conseller Mas-Colell ha intervingut durant aproximadament uns vint minuts, doncs, si a vostè li sembla que amb aquest temps en té suficient per donar resposta a totes les preguntes o aportacions que han fet els il·lustres diputats...? Moltes gràcies.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. En tot cas, li agrairé molt que m'ho recordi, eh?, perquè procuraré ser exhaustiu o, com a mínim, complementar algunes de les explicacions que entenc que el conseller Mas-Colell ja els ha donat i que resolen preguntes que indistintament podríem atendre jo mateix o el conseller Mas-Colell.

En primer lloc, com no podria ser d'una altra manera, agrair el seu interès, agrair la seva preocupació. Em consta que la majoria de vostès fins i tot han vingut al departament aquests darrers dies, aquestes darreres setmanes, i han pogut fer totes les consultes que han considerat oportunes amb els nostres equips, aclarir tots els dubtes, com no podria ser d'una altra manera.

A partir d'aquí, intentaré contestar per ordre de les intervencions allò que han plantejat, entenent que, quan algú de vostès, doncs, ja hagi vist recollida la resposta en l'anterior, doncs, ja la podem donar per superada i així guanyarem mínimament el temps.

Començant pel senyor Marc Sanglas, vostè ha fet una reflexió, d'entrada, de fons amb relació al que vostès discrepaven del nostre model. Jo voldria tornar a insistir en el que he dit al principi de la meua intervenció: l'aigua és un bé de domini públic; de fet, Nacions Unides ha parlat de l'aigua, fins i tot, com un dret humà fonamental que cal garantir, tant des del punt de vista de la seva vessant d'alimentació però també des del punt de vista de polítiques de salut pública i de les possibles nocives conseqüències que tindria el seu no sanejament. Això ho tenim claríssim, com és claríssim a Catalunya el marc competencial, eh?, que ens atorga una responsabilitat que volem exercir, que sempre hem exercit, que té protecció fins i tot en el marc de l'Estatut d'autonomia, des del punt de vista que en som, l'Administració, els planificadors, els reguladors, els controladors, i, per tant, jo crec que, des d'aquest punt de vista, el model s'hi deu assemblar molt més del que potser una primera impressió li podria semblar.

El que hem fet, hi insisteixo, té a veure amb la conservació, per una banda, de la titularitat dels actius i, per l'altra –ben distinta, eh?–, amb la forma en què gestionarem aquests actius. Aquests actius fins ara es gestionaven de forma directa i ara s'ha decidit, de fet, donant compliment a un mandat legislatiu aprovat en aquest Parlament la legislatura anterior, que es pugui gestionar de forma indirecta. Absoluta normalitat, i els exemples serien infinits d'ençà del restabliment de la democràcia al nostre país i anteriorment; ho serien a Catalunya, ho serien a Espanya, ho serien al conjunt d'Europa, i, per tant, jo crec que ens equivocaríem si

consideréssim que només les circumstàncies extremes de dificultat econòmica i de dificultat pressupostària que pateix el nostre país justifiquen aquesta decisió. El model és clar, el marc competencial és clar, la titularitat dels actius és pública i l'organització del servei, en aquest cas, hem convingut que pot ser més eficient si es presta d'una forma indirecta.

Segona consideració: vostè ha parlat del risc de la mercantilització de l'aigua, no?, i que fins a quin punt podríem mercantilitzar l'aigua. Jo crec que vostè..., de fet, el senyor Milà també s'hi ha referit amb aquesta mateixa reflexió sobre la possible mercantilització de l'aigua, s'adonen que hi ha un repte que hem d'aconseguir que no es produeixi, i és la necessitat d'incorporar intel·ligència en la gestió de l'aigua i que, per tant, haurem de ser capaços d'augmentar la qualitat en la prestació del servei i, alhora, reduir-ne costos. I això s'ha de poder fer, doncs, aconseguint que la rendibilitat de les empreses que hi actuïn, en aquest cas, no vingui de l'estímul del major consum, sinó que vingui, precisament, de la millor gestió de la demanda. Tenim molt de camp per córrer influint sobre la demanda i no sobre l'oferta. Per tant, jo crec que aquest és un tema angular. Vostè ens adverteix del risc de la mercantilització; aquest risc existiria, efectivament, si no fóssim més conscients que el camp per córrer el tenim, sense cap mena de dubte, a l'hora de millorar la gestió de la demanda de l'aigua.

En aquest sentit, una reflexió general que crec que val per al senyor Milà i per a vostè mateix, senyor Sanglas. Vostès saben que la batalla a Catalunya, des del punt de vista de la gestió de les aigües, no la lliurarem a les conques internes, perquè, en definitiva, encara que allà es concentra la major part de la població –el 92 per cent de la població–, el consum de l'aigua aquí ronda a l'entorn del 38 per cent, i que, per tant, com arreu del planeta, la batalla més dura que haurem de lliurar des del punt de vista de la gestió de la demanda té a veure amb el consum d'aigua vinculat al reg, eh?, on encara avui, a Catalunya, més del 60 per cent del consum de l'aigua té a veure amb el reg i, en conseqüència, és en l'entorn de la conca intracomunitària on hem d'intentar, doncs, recórrer encara més a millores i aportacions en matèria d'intel·ligència.

Bé, i vostè s'ha referit en reiterades ocasions que aquest era un servei públic bàsic i que, en conseqüència, no es podia gestionar indirectament. Bé, jo crec que aquesta és una afirmació que no aguanta el contrast amb la realitat, perquè, en definitiva, hi ha molts serveis que podem convenir que estan descrits com a bàsics que se gestionen de fórmules molt diverses i, com sap vostè, el transport públic n'és un, per exemple.

Des del punt de vista de control, garanties absolutes de control a través de l'Agència Catalana de l'Aigua i a través del Consell de la Xarxa d'Abastament Ter-Llobregat, un consell posat en funcionament i que, en conseqüència, per a la seva tranquil·litat, ha de ser l'organisme que hi doni el control.

També hi ha hagut algú que s'ha referit a fins a quin punt –em sembla que ha estat el senyor Fernández, de la CUP– el món local hi estava en acord o en des-

acord. Jo vull fer-li notar que, en aquest òrgan de control –el Consell de la Xarxa–, hi ha representants de l'Associació Catalana de Municipis, de la Federació de Municipis i, per tant, fins a onze membres, eh?, que no només representen instruments de Govern de la Generalitat, hi són presents: hi ha el director de l'Agència de Residus, hi ha el director de l'Agència Catalana de l'Aigua, hi ha el secretari d'Estratègia i Coordinació del Departament de Salut, del Departament de Governació, del Departament d'Economia i Empresa, el subdirector general de Mines, el Departament d'Empresa i Ocupació, cap d'Assessoria Jurídica del Departament d'Economia i Coneixement, però també dos representants de la Federació Catalana de Municipis, dos representants de l'Associació Catalana de Municipis i un representant de l'Àrea Metropolitana de Barcelona, com no podria ser d'una altra manera.

Bé, des del punt de vista del model, jo els reconec que hi ha una disfunció, i si analitzem el que passa al conjunt d'Europa –i a vegades hem tingut ocasió de comentar-ho amb vostè, senyor Milà–, en el nostre model, des del punt de vista tarifari, saben que, de fet, patim la dificultat de repercutir els costos de les inversions en el nostre model tarifari, i que en conseqüència històricament hem tendit a repercutir costos d'exploració, costos de manteniment, però no hem tingut en compte que les inversions, doncs, també s'havien de repercutir en la factura de la gent, i això ha dislocat el model –ha dislocat el model– fins a portar-lo a la necessitat de prendre decisions que han tingut a veure amb la necessitat, per exemple, d'externalitzar aquest servei. Però aquest és un dels temes en què jo els emplaço, com a diputats i diputades, a ser coherents, a ser conseqüents; tenim una directiva marc de l'aigua que ens recorda com hauríem d'implementar aquest model des del punt de vista tarifari, i en conseqüència jo crec que posem les bases perquè a poc a poc ens anem trobant entre el que s'espera de nosaltres i el que a vegades políticament som capaços o no de fer, en funció de les conjuntures polítiques.

Quant a la intervenció del senyor Jordi Terrades, crec que algunes de les coses que vostè ha dit ja queden respostes en aquesta primera intervenció. Jo li diria, sense cap acritud, que vostè d'entrada ha començat qüestionant l'externalització en si, ha parlat de privatització; jo crec que ha fet una simplificació impròpia d'un representant del Partit Socialista de Catalunya, sincerament –sincerament–, perquè vostès tenen una vastíssima cultura de govern, una vastíssima tradició de govern, crec que vostè és tinent d'alcalde de la ciutat de Granollers, i per tant vostès mateixos a Granollers en gestionen l'aigua de forma indirecta, perquè Sorea no deu ser una empresa pública, que jo sàpiga. No, no, vostè després... però, vull dir, home, parlar de privatització del servei d'aigua pot fer-ho segons quin diputat o segons quina diputada, perquè pot tenir major o menor cultura de govern, però que ho faci un representant del Partit dels Socialistes de Catalunya sona estrany, sona estrany perquè tots venim d'allà on venim i tots tenim una vasta trajectòria, que els avala i que de fet la ciutadania sovint els la reconeix, i en el cas de Granollers fins i tot els la premia.

Per tant, una primera acotació..., a mi m'ha sorprès, que vostè comencés qüestionant aquesta externalització, però és que alhora, senyor Terrades, i li ho dic sense acritud, vostè ha acabat amb una intervenció que semblava seguir l'argumentari d'algun dels licitadors, i això és especialment preocupant, perquè el que li ben asseguro és que el Govern de la Generalitat i aquesta conselleria hi han mantingut una absoluta neutralitat, i l'únic que volem en aquesta actuació és garantir la prestació del servei amb la màxima qualitat i amb el mínim preu.

Bé, a partir d'aquí no m'hi voldria entretenir gaire més, jo en tot cas crec que sincerament hi ha algunes afirmacions que no es poden fer. Vostè ha fet notar una aparent contradicció entre el principi de la transparència respecte al principi de la confidencialitat. Bé, aquests eren dos principis que xocaven, efectivament, i efectivament, el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, doncs, va requerir en aquest cas l'òrgan que tirava endavant la contractació perquè fes possible l'accés a la informació per part d'un dels concursants. Així es va fer, com així es va facilitar també al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya tota la informació complementària que es va dur a terme.

També m'ha preguntat directament..., diu: «Creu lògic, senyor conseller, que el preu de l'externalització prioritzi criteris econòmics?» Efectivament, vostè agafi la directiva de serveis especials, directiva 2004, del 30 d'abril del 2004, concretament, i precisament quan es parla dels principis rectors des del punt de vista de l'adjudicació, es diu –en tinc la versió en espanyol; tots l'entendrem, espero–: «Por tanto, conviene admitir solo la aplicación de dos criterios de adjudicación, el del precio más bajo y el de la oferta económicamente más ventajosa.» És quan es parla d'oferta econòmica més avantatjosa on s'incorpora, eh?, aquesta graduació en base a l'oferta tècnica, en la mesura que permet matisar el que seria l'oferta pura i dura des del punt de vista econòmic, i tenir en compte incorporacions, podríem dir-ne, d'intel·ligència des del punt de vista tècnic de la millora de la qualitat del servei.

Respecte a la intervenció del senyor Milà, jo crec que s'ha centrat..., més enllà de les consideracions de model ha fet una reflexió molt de fons, també, sobre el model i sobre fins a quin punt havíem aixecat o havíem tingut en compte les previsions de captació, sobre si havíem tingut en compte els efectes del canvi climàtic... Efectivament, eh?, el plec recollia la tensió entre maximitzar les garanties d'abastiment i minimitzar el seu cost, i aquesta tensió vostè segur que l'ha trobada en el plec, l'hem recollida. I en tot cas reitero el que li he dit fins ara: crec que el gran repte té a veure amb com incorporem el màxim d'intel·ligència en la gestió, amb una precisió: vostè ha parlat de com s'estirava prioritàriament dels aqüífers, dels rius, i com es deixaven les dessalinitzadores en un moment, doncs, absolutament segurament secundari, i és cert, per una raó de cost, de cost estrictament econòmic. En aquest sentit, vostè ha plantejat com podríem tenir una estirada abusiva del Ter-Llobregat. Miri, jo hi insisteixo, amb perspectiva nacional, el 62 –(adreçant-se a Jordi Cañas Pérez) vostè..., el senyor Cañas quan dic «na-

cional» ja es posa en alerta, eh?–..., amb perspectiva nacional catalana, el 62 per cent del consum ens ve del reg, aquesta dada l'hem de tenir sempre present, aquesta és una dada objectiva que vostè i jo hem discutit, hem comentat i que sabem com... Amb relació al Ter, la licitació que s'acaba de produir garanteix que el gestor de l'àmbit d'abastiment no en podrà arribar a extreure les xifres actuals; aquesta és una dada objectiva per als diputats de Girona que en aquests moments ens puguin estar escoltant: en aquests moments la restricció d'accés a l'abastiment del Ter és inferior a la que fins ara permetia el marc legal, i parlem d'unes xifres que en aquests moments eren de 8 metres cúbics per segon, de 240 hectòmetres cúbics / any, i que en aquests moments el que s'ha fet, incorporant-hi intel·ligència, si m'ho permet, és contemplar escenaris diversos de pluviometria, i l'escenari de pluviometria sec –el pitjor dels escenaris possibles– contempla una restricció de captació molt inferior, amb uns 60 hectòmetres cúbics / any. Per tant, bé, després podem... (Veus de fons.) Sí, vostè segur, conseller. En el pitjor dels escenaris, efectivament, un escenari de sequera extrema, però pensin vostès que quan vostès com a Govern van haver de gestionar escenaris de sequera extrema l'any 2005 o l'any 2007, es van superar amb escreix fins i tot les limitacions legals, amb xifres que sobrepassaven, crec recordar, els 200 hectòmetres cúbics, eh?, i parlo de memòria, més com a memòria de gironí damnificat que no com a polític en aquells moments, com a diputat.

Quant a la intervenció del senyor Santi Rodríguez, del Partit Popular. Jo d'entrada li agraeixo la precisió en els conceptes. Crec que en aquest tipus de discussions jo crec que en la política hauríem de ser conscients del que s'espera de nosaltres, i quan una mesa de contractació engega els seus treballs, doncs, la mesa de contractació ha de poder treballar regint-se senzillament amb la fidelitat del marc legislatiu de contractes, que és el que l'ha d'inspirar, i per tant la política pot valorar la conveniència o no d'engegar un procés d'externalització i pot valorar el resultat i el grau de compliment d'aquest contracte, el que no pot fer és interferir contínuament durant el procés de contractació. Jo crec que és encertada, per tant, la nomenclatura que vostè ha fet servir. Jo també comparteixo, eh?, i li assumeixo la crida al no-dogmatisme: sovint la política amb relació a l'aigua a Catalunya ha estat plena de prejudicis ideològics i, per tant, jo crec que és bo que hi sapiguem anar incorporant arguments racionals; fa pocs dies un catedràtic de la Universitat de València instava a despolititzar tot el negoci hídric, no?, en la mesura en què en definitiva l'Administració sabíem el que havíem de fer, i per tant una cosa era el marc de competència i l'altra era, en definitiva, com gestionàvem concretament el servei.

Sobre el procediment, però, senyor Rodríguez, jo no estic d'acord amb les ombres de dubtes que vostè ha sembrat, perquè crec que, més enllà de l'argument retòric, doncs, tampoc les ha pogut acreditar massa. Vostè ha posat en dubte la transparència del procés; vostè diu: «No han garantit prou transparència en aquest procés.» La meua pregunta és què havíem d'haver fet més per garantir la transparència d'aquest procés?

Vostè també ha qüestionat la inoportunitat del moment. Bé, jo, aquí, a les dates em remeto. L'adjudicació es va dur a terme el 6 de novembre de 2012. Com he intentat explicar en la meua primera intervenció –veig que amb poca fortuna, eh?, perquè aquest argument no ha estat recollit per vostès–, la formalització del contracte va ser un acte derivat de compliment obligatori. Vostès són juristes, alguns de vostès, i coneixen fins a quin punt nosaltres no podem interrompre un procés en el qual s'havia dut a terme una adjudicació i hi havia una formalització del contracte que es derivava –que es derivava– inevitablement –inevitablement– d'aquella adjudicació. Per tant, aquest és un procés lineal en el qual la política no pot interferir per a res, perquè interferir en algun punt d'això sí que seria lesionar la neutralitat de l'Administració. Jo crec que això els ha de tranquil·litzar, per a la seva tranquil·litat, i quan alguns reclamaven seguretat jurídica, aquest és un moment clau angular. Que efectivament, aquí hi va coincidir, diu, un moment electoral, i jo li puc concedir en aquest cas al senyor Cañas dir: «Home!», que li ho agraeixo, perquè vostè ha estat prou honest, eh?, de reconèixer..., crec que ha dit concretament: «Procedimentalment impecable, políticament opac o políticament mancat de prou moments de control.» Efectivament, el Parlament estava dissolt, i per tant vostès no podien anar seguint, des del punt de vista polític, la feina, els treballs que feia la mesa de contractació. També els admeto que no sé com s'ho haurien fet perquè això no fos una ingerència, perquè són dos recorreguts paral·lels en què la política no té –no té– cap mena de possibilitat en un estat de dret d'interferir, en un procés de contractació d'aquestes característiques, amb una mesa reconeguda com l'òrgan actuant.

Bé, per tant, sincerament, senyor Rodríguez, la transparència... vostè m'explicarà què hi podíem haver fet de més. La inoportunitat del moment crec que és una afirmació gratuïta. Vull dir, què és oportú? Què és inoportú? Que ens expliqui com ho havíem d'haver aturat ajustats al dret. I en tot cas, des del punt de vista també de la neutralitat, crec que, bé, vostè la justifica posant en evidència la contradicció entre la posició de l'òrgan administratiu i que el Govern haguéssim decidit –la conselleria d'Economia i la conselleria de Territori, i finalment el Govern–, doncs, recórrer aquesta decisió, i això vostè, doncs, ho interpreta com una no-neutralitat. Perdoni, jo crec que el conseller Mas-Colell també hi ha estat molt clar i molt explícit: les regles del joc estan fixades *ante*, i per tant *durante*, si em permet, i nosaltres el que fem és explotar-les i exhaurir-les, i és lògic que les parts també ho facin, és lògic, és comprensible que les parts també ho facin, i és exhibir neutralitat per part del Govern de Catalunya, doncs, ajustar la nostra actuació al dret sempre, i l'única preocupació ha de ser, doncs, garantir la continuïtat i la correcta prestació del servei.

Quant al senyor Cañas –vaig seguint una mica en base a les intervencions que s'han anat fent–, jo crec que comparteixo absolutament amb vostè la diagnosi que ha fet i la descripció que ha fet del que vostè ha qualificat de «la major externalització de la història». També li agraeixo la paraula *externalització*, crec que ens honora a tots que siguem precisos en la nomenclatura

–ens honora a tots–: les coses són com són. L'altra cosa és l'opinió política d'aquestes decisions, però aquí no es privatitza, s'externalitza un servei i, per tant, jo crec que, efectivament, és cert: hem fet la major externalització; no és fàcil, no ha estat fàcil el procés. I després vostè en aquest sentit em diu que el procediment ha estat «mal» –ha estat «mal»–, no?, «políticament opaco». Bé, jo crec que les circumstàncies en les quals es va produir, es van produir..., jo crec que garanteix la possibilitat de control polític el fet que ara fem aquesta sessió; hi agraeixo la cortesia de la Mesa, que a més a més va permetre que és demorés aquesta decisió a l'expectativa que les instàncies judicials es poguessin avançar des del punt de vista de la situació. I, per tant, jo crec que en això, doncs, poca cosa més puc afegir.

Ah, vostè preguntava per la situació del Fernando Rodés i de la situació d'Acciona. Efectivament, el senyor Fernando Rodés és accionista d'Acciona; saben vostès que Acciona no es va presentar en aquest concurs, va fer-ho Acciona Aigües, però a més a més jo crec que per aclarir i per dir «home, però és que això en el fons estèticament»... El senyor Fernando Rodés presideix, efectivament, el CADS; és una presidència que no li suposa cap tipus de remuneració econòmica, que, de fet, orgànicament no el vincula més que com a president d'un òrgan consultiu amb el Govern, no té cap tipus de reconeixement orgànic amb el Govern ni rang de director general ni de secretari. I, per tant, aquí hi ha una reflexió que vostès s'han de fer, especialment des de les files liberals: com els governs es doten de millor nivell de coneixement, d'opinió dels sectors professionals, dels sectors empresarials que tenen el major nivell de coneixement sobre un determinat sector? Perquè el dia que convinguem que aquests sectors no poden opinar i formar part d'òrgans, en definitiva, assessors del Govern, doncs, invalidarem aquests espais de reflexió i els convertirem en la transposició d'uns espais que tindran un valor estrictament –que potser no és poc– polític o social, però que no hi haurà incorporat cap nivell d'expertesa, de coneixement del que es deriva de formar part de la gestió de molts dels serveis. En tot cas, però, per deixar-ho ben clar, el senyor Rodés no té cap tipus de vinculació amb el Govern que no sigui la de la presidència d'aquest consell assessor, una presidència del Consell Assessor que té un caràcter merament, per tant, honorífic i que, per tant, no té cap tipus de remuneració. Quant a si el CADS en algun moment hi havia tingut algun tipus de posicionament que avalés això, la resposta és clara i nítida: no. El CADS en cap moment s'ha posat en qüestions de gestió sobre, en aquest cas, les aigües a Catalunya, entre d'altres coses perquè no se n'espera que facin això, sinó que facin aportacions, com fan, molt rellevants, des del punt de vista de les polítiques ambientals en general i de la lluita contra el canvi climàtic en concret.

Des del punt de vista del senyor David Fernández i la CUP. Bé, jo només li diria, li faria..., alguns dels arguments són redundants, i si no ho han estat segur que vostès, doncs, ara demanaran major concreció. Al final de la concessió, l'any 50 –espero que vostè i jo ho puguem veure, eh?–, al final de la concessió, eh? –que ho puguem veure tots (*rialles*), evidentment,

S'ha notat, eh? Però com que m'interpel·lava ell directament...–, al final de la con... –i que ho puguem veure en bones condicions, a més a més, eh? (*Rialles.*) No des d'aquesta posició, li ho ben asseguro–, al final de la concessió els actius que en aquests moments han estat externalitzats i que han estat cedits en ús han de conservar el seu valor.

Això és el que explica que al llarg dels cinquanta anys es produiran inversions per valor de més de 728 milions d'euros. Això és el que explica que en l'adjudicació, recaigui en qui recaigui, en qualsevol dels licitadors, recaigui en qui recaigui, s'incorpori un pla de millores, s'incorporin actuacions en matèria d'infraestructures per estendre la xarxa a nous municipis, i s'incorporin contínues obres de renovació i de reposició. Això és el que explica, i això és el que fa que la concessió garanteixi 728 milions, i això és el que el pot fer estar tranquil a vostè i que l'any 50, eh?, vostè, o els seus fills o els seus néts es trobin aquests actius impecablement. No només això: si fem una mirada retrospectiva del que ens ha passat en els darrers trenta anys, aquest és el gran problema que tenim, que gestionats directament aquests actius no hem estat capaços de garantir-ne l'adequada conservació, l'adequada reposició, les adequades noves inversions, i quan tenim problemes des del punt de vista de la conservació, del manteniment, de la inversió en noves infraestructures, doncs, té a veure amb aquesta discussió. Per tant, aquesta fórmula de concessió, de gestió indirecta, jo crec que té aquesta virtut, eh?, que m'agradaria que no els passés per alt.

Bé, no voldria acabar sense, doncs, incorporar una informació nova i és que, efectivament, la política transcorre en temps real i, per tant, a poc a poc, mentre anem intervenint sembla –sembla– que la justícia actua i la política actua, perquè vostès estan actuant i estan exercint la seva funció de control, i el Govern estem governant i estem exercint la nostra funció de govern. La justícia, eh?, des de fa moltes setmanes ha estat requerida perquè hi aclareixi aquesta posició. En aquest sentit, res de nou a afegir-hi del que ja hem dit fins ara: nosaltres estem convençuts que cal prestar aquest servei i que cal donar continuïtat a la prestació del servei –aquesta decisió, d'entrada, em sembla que no s'ha invalidat–, i, per tant, nosaltres el que farem és estudiar quina és la posició que en aquests moments ha expressat el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya amb l'únic objectiu de garantir la prestació d'aquest servei, i, en aquest sentit, nosaltres... (*Pausa.*) Em fa alguna acotació, però que no estic en condicions d'interpretar, eh?, perquè... Ara, en tot cas, si convé, el conseller Mas-Colell reprendrà la paraula. En tot cas, jo només li puc garantir aquesta informació, eh? Tenim un coneixement molt succint del que acaba de pronunciar el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya. Respectem escrupolosament aquesta posició i, en tot cas, nosaltres el que procurarem és que això no tingui cap tipus de conseqüència negativa en la prestació del servei i actuarem, com no podria ser d'una altra manera, ajustats al dret.

En aquests moments –segurament serà una pregunta que vostès em formularan– la nostra disponibilitat és

estudiar amb rigor quin és el posicionament del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, i no en podem excloure recórrer aquesta decisió, i estem en el dret de fer-ho, però tampoc vull confirmar-los que ho farem, perquè compreguin vostès que seria molt poc seriós que el Govern de Catalunya es pronunciés en base a una informació que en aquests moments a penes, doncs, té un rang superior al d'un teletip, eh?, i que és la que vostès coneixen i és la que coneixem nosaltres. Per tant, màxima prudència, màxim respecte al paper que tots hi hem de jugar; jo crec que a vostès també els convé donar el màxim respecte al legislatiu i a l'executiu i, per tant, des de la independència dels poders, doncs, estudiarem aquesta resolució i actuarem en conseqüència.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta

Moltes gràcies, honorable conseller. No sé si el conseller Mas-Colell vol fer... (*Pausa.*) No? Bé, doncs, entenc que segurament alguns de vostès tenen interès a fer alguns aclariments o algunes precisions. Sí que els agrairia que no s'obrís una altra vegada un torn de preguntes, sinó alguns aclariments respecte al que han intervingut, doncs, ja, els honorables consellers, i amb economia del temps. Hem sigut laxos durant tota la comissió i ho seguirem sent. Jo els agrairia que si el seu posicionament o el seu aclariment pot ser breu, de tres minuts..., serem laxos, però si ens podem acollir a aquests tres minuts jo crec que, bé, doncs, faríem que aquesta comissió no s'allargui més del necessari, atès que ja ha estat molt llarga i vostès han tingut, a més, un temps, a bastament, per exposar el seu posicionament.

Doncs, en primer lloc, l'il·lustre diputat el senyor Marc Sanglas, en nom d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Molt bé, gràcies, presidenta. En tot cas, conseller, més que un teletip..., si vol li passem les tres interlocutòries que hi ha hagut. I, en tot cas, les interlocutòries són molt clares: les interlocutòries diuen que no s'escau la suspensió, diguem-ne, de les resolucions de l'OARCC i, per tant, a partir d'aquí s'entén que la vigència de la resolució és plena i s'ha d'executar.

Com es resoldrà és el que no li demano ara en aquests moments, perquè, en tot cas, és evident que entrem en allò que hem plantejat durant tot el matí i, per tant, jo..., la meva afirmació és que sortim més preocupats d'aquesta compareixença del que hi hem entrat, perquè, en tot cas, entrem en un embolic jurídic, que de totes totes el que ens ve, o almenys en tenim la sensació, és que no en sortirem ben parats, l'Administració pública.

A més, també mostro la meva preocupació o mostro la meva incredulitat perquè, en tot cas, i si no ens remetríem al diari de sessions, al conseller Recoder, quan afirmava que aquest procés s'iniciava per una qüestió de necessitat purament econòmica..., jo de les afirmacions de vostè i del conseller Mas-Colell entenc que

no, que no és una qüestió de necessitat sinó que és una qüestió d'opció.

Des d'Esquerra Republicana podem arribar a entendre un punt de necessitat i, diguem-ne, de l'ofec econòmic que pateix en aquests moments el Govern de la Generalitat i, per tant, i és legítim, eh?, no entrarem a qüestionar si la seva opció legítima és externalitzar aquest servei. No és el nostre model. Però, clar, això no és el que ens havien dit fins ara: ens havien explicat que això era una qüestió purament de necessitat econòmica, però, pel que m'han dit, quan jo he demanat la possibilitat o la voluntat del Govern, diguem-ne, de recuperar, de rescatar aquesta concessió quan la situació econòmica sigui viable, se'm diu que no, que, en tot cas, la voluntat és que si la cosa funciona, funciona, i que no hi haurà marxa enrere malgrat que la situació econòmica millori. Per tant, és voluntat.

El senyor Mas-Colell em deia «Escolti, això no és una imperfecció», que jo havia dit que era una imperfecció. No, jo no dic que sigui una imperfecció; dic que no és el nostre model, i que, en tot cas, entenc –i ho he reconegut, em sembla, durant la meva intervenció– que és cert que hi ha moltes administracions públiques que gestionen o concessionen serveis públics, però entenem que en aquest cas Aigües Ter Llobregat és una peça estratègica en el procés de construcció nacional del país, també. I, per tant, des d'aquest punt de vista i per tot l'argumentari que no repetiré en aquesta nova intervenció, ens sembla que hauria de romandre en mans públiques. Per què? Perquè, en tot cas, segurament pot tenir un moment de dificultat econòmica, que no ho neguem, però, en tot cas, pensem que el Govern el que hauria de fer és buscar aquells mecanismes, i si cal amb aliances –i si cal amb aliances– amb el sector privat, però, en tot cas, amb una màxima o amb un pes específic important del sector públic, no deixar-ho o no abandonar la gestió a l'empresa privada.

Per tant, des d'aquest punt de vista reclamem, tornem a reclamar, insistirem, i no ens en cansarem, que el que hauria de fer el Govern de la Generalitat, però que, en tot cas, també veurem el que passa a partir d'aquestes tres interlocutòries..., el que entenem és que el desitjable seria que de totes totes el Govern de la Generalitat recuperés la gestió pública de l'empresa.

Gràcies.

La vicepresidenta

Moltes gràcies, il·lustre diputat. Té ara la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialista, l'il·lustre diputat el senyor Jordi Terrades.

Jordi Terrades i Santacreu

Sí, l'honorable conseller Santi Vila avui pot anar criticant la terminologia que ha fet servir aquest portaveu en nom del Grup Parlamentari Socialista, però vostè sap tan bé com jo que externalitzar el servei és la privatització de la gestió, eh?, miri-s'ho com vulgui –és la privatització de la gestió–, que és el que li hem estat criticant tot el matí.

Miri, jo no sé com acabarà –i ara m'hi referiré– tot aquest procés, perquè algunes de les preguntes en termes de control de les tarifes i d'evolució del preu de l'aigua, i d'alguns interrogants que nosaltres ens plantejarem a la vista de la consulta de la documentació que vam fer al departament de les dues ofertes, van en la línia que, si això –la gestió– segueix estant en mans privades, deu convenir vostè amb mi que ens correspon fer un control durant aquests cinquanta anys, o a qui li toqui, de l'evolució d'aquest contracte i de la concessionària. Per tant, m'estranya que vostè hagi criticat aquesta feina que intentem fer des del primer minut, un cop ha explicat inicialment que el nostre model no és el seu, que el nostre model és que la gestió hagués quedat en mans de l'empresa pública Aigües Ter Llobregat. I, per tant, no parlem en nom d'Agbar. Més ben dit, miri, aprofitant que estem a la Setmana Santa, i aprofitant també les tres interlocutòries que hem rebut jo crec que tots els membres que estem a la sala –sembla que el conseller no, però la resta de diputats jo crec que sí– i que diu el que diu, en tot cas, no els dona la raó a vostès i la hi dona a l'òrgan de contractació de la Generalitat... escolti, ressuscitin Aigües Ter Llobregat –ressuscitin Aigües Ter Llobregat–, eh?, li'n faig un plantejament des d'aquest punt de vista.

Jo ja sé que vostè ens ha dit que probablement si la solució no era favorable als interessos de l'Administració en aquesta primera fase presentarien un recurs de cassació. Jo els prego que analitzin amb els seus serveis jurídics atentament aquestes tres interlocutòries que hi han hagut i, aprofitant la setmana en què estem, doncs, tornin a ressuscitar Aigües Ter Llobregat, que torni a ser operativa, perquè la portaveu de Convergència em criticava, també, una expressió que jo he utilitzat, que era el *despropòsit*, i a la vista del que ha passat a primeres hores de la tarda d'avui em reafirmo en aquesta opinió: tot plegat ha estat un despropòsit, des d'un punt de vista jurídic això no s'ha acabat de controlar amb prou finor per part de l'Administració de la Generalitat; és la nostra opinió. I, clar, miri, ens preocupa el desprestigi que com a administració i com a país, com a Catalunya, poden tenir decisions d'aquestes característiques, també per als inversors internacionals.

Aquests cinc dies que tindran per endavant reflexionin i intentem que les coses no es facin de la manera, des del meu punt de vista, matussera que s'hi han fet fins ara. Jo crec que li correspon –li deia a l'inici, eh?, de la meua intervenció, en la primera part de la meua intervenció– si..., i no érem conscients que ens trobaríem, al mig d'aquesta sessió parlamentària, amb aquesta resolució del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya. Clar, si això segueix així, si al final no li donen la raó, a les posicions jurídiques de la Generalitat, algú n'haurà d'assumir responsabilitats polítiques, eh? Per tant, a aquestes alçades de la compareixença jo crec que vostès ens haurien d'explicar també quina és la decisió que el Govern pensa adoptar, no en termes de responsabilitat, sinó en termes de com pensem continuar tot aquest procés.

I al senyor Mas-Colell: ens segueixen preocupant els termes de desconsolidació, que no ens ha convençut

–a aquest portaveu no l’ha convençut– la seva resposta, no?

La vicepresidenta

Senyor Terrades, hauria d’anar acabant.

Jordi Terrades i Santacreu

Sí. Per tant, estarem molt atents a tot aquest procés, perquè les decisions que ha adoptat el consell d’administració de l’Agència Catalana de l’Aigua, i, li ho torno a repetir, de la constitució i de la xarxa Ter-Llobregat..., totes les decisions ens porten a opinar que la finalitat sembla que sigui exclusivament aportar seguretat jurídica i econòmica a l’activitat de la concessionària.

La vicepresidenta

Moltes gràcies, senyor Terrades. Té ara la paraula, en nom del Grup del Partit Popular, l’il·lustre diputat el senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyora presidenta. També per fer alguna apreciació respecte de la resposta, fonamentalment, del conseller Vila, no?

En primer lloc, nosaltres en la nostra intervenció no hem semblat cap ombra de dubte, el que hem posat damunt de la taula són les ombres de dubte que han sorgit fruit de l’actuació o bé del departament o bé del Govern de la Generalitat, i això és el que nosaltres hem traslladat. Res més lluny de la nostra voluntat que *semblar* ombres de dubte: en el que hem posat l’accent és en aquelles coses que creiem que posen ombres sobre tot el procediment, i això és el que hem volgut ressaltar.

També quan hem parlat de la inoportunitat del moment, no ho entengui com una crítica, perquè entenc que és una constatació d’un fet que se’ns escapa, i se’ns ha escapat, i, en tot cas, fins al punt que el que he criticat ha sigut que el president de la Generalitat hagués convocat eleccions, però no per la coincidència amb aquest procés, per altres motius que jo crec que en aquest moment ja no vénen al cas, no?

I amb relació als principis que, sincerament, creiem que no s’han complert: el de la transparència. Li ho he dit: creu que és normal que hi hagin d’haver interlocutòries del Tribunal Superior de Justícia perquè un dels adjudicataris pugui consultar l’oferta que ha presentat l’altre adjudicatari, quan d’aquesta consulta se’n poden desprendre o no les actuacions judicials? Això és transparència? Que els ciutadans o que les empreses que concursen hagin d’anar als tribunals per demanar accedir a la informació? Això no és transparència; vaja, almenys, jo he estat..., he tingut l’oportunitat de treballar una mica en el Projecte de llei de transparència que es treballa en aquest Parlament, i això s’escapa absolutament del concepte de «transparència». I el d’igualtat –també li ho he comentat–: no és igual ni és un

tracte equitatiu per a les empreses que opten a una determinada concessió el fet que una d’elles incompleixi les normes del plec de condicions, perquè això significa que les condicions sobre les quals treballen no són exactament les mateixes i, per tant, aquí es trenca el principi d’igualtat. I el de neutralitat: li ho ha recordat el portaveu del Grup Socialista, però vostè ja s’havia pronunciat, abans que ho fes el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, que si resolien contra la Generalitat hi presentarien recurs de cassació. Ara, òbviament, com que ja s’ha pronunciat el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya en contra del recurs presentat pel Govern de la Generalitat, ha hagut d’optar per la prudència, però la primera intervenció ens ha semblat més aviat de manca de neutralitat. Però és que, miri, jo crec que el que d’alguna manera acaba de reblar allò que nosaltres hem intentat transmetre en aquesta sessió d’avui, doncs, ho té en les interlocutòries que ha dictat el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya; si tot el procediment hagués estat net, transparent, igual, i no hi hagués hagut absolutament cap problema, segurament ara no tindríem la resolució que sembla que ha dictat el Tribunal Superior de Justícia.

Per acabar, només em queda fer una pregunta, i davant d’aquestes actuals circumstàncies encara més: què ens costarà tota aquesta broma als ciutadans de Catalunya?

Gràcies.

La vicepresidenta

Gràcies, diputat. Té ara la paraula, en nom del Grup Parlamentari d’Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l’il·lustre diputat el senyor Milà.

Salvador Milà i Solsona

Sí, gràcies. Quatre precisions molt ràpides.

Sobre el tema europeu, que s’hi ha referit el conseller, em sembla que no ens hem entès. Jo m’hi he referit en dos aspectes: primer, que existeix una cosa que se’n diu Directiva europea d’avaluació de plans i programes, que ha portat a l’anul·lació en aquest guirigall jurídic que vostè s’hi ha referit, doncs, resulta que la majoria de planejaments i de decisions que s’han pres en temes transcendents s’han anul·lat pels tribunals per la manca de l’avaluació ambiental estratègica, que és d’obligat compliment, i *ni està ni se le espera*, en tot el procediment.

Segona, més preocupant. Senyor Mas-Colell, que jo sàpiga la Unió Europea intenta ser una institució democràtica, en la qual, per exemple, decideixen els eurodiputats, decideixen els governs en el Consell Europeu, i s’ha creat una cosa que se’n diu «iniciativa ciutadana europea», que, la primera, que ha prosperat, amb més d’un milió i mig de signatures de ciutadans europeus, proposa, precisament, i s’hi ha referit aquí, també, amb relació a la campanya que hi porta «Aigua és vida», que hi hagi una transformació de les directives europees, que vostè ja ha decidit que no es produirà –una persona sola ja ha decidit que no es pro-

duirà–, que blindi determinats serveis estratègics de caràcter de dret humà, com s’hi ha referit el conseller Santi Vila, que no estiguin subjectes al mateix mercadeig que la resta de serveis. Vostè n’ha dit: «No es preocupi, això no passarà.» Doncs, miri, hi han molts ciutadans europeus que democràticament podran canviar governs, podran elegir un nou Parlament, podran impulsar una directiva i, si la democràcia funciona i no continuen manant els mercants, pots ser canvien i no passarà res, eh?, perquè les possibilitats de col·laboració públic-privat –no ens posi en el dogmatisme, en això– són moltes. El que aquí diem és control estratègic, control estratègic d’infraestructures d’estat. Pregunti-ho al Govern francès, al Govern holandès, al Govern de Dinamarca, que no són sospitosos de radicals ecosocialistes, que estan en aquesta tasca, o el dels Estats Units, que ni de broma es planteja la possibilitat que l’abastament en alta, perquè és estratègic –l’abastament en alta–, pugui ser privatitzat. Per tant, no n’hi ha per tant.

Segona qüestió, respecte... Vostès aquí ens han vingut amb un missatge: «No hi ha privatització.» Però senyor Mas-Colell, miri, hem de ser coherents amb el que diem als expedients i el que diem a les compareixences públiques, perquè si..., hem tingut accés a l’expedient administratiu, i hi han moltes pàgines, al principi –per exemple, de la pàgina 5 a l’11–..., i vostè s’hi ha referit, al *grupo de trabajo de contabilidad nacional del Ministerio de Economía y Hacienda*, en què la Generalitat s’ha esforçat a acreditar, fins que ha aconseguit que li ho reconeguïn, que diu: «Que esta concepción se ha de considerar una venta de activos con pago aplazado conforme a un canon por todo el período, que se eleva a 995 millones.» La condició per a la desconsolidació a què es referia el Jordi Terrades, i vostè hi ha contestat ambigüament, és aquesta idea: l’assumpció de risc i ventura la volen de tal manera que sigui privatització, que es consideri assimilable a privatització. Senyor... jo li dic el que vostès han defensat per aconseguir aquest informe favorable del Ministeri d’Economia i Hisenda; ara diu el contrari, però aquí diuen: «Això és privatització i risc i ventura.» I risc i ventura, no tant –i aquesta és la preocupació, senyor Santi Vila–, perquè si et mires el plec de condicions, i sobretot els aclariments, per desenes, de desenes d’aclariments que demanen, tant Acciona com Agbar, sempre és el mateix: si hi ha risc de sequera això no és risc i ventura, és indemnització per la Generalitat. Si em diuen..., que hi hagi un canvi legislatiu, això que ha dit el conseller, no parlem d’un canvi legislatiu dient..., ara ho fem públic, perquè després del que vostè ha dit ja es veu que els compromisos amb Esquerra Republicana no serveixen, sinó que diu: «Si en qualsevol moment democràticament en cinquanta anys» –parlem de cinquanta anys, eh?, no ho veurà vostè, no ho veuré jo, però bé, és el que deien ara: alguns aquí encara en tindran la sort– «democràticament aquest país decidís revertir aquest procediment, ha d’indemnitzar» –ha d’indemnitzar. D’això, és del que ens queixem: «ha d’indemnitzar», és a dir, no tenim facultat democràtica per poder intervenir en aquest procés.

I ja acabo. Món local: un altre tema fonamental. En aquest moment hi ha com a mínim tres consorcis i molts

ajuntaments que estan als tribunals, consellers, impugnant aquest procediment, perquè vostès s’han patrimonialitzat un patrimoni que el 50 per cent va ser pagat pels ajuntaments de l’àrea de la regió metropolitana, que el tenen patrimonialitzat, i en alguns casos fins i tot amb dret a reversió, i vostès ho donen i ho atribueixen al patrimoni de la Generalitat. Miri-s’ho, miri-s’ho perquè està documentat, eh?, i amb informes jurídics i amb informes econòmics i amb ajuntaments, inclús del seu color polític, que impulsen aquesta modificació.

Última precisió, també. Parlem de dogmatismes. És fantàstic. La dessalinització és molt cara, però no descartem..., i aquesta jo crec que ha sigut..., la llàstima és que la interlocutòria ho tancarà tot, avui, però la gran notícia és que vostès tornen a recaure en el mite del Roine. Fantàstic. Demani, si us plau, a l’Agència Catalana de l’Aigua i als departaments quin és el cost per metre cúbic de portar l’aigua del Roine aquí: dues vegades més car que aplicar correctament les dessalinitzadores, que, per cert, amb menys de la tarifa que ja s’ha fixat per ATLL actualment, amb menys d’això se’n cobreix totalment el cost, perquè estem ja en la tarifa que sabem, quan el cost com a màxim és 0,50 en aquests moments, sempre que s’exploti correctament; mantenir-ho aturat val més diners que explotar-ho. Per tant, també tinguem en compte això.

I per últim, jo ho haig de dir: un dia vull tenir ja un debat per parlar de la famosa història de l’ACA i de l’ATLL, i de la càrrega financera, i per poder parlar de la deslleialtat institucional que va tenir Convergència i Unió durant molts anys, deixant-nos 860 milions de deute d’entrada, no fent un contracte programa per l’ATLL, deixant-nos unes llistes de més de 1.500 milions d’inversions en infraestructures imprescindibles de sanejament i abastament d’aigua que tots els alcaldes de Catalunya demanaven...

La vicepresidenta

Senyor Milà, ha d’acabar.

Salvador Milà i Solsona

...–tots–, i ara resulta que això és mala gestió del tripartit. Però no hi havia contracte programa, ens van deixar l’ACA amb 860 milions... I nosaltres no vam fer una cosa, conseller: no vam privatitzar; vam dir «no, assumim-ho», i vam fer un contracte programa. I, evidentment, quan plantejàvem l’increment de tarifes –i aquí parlo de deslleialtat, i d’això en vull parlar– els esgarips se sentien des de l’Ebre fins a Portbou, i vostès ho sabien; els esgarips per increments de 0,03 cèntims, era l’enfonsament del país... i ara sí. Tenen raó, efectivament: no vam ser prou valents. No es preocupi que una altra vegada ja ho serem més.

Gràcies.

La vicepresidenta

Moltes gràcies, senyor Milà. Té ara..., en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, l’illustre diputat el senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Sí, gracias, presidenta. En primer lugar, agradecer al *conseller* Vila por sus respuestas. No agradecerle al *conseller* Mas-Colell sus respuestas, porque no tiene a bien nunca responderme lo que le pregunto, cosa que le honra; no sé si es porque no presta atención, directamente, o porque simplemente no le interesa lo que un representante público le pregunta, cosa que también no sé si le honra... podemos ponerle otro prefiijo delante. Porque es que no me ha contestado ninguna de las preguntas que le he formulado, y alguna de ellas no menores, y no menores a raíz y a tenor de lo que acabamos de enterarnos.

Creo que es algo relevante saber si se pueden o no sacar 1.000 millones de euros de deuda de la Generalitat del ejercicio 2012. Por dos motivos: por la corrección del procedimiento de adjudicación, y de los términos de la oferta presentada por la adjudicataria, por Acciona, que pueden condicionar que en el análisis de Eurostat..., le voy a poner un..., Montoro decía: «Nunca han corregido los datos del déficit de España hasta este año.» ¿Eh? Parece que se lo están mirando todo con un poquito más de lupa, porque si además estamos en un proceso judicializado, es probable que también se lo miren un poco más, y resulta que, analizando la oferta de la empresa que en principio había sido la adjudicataria, Acciona, había elementos que entraban en contradicción con la consolidación, o la desconsolidación en este caso, de 2.000 millones de euros del déficit de la Generalitat.

Yo creo que está bien, se pueden intentar contestar, ¿no? Porque son datos, están ahí, generan dudas y generarán problemas a las finanzas públicas de la Generalitat y, por desgracia, al conjunto de ciudadanos de Cataluña. Yo creo que no está mal, yo creo que no se puede decir que usted ignora que ha habido una solicitud de aplazamiento para pagar el ITP y los actos jurídicos documentales por parte de Acciona, porque está en la prensa. Alguien tendrá que decidir si se permiten aplazar o no 40 millones de euros, ¿o es que vamos sobrados, aquí, de ingresos? ¿Quién toma esa decisión? No la tomó usted, luego ¿quién la toma? ¿Alguien de su departamento o nadie? Un técnico... ¿un técnico puede decidir aplazar 40 millones de euros en los ingresos de la Generalitat, a ingresar el 31 de enero de 2013? ¿Un técnico puede decidir eso? Cuarenta millones de euros.

Ya lo sé, que usted no va a ejercer de Montoro aquí amenazando y diciendo que tiene datos que no puede –que no va a usar políticamente, cosa que no honra al señor Montoro– hacer públicos. Una cosa es eso, y otra cosa es simplemente confirmar si ha habido un aplazamiento en estos pagos, sin dar más explicaciones que la posibilidad jurídica, o técnica, de poder solicitar un aplazamiento. Pero que un representante le pregunte si se han ingresado o no, y que usted diga que eso usted no lo tiene que saber, hombre, supongo que sus..., en lo que dispone usted o no dispone a la hora de pagar cada mes, no es un importe menor. Bueno, pero usted decide que no contesta; pues muy bien.

Pues ya que ustedes no contestan, pues espero que sí que le contesten, en la resolución que ha emitido o en

las interlocutorias del TSJ, porque ha dejado una situación que es, absolutamente, el peor de los escenarios posibles, que es la incertidumbre y la inseguridad jurídica hacia la empresa que ha depositado casi –o ha pagado ya– 300 millones de euros, que ustedes ya han usado, que tiene un contrato con la Administración firmado, que está ya ejerciendo el suministro de la concesión, y que de repente ahora, pues, se encuentra en una situación realmente complicada –complicada.

Hoy leía ahora un titular: «Agbar gana; Acciona y la Generalitat pierden.» Bueno, yo creo que perdemos todos los ciudadanos de Cataluña, porque de alguna manera esto lo vamos a pagar, o en indemnizaciones, o en retrasos o en conflictividad jurídica. Y esto me retrotrae al inicio de mi intervención anterior, que es lo que mal empieza mal acaba: esto empezó mal, porque no está planificado ni diseñado, se tuvo que planificar y diseñar por las necesidades financieras, tuvo un recorrido que ha sido criticado en su procedimiento por un órgano interno de la Generalitat, que ustedes..., a mí me gustaría saber qué pasó para que se levantara la suspensión del proceso, y llegamos a la firma del convenio, se firma el contrato y ahora resulta que hay una nulidad. Qué bien.

La vicepresidenta

Señor Cañas...

Jordi Cañas Pérez

Sí, acabo.

La vicepresidenta

Gràcies.

Jordi Cañas Pérez

Es que, repito, ustedes son infalibles en el error. Tienen una querencia que yo no sé si es taurina hacia hacerlo mal, pero es que de verdad, yo... Háganselo mirar – y acabo –, porque es que al final su mal hacer lo acabamos pagando todos: en credibilidad, en confianza, en seguridad jurídica y, sobre todo, en recursos públicos disponibles.

Gracias.

La vicepresidenta

Moltes gràcies, senyor Cañas. Té ara la paraula, en nom del Grup Mixt, l'il·lustre diputat senyor David Fernández.

David Fernández i Ramos

Moltes gràcies. Molt ràpidament, també, quatre punts sobre tot el que s'ha dit, eh?

Una prèvia que és sobre la gramàtica del poder, que s'hi referia el conseller Vila, quan ha dit «vasta experiència», i des de l'absolut respecte, vull dir que també la vasta experiència del Partit Socialista Obrer Espa-

nyol és a privatitzar, i a dilapidar patrimoni públic, però això no l'afecta, a vostè, òbviament.

En tot cas, entenc o intenció entendre que la major privatització –o la major privatització de la gestió, o la major externalització, perquè el llenguatge mai és neutre en la gramàtica dominant–, doncs, s'ha fet en cinquanta dies, sense debat polític, amb un govern en trànsit, i privatitzant, al nostre criteri, i posant preu a un dret, a un dret humà fonamental que, segons totes les dades disponibles, doncs, veurà augmentat en els propers anys un 300 per cent la seva tarifa, amb l'impacte social sobre les classes d'aquest país, també desigual: patirà qui pateix sempre més.

Dos, i sense cap voluntat d'ofendre: «No té cap mena de relació, excepte que és el president del consell assessor», recorda, malauradament, a tot està molt bé excepte *alguna cosilla* del Rajoy, no? O sigui, faig la broma i el paralelisme, però no té excepcions que un conseller d'una multinacional sigui el president del consell de sostenibilitat de la Generalitat de Catalunya; home... I jo penso que, a més, la designació és excoent, exclusivista i elitista, perquè en aquest país hi ha ambientalistes a les acadèmies, hi ha moviment social ecologista, que saben..., no?, hi ha actius que lluiten contra el canvi climàtic, i que un govern digui que l'expert és una multinacional de l'àmbit energètic no sé si és el més significatiu.

Sobre dogmes. Alguns privatitzen i externalitzen, altres nacionalitzen i municipalitzen. Nosaltres no tenim vasta experiència de Govern, però allà on governem municipalitzem els serveis de l'aigua, i de l'explotació dels serveis públics de l'aigua en traïem recursos per evitar les retallades, per exemple, en escoles, quan, no?, el tiquet menjador, quan el 50 per cent de la despesa... És a dir, clar que hi ha alternatives, i la nostra voluntat és que ningú faci negoci amb els serveis públics ni amb els drets socials fonamentals.

Dos, i estic absolutament d'acord, sense que serveixi de precedent, amb el senyor Mas-Colell, amb el conseller: les multinacionals són unes piranyes, i per tant van a la guerra per la pasta, i per això judicialitzen. I que demani transparència Agbar és un insult a la intel·ligència, quan encara és incapaç, des dels últims cent anys, d'ensenyar en el seu contracte que el vincula amb l'Ajuntament de Barcelona. O sigui, que demani transparència la cosa més opaca en la gestió de l'aigua és un acudit i un insult als consellers, a l'oposició i a tota la ciutadania.

Dos..., última, penúltima: un dogma del conseller Vila que és una mica poc seu, perquè és poc postmodern dir que s'ha de despolititzar. Certes coses són pura ideologia neoliberal, dir que han d'entrar els gestors eficients i els tècnics tecnòcrates tipus Monti és pura ideologia neoliberal, no? (*Veus de fons.*) O sigui, és la fi de la política, i nosaltres estem pel retorn de la política. L'he sentit, eh?

I tres, sé que és una sessió de control..., no em queda clar per què –tornaré a les preguntes més bàsiques, que les deixo enlaire–, si no és rendible, multinacionals com Agbar, com Suez Environnement, com Acciona, com fons d'inversió privats que controlen el

món entren en aquest negoci, si aquest Govern ha pagat, ha pressupostat 300 milions pel cycle integral de l'aigua, o ha pagat unes altres coses com obligava la llei òmnibus. Es pot fer la pregunta de diferents formes: si els 300 milions estan amagats en algun lloc, si els 300 milions s'han dedicat efectivament al cycle integral de l'aigua o si, d'aquests 300 milions, se n'ha fet ús fraudulent del que deia la llei òmnibus.

I sobre els mecanismes de control, doncs, he llegit vint-i-una persones però no sé què faran, com ho faran i quan ho faran.

I respecte a Nicanor Parra, doncs, òbviament, nosaltres estem..., és igual, no entrarem en aquest debat, però sí que m'agradaria dir-li que el que va passar a Xile –el cop d'estat i el cop de mercat que va haver-hi a Xile– va ser finalment per un recurs estratègic que es deia *coure*, i amb una multinacional que es deia ITT.

Gràcies.

La vicepresidenta

Moltes gràcies, senyor Fernández. Té ara la paraula la il·lustre diputada la senyora Meritxell Roigé, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Meritxell Roigé i Pedrola

Gràcies, presidenta. Molt breument, per respondre als portaveus que m'han precedit.

Començaria pel portaveu del Partit Socialista. Reitero que sí, que vostès van actuar amb molts despropòsits, amb continus despropòsits, si no, no estariem com estem, ni les finances d'ATLL, ni de l'ACA ni del Govern estarien com estan. I en la seva darrera intervenció ens exposa que li preocupa el desprestigi de la Generalitat, i jo hi afegiria: llàstima que no li preocupés des del 2003 al 2010, perquè segurament no estariem com estem ni hauríem de prendre les decisions que hem hagut de prendre.

Al senyor Milà, li voldria dir que tant de bo tinguéssim el Roine transvasat –tant de bo. Vostès volien transvasar el Segre, volien transvasar l'Ebre; nosaltres el que demanem és poder tenir alliberat el Ter, nosaltres el que demanem és que caigui aquesta amenaça que hi ha contínua sobre l'Ebre, i per tant tindre recursos. Per tant, des del Grup de Convergència i Unió, sí, absolutament i amb tota la fermesa, el Roine.

I sí que vam fer un contracte programa quan estaven a l'ATLL, i tant que el vam fer. La llàstima és que no el complissin, no el van complir: es van gastar 981 milions d'euros quan el contracte programa deia que n'havien de gastar 602. Per tant, sí, molt bé, van fer un contracte programa però, vaja, en tot cas no el van complir.

I en tot cas –i ja acabo–, reiterar el que ens ha dit el conseller Vila: absoluta prudència, ara el que ens toca és avaluar les resolucions del Tribunal Superior de Justícia, decidir el Govern quin és el camí a emprendre i, per tant, absolutament garantir el servei al ciutadà amb les màximes garanties.

La vicepresidenta

Moltes gràcies, il·lustre diputada. Bé, doncs, agrair...
(*Salvador Milà i Solsona demana per parlar.*) Senyor Milà, estava a punt de... (*Veus de fons.*) Bé.

Salvador Milà i Solsona

Jo puc permetre tot el que vulgui...

La vicepresidenta

Un minut –un minut, un minut. Sí.

Salvador Milà i Solsona

No, no. Només per dir una cosa.

La vicepresidenta

Sí, sí...

Salvador Milà i Solsona

Jo no admeto aquí que digui ningú que es va aprovar el transvasament de l'Ebre, que nosaltres estàvem pel transvasament de l'Ebre, simplement perquè és una mentida, greu, i a més perquè qui ho diu és els que van

propugnar..., i si no els traiem del Govern haurien fet el transvasament de l'Ebre.

La vicepresidenta

Senyora Meritxell Roigé, trenta segons.

Meritxell Roigé i Pedrola

Només voldria recordar unes estaques col·locades pel seu Govern, en aquell moment des de la conselleria de Medi Ambient, presidida per Iniciativa per Catalunya, i per tant el que es volia era transvasar el Segre, que al final acaba essent un afluent de l'Ebre. Per tant, una evidència absoluta del que va succeir quan vostès governaven.

La vicepresidenta

Moltes gràcies, il·lustre senyora diputada. Bé, donar les gràcies de nou tant a l'honorable conseller Andreu Mas-Colell, conseller d'Economia i Coneixement, com a l'honorable conseller senyor Santi Vila, conseller de Territori i Sostenibilitat, per haver tingut a bé de comparèixer en aquesta comissió, i a tots vostès, també.

I, per tant, donem per aixecada la sessió.

La sessió s'aixeca a les dues del migdia i deu minuts.